

Hạ Dung

Tình Vãn Vương

Tập 1

Phương Hà chợt tỉnh giấc , đầu nàng nặng trĩu . Nàng cố hình dung lại những chuyện đã xảy ra rồi , nhưng . . . nàng cảm thấy đau buốt ở đầu nàng buốt miệng gọi :

- Trần Sang . . . ơi !

Mọi người mừng rỡ vội lao đến bao quanh nàng . Trần Sang ôm vai nàng thồn thức :

- Hà ơi ! Em tỉnh rồi phải không ? Phương Hà cố nhướng mắt lên , nhép môi :

- Em khát nước !

Bà Phương Lan đưa nước đến cho con cố đè nén xúc động :

- Nước đây con !

Phương Hà cố nuốt từng giọt nước do tay mẹ đưa cho , nàng thấy cổ họng mình khô rát . Thảo Sương nắm tay bạn :

- Hà ơi ! Mi thấy thế nào . Tội mình đang lo cho bạn .

Phương Hà lắc đầu :

- Hà chỉ đau đầu thôi .

Trần Sang động viên :

- Em cố gắng lên .

Bây giờ bà Phương Lan mới ấm ức nói :

- Tại sao nó lại đối xử với con như vậy chứ ?

Hai giọt nước mắt nàng lăn tròn xuống má . Nàng như nấc lên từng cơn . Trần Sang an ủi

- Bình tĩnh đi Hà . Em đừng xúc động quá , không nên .

Như sức nhớ Phương Hà tìm quanh :

- Phương Mai đâu ? Con tôi . . .

Bà Phương Lan vỗ về con gái :

- Con an tâm , Phương mai đang ở nhà của mẹ .

Nó không sao chứ mẹ ?

- Không sao đâu . Con an tâm đi !

Thảo Sương mím môi , đau xót cho bạn mình :

- Tôi đi gặp anh ta .

Sang ngăn :

- Đừng em . Không nên đâu , hãy để cho hẳn tự dày vò .

Thảo Sương giận dữ bảo :

- Hẳn ta mà biết như vậy à . Phương Hà có chuyện là tôi không để yên cho hẳn ta đâu .

Bà Phương Lan cảm thấy ân hận việc trước đây mình đã làm . Nếu xưa mình không đam mê cờ bạc , nên bà không nợ nần thì đời con gái đâu có khổ như vậy . Bà rên rỉ :

- Tại tôi , tại tôi tất cả mà !

Bà gục đầu khóc nức nở . Đôi vai gầy run lên từng hồi . Phương Hà

sợ mẹ lại bị bệnh đau tim tái phát nên cố nói :

- Mẹ đừng như vậy mà . Tại con không tốt thôi .

Bà lắc đầu , nước mắt chảy dài xuống đôi gò má gầy :

- Tại mẹ ép con mà . Con hãy trách mẹ đi .

Trần Sang đứng lên diu bà lại ghế :

- Dì ơi , đừng làm thế . . . Phương Hà càng khổ thêm thôi .

- Tại dì tất ca ? Sang ạ !

Trần Sang lắc đầu :

- Chuyện ấy lâu rồi . Tại em con sợ nó khổ .

Thảo Sương nhìn bạn lo lắng :

- Hà ơi ! Mi còn thấy đau ở chỗ nào nữa không ?

Phương Hà lắc đầu :

- Mình thấy chóng mặt thôi .

- Hẳn đánh mi dữ lắm sao ?

Phương Hà lắc đầu :

- Có lẽ tại mấy hôm nay mình không ăn uống .

Thảo Sương tròn tròn mắt :

- Sao ? Mi nhịn đói à .

Phương Hà quay mặt vào tường để kịp dấu che giọt nước mắt chực trào ra .

- Buồn quá ăn uống nổi gì !

Thảo Sương dẫn dỗi :

- Vậy mà bấy lâu . . .

Phương Hà đưa tay nắn , nàng ngắt lời bạn :

- Mình không muốn ảnh hưởng đến mọi người .

Thảo Sương ôm lấy bạn kêu lên thảng thốt :

- Phương Hà ! Khổ mà vẫn ôm lấy một mình ư ? Bạn thật là điên .
- Thật ra , từ lúc mới bước chân vào nhà chồng là đã khổ rồi .

Đưa tay vuốt vuốt vào những vết tím bầm trên má bạn . Thảo Sương như thấy tim mình nhói đau . Từ thuở nhỏ hai đứa chơi thân và tình thương dành cho nhau còn hơn ruột thịt . Rồi lớn lên mỗi đứa một nơi . Thảo Sương tuy chưa thành gia thất nhưng phải sống xa gia đình vì sự nghiệp của mình . Và cũng một phần do Phương Hà vội đi lấy chồng . Thảo Sương chợt lẩm bẩm :

- Mi phải rời bỏ anh ta , phải bỏ anh ta thôi .

Phương Hà nhìn bạn lắc đầu :

- Không thể được đâu .
- Tại sao vậy ? Mi còn quyến luyến gì nữa ?

Phương Hà mím môi cố nén xúc động :

- Còn Phương Mai . Tương lai của nó sẽ ra sao đây ?

Thảo Sương xua tay :

- Mi đừng lo điều đó . Mọi người sẽ cùng chung lo . Phương Mai sẽ tốt thôi mà .

Phương Hà do dự :

- Anh ấy . . . anh ấy sẽ không buông tha cho Hà đâu .

Sương trợn mắt :

- Hắn làm gì được mi chứ ? Hành hung như thế này chưa đủ sao ?

Bà Phương Lan nói xen vào :

- Sương nó nói đúng đó con , phải xa bỏ nó thôi .

Trần Sang vội ngăn :

- Em nó còn đang đau , tinh thần chưa ổn định , đừng vội nói ra chuyện ấy làm gì . Sau này hãy tính . . .

Thấy Minh Hùng ngồi thừ người ra không nói gì , Hoa Lan nũng nịu bá cổ chàng :

- Làm gì mà ngồi thừ ra thế ông tướng ?

Minh Hùng vẫn im lặng . Lan nói tiếp , giọng hờn dỗi :

- Lại nhớ vợ rồi à ! Vậy thì về đi .

Minh Hùng búng nhẹ tàn thuốc đưa tay quàng cô ? Hoa Lan :

- Làm gì có chuyện nhớ với thương . Nhưng . . . có điều . . .

Hoa Lan ỏng ẹo :

- Có điều làm sao ? Hồi tiếc chứ gì ?

Minh Hùng lắc đầu :

- Anh muốn nói đến bé Phương Mai .

Hoa Lan phụng phịu :

- Phương Mai thì sao chứ ? Em cũng có thể sinh cho anh hàng tá con nít cơ mà .

Minh Hùng phì cười :

- Ở đâu lắm con nít như thế ?

- Thời đại văn minh muốn gì mà chả được . Có tiền là có tất cả mà .

Minh Hùng cho là cô bé nói chí phải nên gật gù :

- Em nói cũng đúng .

Hoa Lan đắc chí nhoẻn miệng cười :

- Hoa Lan này làm việc gì thì ắt phải tất thẳng .

- Thôi đừng đề cao mình lắm .

Hoa Lan nguyệt :

- Hừ ! Em nói thật . Có tiền mua tiên cũng được . Nhưng . . .

- Nhưng làm sao ?

Hoa Lan hậm hực :

- Nhưng em vẫn thua cho nhỏ ? Phương Hà .

Minh Hùng nhú mào :

- Em vẫn còn cay cú việc ấy sao ?

Hoa Lan bậm môi :

- Chưa thể quên chuyện ấy một cách dễ dàng được .

Minh Hùng ngờ vực hỏi :

- Em còn muốn làm gì nữa ?

Hoa Lan nghiêng răng :

- Cho nó thân bại danh liệt em mới hả giận .

Minh Hùng vội can ngăn :

- Anh đã cho cô ấy một trận nên thân . Em còn định làm gì nữa .

Hoa Lan lắc đầu :

- Thế chưa nguôi cơn giận trong em đâu . Trừ khi . . .

Minh Hùng ngồi bật dậy :

- Trừ khi làm sao ?

- Ly dị .

Minh Hùng gật gật đầu :

- Chuyện ấy là dĩ nhiên rồi .

Hoa Lan nũng nịu :

- Còn chờ gì nữa chứ !

Minh Hùng vuốt ve người yêu :

- Em này chuyện làm ăn của tui mình mới quan trọng hơn chứ .

Hoa Lan như sức nhớ :

- À , em quên lúc nãy bên ấy có gọi điện thoại qua cho em .

Hơi nhóm người dậy Hùng sốt sắng hỏi :

- Bên ấy trả lời sao vậy em ?

Hoa Lan cười hãnh diện :

- Có bàn tay này thì việc gì cũng phải xong thôi .

- Hẳn ta đã gạt đầu rồi à .

- Dĩ nhiên

Minh Hùng ôm người yêu vào lòng xiết nhẹ :

- Em của anh tài ghê .

- Chưa hẳn tài đâu .

Hùng ngạc nhiên :

- Sao lại nói thế .

Hoa Lan hậm hực :

- Nếu tài thì đâu bị con nho ? Hà cướp mất người yêu .

Minh Hùng đưa tay nâng cằm nàng :

- Nhưng thật sự có mất đâu .

Hoa Lan ngoảnh mặt đi nơi khác .

- Nhưng người ta thì danh chánh ngôn thuận , còn em thì lén lén lút lút thế này

Hoa Lan cố tạo ra những giọt nước mắt lăn tròn trên má . Minh Hùng cuống quýt an ủi :

- Em đừng khóc nữa . anh sợ nước mắt lắm mà . Bây giờ em đã giữ trọn phần hồn ,lẫn phần xác của anh rồi còn gì .

Nàng phụng phịu :

- Nhưng em muốn anh là của riêng em cơ .

- Thì bây giờ anh đang ở bên em nè .

Hoa Lan nói làng sang chuyện khác :

- Cha em bảo anh và em rất hợp nhau , sau này làm ăn sẽ đạt nhiều triển vọng . Nhất là anh có tài , tánh tình ngay thẳng cha em rất tin tưởng ở anh .

Được thối phồng Minh Hùng vénh mặt :

- Được cha vợ "nâng" Minh Hùng này chẳng sợ gì ?

Hoa Lan vào đề :

- Vậy còn việc thành lập công ty anh tính sao đây ?

Minh Hùng mừng quýnh :

- Cha đã có ý kiến rồi hả em ?

Hoa Lan vénh mặt :

- Dĩ nhiên rồi . Của hồi môn cho con gái mà .

Minh Hùng nghe như mở cờ trong bụng , chàng nói ngay :

- Được , anh sẽ cố gắng đầu tư vào đó thật nhiều .

Hoa Lan nghiêm mặt :

- Nhưng trước mắt anh phải tính . . . Vợ anh trước đi .

- em nói vậy là sao ?

Hoa Lan quay lưng :

- Chẳng lẽ công ty ấy có tới hai bà chủ quản lý sao ?

Minh Hùng đứng dậy :

- Chẳng lẽ cha định . .

Ông Đinh Toàn từ trong bước ra trả lời thay con gái :

- Phải , ta đã nghiên cứu kỹ rồi . Biệt thự con đang ở rất thuận tiện

cho việc giao dịch buôn bán . Vả lại đất ở đó còn rộng , ta có thể
khuếch trương thành lập công ty lớn ở đó .

Minh Hùng do dự :

- Nhưng mà . . . con . . .

Ông Toàn trịnh trọng ngồi xuống ghế miệng còn ngậm điều xì gà ,
nhả từng ngụm khói ông bảo :

- Cậu còn do dự điều gì ? Còn vướng mắc điều gì nữa ?

Minh Hùng lúng túng :

- Dạ . . . thưa việc bất ngờ quá con chưa thể . . .

Ông Đình Toàn cười khan :

- Như vậy cậu từ chối chứ gì ?

Ông vụt đứng lên :

- Khỏi bàn nữa . Làm mất thì giờ quý của ta .

Hoa Lan thấy cha giận , nàng ôm cánh tay cha :

- Cha bớt giận , anh Hùng thương con thì việc gì chẳng làm được .

Minh Hùng xen vào :

- Vâng ! Xin bác nguôi giận .

Ông khoát tay :

- Tôi không cần lời hứa suông của cậu đâu . Hãy hành động đi .

Minh Hùng gật đầu không chút ngần ngại :

- Vâng ! Xin bác tin ở cháu . . . Phương Hà ngồi bó gối ở một góc
giường . Nước mắt giàn giụa :

- Anh à ! Anh không thương con chúng mình sao ?

Minh Hùng gắt :

- Thương thì sao , không thương thì sao chứ ?

Phương Hà vẫn cố năn nỉ :

- Ly dị con mình sẽ khổ .

Minh Hùng cười nhếch môi :

- Nó khổ hay cô không muốn ký đơn .

Phương Hà mím môi cố nén cơn tức giận :

- Được , tôi sẽ ký ! Nhưng sau này anh đừng hối hận nhé .

Minh Hùng cười khẩy :

- Làm gì có chuyện đó hử cô em ?

Phương Hà uất ức :

- Anh quả là đê tiện . Vì tiền mà bỏ rơi vợ con .

- Người ta đê tiện , nhưng người ta có lắm của nhiều tiền . Còn cô chả có thứ gì .

Phương Hà căm phẫn đến tột độ , cô quăng gối vào mặt chồng :

- Anh đi đi .

Hắn lại cười khẩy :

- Người ra khỏi nhà là cô kia . Nhà này của tôi .

Phương Hà sững sờ trước câu nói của Minh Hùng :

- Anh . . .

- Nhà này là của tôi mua cơ mà . Cô hãy về với bà mẹ tội nghiệp của cô đi .

- Anh không thương tôi . Vậy anh cưới tôi để làm gì .

Đưa tay nâng cằm Phương Hà lên Minh Hùng nói rít qua kẽ răng :

- Vì tai ghét cái bản mặt của mày lúc nào cũng nhìn tao lạnh băng .

Và tao cũng ghét luôn cái thẳng bồ kiếng cận của mày lúc nào cũng cho mình là trí thức . Hiếu chưa !

Hắn cười sặc sụa , còn Phương Hà không còn khóc nữa mà mở trừng đôi mắt nhìn chồng , để nghe chua xót dậy trong lòng . Trước khi bước ra khỏi cửa Minh Hùng còn quay lại :

- Tôi cho cô thời gian một tuần để dọn nhà .

Phương Hà rên rỉ :

- Anh Hùng ! Anh đối xử với Phương Mai con anh vậy đó sao ? Nó là con của anh mà .

- Nếu cô cho nó là tài sản quý thì tôi chia cho cô đó . Mai một tôi có thiếu gì con cơ chứ .

Phương Hà mím môi :

- Như vậy còn . . .

Minh Hùng tròn mắt :

- Này , cô không có quyền vòi vĩnh cái gì nữa đâu . Bấy lâu nay tôi cung phụng mẹ con cô như vậy là đủ lắm rồi .

Minh Hùng bước vội ra cửa để lại sau lưng người vợ trong nỗi thất vọng đau thương . Phương Hà chỉ còn muốn chết mà thôi . Nhưng nghĩ đến con nàng lắc đầu tự an ủi :

- Không được ? Hãy vì con mà sống .

Thơm . Người làm mướn trong nhà đã nghe mọi chuyện , bước ra oà lên khóc với Phương Hà :

- Chi . Hà . nếu chị đi khỏi nơi đây em cũng nghỉ việc luôn .

Phương Hà vội lau nước mắt :

- Thơm à , em cứ ở lại đây chăm sóc cho anh Hùng .

Cô bé lắc đầu lia lịa :

- Không , em không ở đây nếu không có chị .

Phương Hà nhăn nhó :

- Nếu vậy rồi em đi đâu ?
- Đi đâu cũng được miễn là xa cái con người bạc bẽo ấy .

Phương Hà cố thuyết phục :

- Không sao đâu , em cứ ở lại đây mà làm .

Thơm vẫn một mực từ chối :

- Em đã quyết định rồi . Nếu chị cho phép em về theo giúp chị mà không lấy tiền .

Phương Hà tròn mắt :

- Như vậy sao được .

Thơm khoát tay :

- Làm sao không được . Chị em mình đói no có nhau . Em . . . em không thể xa chị và bé Mai được .

Phương Hà rất cảm động trước tình cảm của một người làm công .

Hà phân vân :

- Nhưng đi theo chị , em sẽ khổ , sẽ vất vả lắm .

thơm cười khoả lấp :

- Em vất vả quen rồi . Chị đừng lo . Phương Hà im lặng . Nó chỉ là đứa ở cho mình mà còn biết đến tình nghĩa trước sau . vậy mà anh ấy . . . Thôi , không nghĩ đến nữa Phương Hà đành gật đầu :

- Chị thua em rồi :

Thơm mừng quýnh chạy vào trong soạn lấy quần áo :

- Chị chờ em nghe .

Phương Hà chỉ biết lắc đầu nhìn theo . . . Phương Hà chìa lá đơn xin ly dị do Phương Hùng viết cho Thảo Sương xem , nàng trợn mắt :

- Trời đất ! Rốt cuộc rồi hẳn mới chịu lòi cái mặt nạ ra . Thì ra là như vậy , hẳn ta hành hạ bạn vì cái đơn chết tiệt này đây .

Phương Hà mím môi để không bật ra tiếng khóc . Nàng lả vào vai bạn :

- Vậy là hết rồi Sương ơi !

Thảo Sương vỗ về bạn :

- Mi đừng quá bi quan .Mi còn có ta , có bác gái , có Phương Mai cơ mà . . .

Nàng rên rỉ :

- Rồi mình sẽ sống ra sao đây ?

Nâng mặt bạn lên , Thảo Sương gắt :

- Loại người như hẳn mi luyện tiếc làm gì ?

Phương Hà lắc đầu . Nhưng có điều Phương Mai nó còn nhỏ quá .

Thảo Sương bực bội :

- Cũng chẳng có sao . Mọi người sẽ chăm sóc nó . Lo là lo cho bạn thôi . Cố vượt qua Hà ạ . Phương Mai rất cần mi đó .

Phương Hà ôm chầm lấy bạn .

- Vẫn là mi tốt với ta .

Phương Mai ngoài cửa chạy xà vào :

- Mẹ ! Mẹ . . .

Phương Hà ôm con vào lòng :

- Con gái của mẹ .

Phương Mai ngây thơ hỏi mẹ :

- Chẳng nào mình về với ba hả mẹ ?

Thảo Sương ôm nó vào lòng :

- Này , Phương Mai ngoan nhé ! Mai dì Sương sẽ dẫn con đi ăn kem .

Phương Mai dỗi tay :

- A . Hay quá ! Con thích ăn kem lắm .

Thảo Sương ra điều kiện :

- Nhưng con không được nhắc đến ba nữa nghe chưa ?

Đôi má bần phún phín , Phương Mai phụng phịu :

- Nhưng con nhớ ba lắm !

Thảo Sương tức anh ách trong lòng . Nhưng nàng cũng không làm gì được . Nó còn nhỏ quá , có hiểu gì đâu . Thảo Sương ôm nó vào lòng .

- Ba con đi công tác xa lắm . Lâu lâu mới về .

Ngước đôi mắt ngây thơ nhìn mẹ nó hỏi :

- Phải vậy không mẹ ?

Hai giọt nước mắt lăn tròn uống má . Phương Hà gật đầu quay đi

- Ừ !

Nó chột kều lên :

- Mẹ ơi ! sao mẹ khóc . Mẹ cũng nhớ ba phải không ?

Thảo Sương nắm tay nó :

- Ừ . con đừng có hỏi nữa . Mẹ buồn đó .

Nó lại nắm tay mẹ lắc lắc :

- Mẹ đừng có khóc , mai một ba về con nói với ba dẫn mẹ con mình đi công viên chơi và ăn kem nữa nghe mẹ .

Chịu đựng không nổi nữa trước lời lẽ ngây thơ của con . Phương Hà chạy nhanh vào buồng nằm vật xuống giường mà khóc , trước sự ngỡ ngàng của con thơ .

- Mẹ , mẹ ơi !

Thảo Sương giữ bé Mai lại dỗ dành :

- Con đừng gọi mẹ nữa có được không . Mẹ con đang bệnh cần phải được nghỉ ngơi .

- Nhưng dì Sương ơi ! Tại sao mẹ con lại khóc ?

Lúng túng trước câu hỏi của Phương Mai . Thảo Sương trả lời cho qua chuyện :

- Ờ . . . thì . . . tại mẹ con nhớ ba đó .

- Hồi ở nhà mẹ cũng thường khóc như vậy đó .

Thảo Sương ngạc nhiên :

- Tại sao mẹ lại khóc ?

Con bé lắc đầu :

- Con không biết .

Trần Sang đột ngột xuất hiện làm hai dì cháu Phương Mai giật mình .

- A , cậu Sang đến .

Sang nheo nheo mắt nhìn nó .

- Có quà của con đây .

Nó reo lên :

- A thích quá . Con cảm ơn cậu .

Thảo Sương bảo :

- Con ra sân chơi với chi . Thơm đi .

Sang ngạc nhiên :

- Thơm nào vậy Sương ?

Thảo Sương bức bối nói :

- Thằng chả chia gia tài cho Phương Hà đó .

Trần Sang nhú mày :

- Em nói vậy là sao ?
- Hắn đưa đơn ly dị cho Phương Hà ký .

Trần Sang không tin vào tai mình nên hỏi lại :

- Thăng Hùng đòi ly dị ư ?

Thảo Sương gật đầu :

- Và chia tài sản cho Phương Hà là đứa con gái và một đứa ở .

Trần sang đứng lên :

- Nó làm như vậy thật ư ?

Thảo Sương cười :

- Đến giờ này mà anh vẫn chưa tin ư ?

Trần sang kêu lên :

- Trời ơi ! Cái thằng là gàn dở mà .

Thảo Sương cười mai mỉa :

- Cũng vì tiền thôi anh ạ !
- Tiền ư ? Nó có thiếu đâu .

Thảo Sương lại cười :

- Vậy cộng thêm gái đẹp . Hoặc là thích của lạ vậy .

Trần sang chợt nhớ , nên lo lắng hỏi :

- Phương Hà đâu rồi . Tội nghiệp nó quá .

Hất hàm chỉ vào trong

- Đang nằm khóc trong buồng .

Trần Sang nổi nóng nguyên rủa :

- Thằng này mất hết lương tâm rồi . Thật là đê tiện mà . Để anh đi tính sổ với nó .

Phương Hà chạy ra ngăn :

- Anh Sang , không cần đâu !

Trần Sang thoáng giũt mình :

- Phương Hà , em ra nông nỗi này sao ? Tiều tụy như vậy sao ?

Phương Hà cố giữ vẻ bình thản :

- Em không sao đâu anh . Em sẽ vượt qua được mà .

Trần Sang nhìn em gái :

- Phương Hà , em nói thật đó chứ .

Bước lại cửa sổ nhìn ra cảnh vật xung quanh . Phương Hà tâm sự :

- Ngày bước lên xe hoa , em cũng có vui gì đâu . Bỏ lại sau lưng người yêu đang ngóng trông theo . Ngày ấy em như đã chết , vậy mà em còn vượt qua được huống hồ chỉ là việc chia tay với anh ấy . em nghĩ một sớm một chiều sẽ có ngày này thôi anh ạ .

Trần Sang nhăn mặt khó hiểu :

- Em nói vậy là sao hở ? Phương Hà ?

- Hẳn có yêu thương gì em đâu . Hẳn muốn cưới em là để trả thù Hải Lâm thôi .

Trần sang ngồi phịch xuống ghế :

- Thì ra là vậy .

- Vâng !

Thảo Sương giờ mới lên tiếng :

- Để mi sớm được nguôi buồn , hay tui mình đi một chuyến du lịch xa nghe .

Trần Sang thấy phải , nên ủng hộ .

- Được đấy . Xe anh đang thất nghiệp kia .

Phương Hà chối từ :

- Thôi , em không đi đâu .

Thảo Sương cương quyết .

- Mi không được từ chối . Anh Sang chuẩn bị xe , sáng ngày mai khởi hành .

Trần Sang đứng lên :

- Được , tui em chuẩn bị , ngày mai anh tới rước .

Trần Sang đi rồi , Phương Hà phụng phịu

- Mi thật là quá quắc !

Thảo Sương ôm vai bạn :

- Ta chỉ muốn làm những gì để cho mi được trở lại như ngày nào thôi .

Bà Phương Lan bước ra :

- Thôi vào ăn cơm các con .

Thảo Sương sốt sắng , nắm tay Phương Hà .

- Vào ăn cơm no nê một bữa . Sáng ngày mai hướng Đà Lạt mà vui .

Bà Phương Lan ngạc nhiên

- Ngày mai đi Đà Lạt ư

Thảo Sương gật đầu :

- Vâng !

Nghe bạn trả lời giọng chắc nịch , Phương Hà lắc đầu

- Đó là ý của nó đó mẹ ạ !

Bà Phương Lan cũng động viên con gái .

- Phải đó con nên đi du lịch cho khuây khỏa .

Phương Hà ngược mắt nhìn mẹ :

- Mẹ có đi với tụi con không ?

Bà lắc đầu chối từ :

- Không , các con đi chơi vui vẻ , đê ? Phương Mai ở nhà cho mẹ .

Phương Hà do dự .

- Nhưng mà . . .

Thấy bạn còn do dự . Thảo Sương gắt :

- Dì nói phải , nên đê ? Phương Mai ở nhà . Nó còn phải đi học mà .

Phương Hà à ! Mi đừng có do dự nữa . Mọi người cũng muốn tốt cho bạn thôi .

Biết không thể chối từ , Phương Hà đành phải gật đầu :

- Vây cũng được .

Thảo Sương nói như reo :

- Như vậy có phải dễ thương không ?

Bà Phương Lan thấy con vui vẻ cũng mừng thầm trong bụng . Bà cầu nguyện cho con mình vượt qua được vương mắc này .

Đà Lạt mù sương . Tâm tư của Phương Hà cũng đã gởi theo từng nhịp của bánh xe lăn . Thảo Sương thì sôi nổi , hết chuyện này bắt sang chuyện khác , còn Phương Hà thì chỉ ngồi nghe , đôi lúc cũng mỉm cười với bạn , cũng có lúc trầm ngâm suy nghĩ . Những lúc ấy Thảo Sương đâu chịu để yên vì nàng muốn tạo bầu không khí vui nhộn không kịp để cho Phương Hà phải suy tư chuyện riêng của mình :

- Nè , mi nhìn kia !

Phương Hà vỗ vai bạn :

- Có gì đâu mà nhìn chớ ?

Thảo Sương cười khúc khích :

- Mi không thấy thật sao ?

Phương Hà tròn mắt nhìn về phía trước .

- Hừm ! Có thấy gì đâu .

Thảo Sương cười khi khi :

- Thì chuẩn bị tới đích rồi đó .

Phương Hà phụng phịu :

- Vậy mà cũng nói .

Thảo Sương cao giọng :

- Ta sợ mi ngủ quên , không được ngắm cảnh đẹp .

Phương Hà lắc đầu :

- Ta sợ mi luôn . . .

Thảo Sương nắm tay bạn lôi đi , chạy như ma đuổi đến vườn hoa ,

Trần Sang phải gọi :

- Nè , chờ anh với chứ !

Thảo Sương đưa tay ngoắt :

- Anh lại đây . Vui lắm .

Đến đôi thông hai mộ , Phương Hà đứng nhìn chăm chú vào hàng cây trước mặt đôi mắt bỗng chùng buồn , đôi môi không còn nở nụ cười thật tươi như lúc mới xuống xe . Thảo Sương thấy lo lắng , nên vội lên tiếng .

- Này , mi nhìn gì vậy ?

Bước đến gần gốc cây , đưa tay vuốt vuốt lên hàng chữ , kêu lên :

- Ôi , Hải Lâm - Phương Hà ! Mi và anh Hải Lâm có lên đây à ?

Phương Hà gật đầu :

- Có .

Thảo Sương nhăn nhó :

- Ta đâu có ngờ muốn giúp mi quên chuyện buồn , lại gọi cho mi thêm nỗi nhớ , như vậy thì còn đau thương thêm .

Trần Sang đã đuổi kịp hai người . Anh nắm tay Phương Hà khuyên :

- Em à , chuyện gì qua đi hãy để cho nó ngủ quên , đừng khơi dậy làm gì nữa .

Nàng mỉm cười gật đầu :

- Vâng !

Thảo Sương đứng khoanh tay nhìn bạn :

- Ta tin mi là người có nghị lực . Hãy vì con mà vui sống .

Sấn dịp Trần Sang nói luôn :

- Anh sẽ sắp xếp em làm trong công ty anh , một việc nhẹ nhàng thôi .

Phương Hà do dự :

- Nhưng em . . .

Biết bạn chuẩn bị tìm lời từ chối , Thảo Sương liền đốp chát :

- Chẳng nhưng nhị gì hết . Mi đi làm như vậy vui hơn , ở nhà đi vào một mình đâm suy nghĩ gàn dở nữa .

Phương Hà bật cười trước thái độ của bạn :

- Trời , mi toàn quyền sử dụng con người của ta rồi .

Thảo Sương phủi tay :

- Muốn tốt cho mi thôi mà .

Trần Sang khích lệ :

- Thảo Sương nói đúng đó em . Bây giờ em ra ngoài làm việc , ngoài

việc quên đi chuyện cũ , còn có một số tiền để lo cho Phương Mai ăn học nữa .

Thảo Sương tiếp luôn :

- Mi cũng còn xinh xắn lắm cơ . Biết bao anh cũng phải nhìn trộm cho mà xem .

Phương Hà lườm bạn :

- Mi thật là hết chỗ nói .

Thảo Sương chưa chịu buông tha :

- Gái một con trông mơn con mắt .

Phương Hà bật cười trước lời nói ví von của bạn , nàng lắc đầu :

- Mi nói gì cũng được cả .

Thảo Sương vênh mặt :

- Mi hãy tập vui vẻ như ta đây thì chuyện gì cũng quên được hết .

Phương Hà lắc đầu :

- Tại mi chưa có va chạm nhiều vào cuộc sống , mi chưa từng nếm mùi cay đắng ngọt bùi nên mi vô tư là phải thôi .

Thấy bạn có điều gì đó tư lự , lại chớm buồn Thảo Sương kêu lên :

- Ôi , đói bụng rồi đây !

Trần Sang bước đến hai cô :

- Nào , ta đi ăn thôi .

Phương Hà phụng phịu :

- Em chưa thấy đói .

Thảo Sương lôi đi .

- Không đói cũng phải ăn .

Phương Hà tròn mắt :

- Chưa thấy đói thật mà . Hay là hai người ăn đi , em ngồi ở đây chờ .

Thảo Sương lắc đầu nguầy nguậy :

- Như vậy làm sao được chứ ?

Phương Hà gắt :

- Ta nói được là được . hai người cũng nên vì mình một chút đi , như vậy Hà mới thấy vui .

Thảo Sương cãi lại :

- Chuyển này , ta và anh Sang sẽ dành hết cho mi đó .

Phương Hà do dự :

- Nhưng mà . . .

Nắm tay bạn lôi đi , Thảo Sương bảo :

- Ta nói đi là đi chứ không nhưng nhị gì hết .

Phương Hà đành phải chép miệng :

- Đi thì đi .

Trong bữa cơm , Trần Sang hỏi em gái :

- Bấy lâu nay em có tin gì về Hải Lâm không ?

Đôi mắt thoáng buồn Phương Hà đáp :

- Không anh ạ !

Thảo Sương xen vào :

- Anh ấy cũng thật là tệ . Đi đâu , ở đâu cũng không cho bạn bè biết .

Uống hết ngụm nước ngọt cuối cùng Trần Sang đưa mắt nhìn

Phương Hà :

- Anh nghe nói , hắn đã ra nước ngoài du học .

Phương Hà dăm chiêu nói :

- Em cũng mong anh ấy có việc làm ổn định và tạo cho mình một gia đình hạnh phúc , có như vậy em mới an tâm .

Trần Sang an ủi em gái :

- Em an tâm đi , Hải Lâm là một chàng trai có nhiều nghị lực , ắt hẳn nó sẽ vượt qua tất cả .

Phương Hà gật đầu :

- Em cũng mong như vậy .

Thảo Sương xen vào một câu không đúng chỗ :

- Nếu bây giờ anh ấy trở về mà chưa lập gia thất , thì mi nghĩ sao ?

Phương Hà tròn mắt nhìn bạn :

- Mi định nghĩ bây giờ đó .

Thảo Sương lắc đầu :

- Ta chỉ đặt giả sử vậy mà .

Phương Hà bất bình :

- Mi nghĩ ta là người gì chứ ?

Trần Sang ngăn :

- Thôi đừng nhắc đến chuyện ấy nữa . Ăn đi mà .

Thảo Sương nguýt yêu bạn :

- Vậy mà cũng giận được ? Giận thì ăn nhiều vào .

Phương Hà lắc đầu :

- Bụng ta có giới hạn thôi , đâu phải hờ giận là ăn nhiều được .

Thảo Sương nói lảng sang chuyện khác :

- Ăn xong rồi đi đâu anh Sang .

Hất hàm về phía Phương Hà .

- Tùy Phương Hà thôi .

Đưa tay xoay xoay ly nước Phương Hà nói :

- Em chỉ muốn về phòng trọ để ngủ thôi .

Thảo Sương kêu lên :

- Trời đất ! Ngủ ư ? Mi có điên không . Lâu lắm mới có dịp lên đây , đi chưa thỏa thích lại đòi về ngủ .

Phương Hà bật cười :

- Thì tại buồn ngủ mà .

Thảo Sương bực mình :

- Mi về phòng liệu có ngủ được không .

- Được chứ !

Thảo Sương nói đùa :

- Ngủ riết sẽ mục con mắt đó .

Phương Hà đề nghị :

- Hay mi với anh Sang hai người đi dạo đi . Ta nghỉ ngơi một chút .

Thấy em gái có nhiều thiện ý như vậy , Trần Sang bảo :

- Vậy tụi anh đưa em về phòng trọ rồi mới đi .

Phương Hà ngoan ngoãn nghe theo lời Trần Sang nói . Nàng đâu muốn làm vướng bận hai người . Đà Lạt quá nên thơ mà . . .

Phương Hà bước chầm chậm ra phía cổng , tai nàng vẫn còn nghe lời bà thẩm phán nói , khi xong phần xử án :

- Phương Hà à ! Cú sốc này quá lớn đối với cháu , cháu hãy can đảm mà vượt qua .

Bà thẩm phán là bạn của bà Phương Lan . Nên bà hiểu tất cả mọi người trong gia đình nàng . Hiểu cả cuộc hôn nhân mà trước đây

năm năm bà có dịp dự lễ cưới của nàng . Phương Hà bậm môi năm năm trước bà chúc mình nào là trăm năm hạnh phúc , nào là đôi vợ chồng xứng đôi , để rồi sau năm năm bà gặp lại trong tình cảm đau thương này với lời khuyên can đảm vượt qua . . .

- Phương Hà !

Nàng quay lại trở mắt ngạc nhiên :

- Sao mi lại đến đây ?

Thảo Sương cười :

- Đến để rước mi đấy !

Phương Hà lắc đầu :

- Mình muốn đi một mình thôi .

Thảo Sương nhăn nhó :

- Tâm trạng đang buồn mi không nên đi một mình .

Phương Hà chối từ .

- Đừng quấy rầy ta nữa Sương ơi . Mình muốn đi dạo một mình mà .

Thảo Sương ngó bạn dò xét :

- Mi buồn lắm phải không ?

Phương Hà gật đầu :

- Phải . Cho nên

Thảo Sương làm mặt giận :

- Thôi được , ta chịu theo ý của mi . Nhưng nhớ về sớm nghe .

Phương Hà cảm thấy mừng !

- Được rồi ! Cảm ơn bạn !

Thảo Sương cho xe chạy đi . Phương Hà lại rẽ sang đường khác .

Nàng đi về những nơi mà Hải Lâm và nàng trước đây đã đi qua . Tại

nàng còn văng vẳng tiếng của Hải Lâm .

- Phương Hà ! Em là tất cả của đời anh .

Phương Hà cười khúc khích :

- Anh nói chuyện nghe hay quá . Có thật như vậy không .

Hải Lâm ngó nàng .

Nàng nói đùa .

Hải Lâm gãi gãi đầu :

- Anh phải làm gì để em tin lời anh đây .

Thấy vẻ mặt nhăn nhó của Hải Lâm , Phương Hà phì cười :

- Trông cái mặt anh kìa , sao mà thê thảm quá .

- Ai bảo em chẳng chịu tin anh .

Nàng cười hì hì :

- Thôi thì cứ tin đại đi nha .

Hải Lâm cũng phải bật cười :

- Tin mà cũng tin đại nữa ư ?

- Vâng !

Hải Lâm lại thì thầm bên tai nàng :

- Phương Hà , em đừng bỏ anh nghe em , nếu mất em chẳng là anh đau khổ lắm !

Phương Hà đưa tay vuốt mũi người yêu :

- Làm gì có chuyện bỏ nhau .

Hải Lâm nói tiếp :

- Nếu em phản bội lại tình yêu của anh thì . . .

- Thì sao ?

Hải Lâm nhìn chằm chằm người yêu :

- một là anh chết , hai là anh sẽ bỏ xứ mà đi .

Phương Hà lắc đầu :

- Mặc dù sông cạn đá mòn , tội mình vẫn bên nhau .

2 đứa ngoéo tay hứa hẹn chung thủy đợi chờ nhau . . . Rồi tốt nghiệp ra trường Phương Hà vâng lời mẹ đi lấy chồng để có tiền trả nợ cho người ta . Và Hải Lâm biệt tăm tích luôn từ dạo ấy . Phương Hà bất chợt thốt lên :

- Hải Lâm ơi ! Giờ này anh ở đâu , còn sống hay đã chết rồi ? Em biết là anh sẽ hận em lắm . Nhưng phận làm con em biết phải làm sao ?

Anh hãy tha thứ cho em .

1 bàn tay đập mạnh lên vai , nàng giật mình quay lại :

- Anh Sang !

Sang hơi nhú mào :

- Sao em lại ở đây ? Còn Thảo Sương đâu .

Phương Hà mím môi , cố che giấu u buồn nàng đáp :

- Nó về rồi .

Trần Sang ngạc nhiên :

- Về rồi , còn em sao lại ở đây ?

Phương Hà cố giữ vẻ bình thản :

- Em muốn đi dạo một mình .

Trần Sang lo lắng :

- Anh thấy em tinh thần không được ổn lắm . Em không sao chứ .

- Em không sao thật mà .

Trần Sang xuống xe dắt bộ theo nàng anh cố động viên :

- Việc cũng đã xảy ra rồi , em nên thực tế đi Hà ạ ! Em đừng buồn

nữa mọi việc rồi sẽ qua nhanh . Em còn bốn phận với dì Lan và bé Phương Mai nữa .

Phương Hà ngược nhìn Trần Sang , nàng thầm cảm ơn anh ấy , lúc nào cũng muốn mình vui vẻ cả . Dù là anh em bạn dì nhưng Trần Sang thương yêu Phương Hà như đứa em ruột của mình . Thấy Phương Hà im lặng . Trần Sang lo lắng :

- Em lại buồn nữa sao Phương Hà !

Nàng lắc đầu :

- Không đâu . Em đang suy nghĩ về anh đó .

Trần Sang ngạc nhiên :

- Nghĩ về anh ư ?

- Vâng !

- Mà em nghĩ gì vậy ?

Phương Hà mím môi :

- Phải chi em có người anh ruột như anh .

Trần Sang bật cười :

- Chứ anh đối với em như vậy chưa giống anh em ruột sao ? Bộ em coi anh là người dưng à ?

Phương Hà lắc đầu :

- Em chưa hề nghĩ như vậy . Nhưng có điều , em muốn có người anh sao này phụng dưỡng mẹ .

Trần Sang thở dài :

- Biết làm sao được . Khi mà thực tế đã là như vậy .

Phương Hà lại hỏi :

- Anh đang đi đâu thế ?

- Anh đi chào hàng cho công ty .

Phương Hà giục :

- Vậy thôi anh nên đi đi kéo muộn mắt .

Không để ý đến câu nói của Phương Hà , Trần Sang lo lắng hỏi :

- Hôm nay em ra tòa mà . Sự việc ra sao rồi ?

Phương Hà lại buồn :

- Em bây giờ đã được tự do rồi .

Trần Sang hỏi em gái :

- Em có dự tính gì chưa ?

Nàng lắc đầu :

- Bây giờ thì chưa . Em định "báo cô" mẹ vài tháng .

Trần Sang ngạc nhiên :

- Vậy còn việc chia tài sản , và cấp dưỡng nuôi con .

Phương Hà mím môi :

- Em bây giờ tay trắng rồi anh ạ . Duy em chỉ có quyền nuôi bé Mai mà thôi .

Trần Sang kêu lên :

- Trời đất ơi ! Tại sao tòa xử như vậy ?

Phương Hà lắc đầu :

- Đó là do ý của em thôi . Chứ tòa đâu xử như vậy .

Trần Sang nhăn nhó :

- Em điên rồi sao Hà . Nếu bản thân em không cần . Nhưng con em cần mà Hà .

Phương Hà nói về tự tin :

- Em có khả năng lo cho con em mà anh . Em không muốn dính líu gì

anh ta nữa cả .

Trần Sang gật gù :

- Em can đảm lắm . Anh tin rồi em sẽ vượt qua được vương mắt này . Thôi lên xe anh đưa cho về .

Phương Hà ngoan ngoãn bước lên xe Trần Sang đưa về nhà . . .

Phương Hà trố mắt kinh ngạc khi thấy Thảo Sương bày đồ ra trước mặt nào vịt , rau quả . . .

- Nè , bộ mi khênh hết đồ ở ngoài chợ về đây rồi sao ?

- Vì mi thôi !

Phương Hà ngạc nhiên :

- Vì ta ư ?

- Đúng vậy .

Bé Phương Mai nắm tay bà ngoại kéo ra phòng khách :

- Ngoại xem kìa !

Bà sà xuống cạnh hai đứa :

- Ngày hôm nay là ngày gì mà mua đồ lắm thế .

Thảo Sương đáp :

- Để ăn mừng ngày Phương Hà thoát khỏi vòng tăm tối . Được sống tự do nên con và anh Sang làm một bữa thịnh soạn để ăn mừng .

Phương Hà nhăn nhó :

- Lại anh Sang và mi vẽ chuyện .

Bà Phương Lan ôn tồn nói :

- Làm bận rộn tụi con quá .

Thảo Sương cười giọng nhí nhảnh :

- Dạ không sao miễn làm cho nhỏ Hà vui là được rồi .

Bà Phương Lan nhìn con động viên .

- Thảo Sương nói đúng đó con . Hãy cố mà vui chôn đi tất cả . Hãy làm lại từ đầu , tuổi còn trẻ mà .

Phương Hà mỉm cười gật đầu :

- Vâng ! Con biết rồi mẹ .

Bà nói tiếp :

- Và lại sống với nó con cũng đâu có hạnh phúc gì .

- Vâng ! Con biết rồi mẹ .

Bé Phương Mai riu rít bên cạnh Thảo Sương :

- Dì ơi ! Lát dì cho con cái đùi vịt nghe .

Thảo Sương bẹo má cô bé :

- Được rồi bé Mai mà ngoan thì dì sẽ cho những hai cái đùi cơ .

Bữa ăn diễn ra thật vui vẻ . Thảo Sương trịnh trọng nói với mọi người :

- Dì à , con muốn nhận bé Mai làm con nuôi , để phụ giúp Phương Hà chăm lo cho nó được nên người .

Trần Sang nheo nheo mắt :

- Chà một ý kiến hay đấy ! Em thấy sao Phương Hà ?

Phương Hà còn chưa kịp trả lời thì bà Phương Lan nói thay con :

- Nếu được như vậy thì Phương Mai có phước rồi .

Phương Hà nhích bạn :

- Sương à mình sợ Phương Mai sẽ làm phiền bạn đấy .

Cô bạn tôi liếc xéo Phương Hà :

- Ta biết thế nào mi cũng nói câu đó cho xem . Mi đừng lo , khi ta quyết định điều gì thì đã dẫn đo suy nghĩ kỹ rồi .

Phương Hà lườm bạn :

- Vậy thì thôi ta thua mi .

Thảo Sương nói với mọi người :

- Vậy là hôm nay bé Mai sẽ là con nuôi của Thảo Sương này rồi nhé !

Bà Phương Lan giục cháu ngoại :

- Nào , nào Phương Mai gọi mẹ nuôi xem .

Phương Mai vòng tay cúi đầu :

- Mẹ nuôi !

Cả nhà vui vẻ hẳn lên . Trần Sang cũng góp phần :

- Như vậy rồi đây Phương Mai cũng sẽ gọi cậu là cha nuôi .

Thảo Sương đỏ mặt :

- Xí ! Ai cho anh góp phần chứ .

Trần Sang cười khì :

- Cũng để anh góp một tay phụ em với chứ . Dù sao anh cũng là cậu nó mà .

Bà Phương Lan xua tay :

- Được rồi , được rồi , ai cũng có phần cả . Số bé Mai tốt phước nên mới được vậy .

Minh Hùng đúc hai tay vào túi quần miệng huýt sáo một điệu nhạc vui . Hoa Lan ổng ẹo đi ra , trách :

- Vui vẻ rồi quên hẳn nhỏ này .

Minh Hùng quay ra :

- Ủa , em đã thức rồi sao .

Không trả lời thẳng vào câu hỏi của Minh Hùng , Hoa Lan hất hàm hỏi lại .

- Việc ấy anh tính sao ?

Hùng ngạc nhiên :

- Việc ấy là việc gì cơ ?

Hoa Lan giận dỗi quay mặt đi hướng khác .

- Bực mình ghê .

Đưa tay nâng mặt Hoa Lan quay lại đối mặt , Hùng giễu :

- Nào chuyện gì nói anh nghe . Đừng có mà giận trông xấu ghê lắm .

Hoa Lan phụng phịu :

- Thì việc anh cho em danh phận ấy .

Hùng phì cười :

- Có vậy thôi sao ?

Hoa Lan chu môi :

- Em có đòi hỏi anh gì quá đáng đâu .

Hùng gật đầu :

- Việc ấy anh cũng có tính rồi . Em cũng nên chờ một thời gian nữa .

Hoa Lan cắn nhả :

- Chờ , chờ . Gặp anh là bảo chờ .

Nhích lại gần người yêu , Minh Hùng dỗ ngọt :

- Em biết rồi đó , anh vừa li dị xong mới mấy ngày , tụi mình làm đám cưới liền , không sợ người ta dị nghị sao ?

Hoa Lan lắc đầu :

- Nhưng em muốn anh sẽ tổ chức ngay thôi .

Minh Hùng chép miệng :

- Làm kiểu này bạn bè lên án chết .

Hoa Lan chu môi :

- Kệ chứ . Hạnh phúc là của mình mà .

Minh Hùng lần lựa :

- Em à , để công ty thành lập xong rồi mình tính .

Hoa Lan tỏ vẻ vui mừng , thủ thỉ vào tai Hùng :

- Em muốn mình làm đám cưới trước , khai trương công ty sau .

Minh Hùng nhăn nhó :

- Tại sao phải nhất thiết như vậy ?

Hoa Lan bá cổ người yêu :

- Là tại vì em yêu anh . Em muốn ngày khai trương , em chính thức được giới thiệu , đây là bà phu nhân của tổng giám đốc .

Minh Hùng ngạc nhiên :

- Cái gì ? Bà tổng giám đốc ư ?

- Vâng !

Minh Hùng cố lẩn tránh :

- Hoa Lan này ! Mong em hiểu cho anh . Không phải anh không yêu em , nhưng mà anh không thể làm đám cưới sớm được .

Hoa Lan nóng nảy , gắt lên :

- Tại sao chứ ? Còn cái gì làm cản trở được anh vậy ?

Minh Hùng nghiêm giọng :

- Anh đã nói với em rồi .

Hoa Lan hờn dỗi , quay mặt đi :

- Lý do ấy không phù hợp đâu .

Mấy hôm nay Minh Hùng cảm thấy không vui . Ông Đinh Toàn quả là lão già lão luyện , lão xoay Minh Hùng như là chong chóng vậy . Làm chàng không kịp suy nghĩ thật ra quyết định để ông mở công ty tại

đất nhà mình có gì sai trái hay không . . .

Thấy chàng có vẻ tư lự . Hoa Lan bực bội :

- Anh suy nghĩ điều gì lắm thế ?

Minh Hùng phì cười :

- Có gì đâu cô bé .

Hoa Lan chu môi :

- Anh đừng tưởng em không biết nghe .

- Em biết chuyện gì thử nói anh nghe xem .

Hoa Lan lắc đầu , nói sang chuyện khác :

- Em muốn chúng ta nhanh chóng nên vợ nên chồng .

Minh Hùng phì cười :

- Vòng vo một hồi , em cũng nhắc đến việc đó .

Hoa Lan phụng phịu :

- Người ta là con gái mà . Cứ cặp kè theo anh mãi , không sợ tiếng đời cười chê sao ?

Nghe Hoa Lan nói thế chàng cũng thấy có phần đúng , và chàng nên thành lập công ty nhanh để chàng có thể hốt của lão già một mẻ .

Nghĩ thế nên Minh Hùng nâng cằm người yêu lên thì thầm :

- Được rồi , anh sẽ tổ chức đám cưới với em .

Hoa Lan sượng mặt . . . vì mừng liền hỏi :

- Chẳng nào mình tổ chức đây anh .

Minh Hùng mỉm cười nhìn người yêu :

- Tùy em lựa ngày .

Hoa Lan hí hửng ngồi lên đùi Minh Hùng bá cổ chàng nũng nịu :

- Em muốn mình tổ chức thật linh đình cơ . Em sẽ mời tất cả bạn bè

của em .

Minh Hùng bật cười :

- Em có thể mời hết thầy dân Sài Gòn này đến dự mà .

Hoa Lan chu môi :

- Anh trêu em đó phải không .

Minh Hùng đặt lên trán nàng nụ hôn :

- Được rồi , em có thể mời , tùy thích . Được chưa !

Hoa Lan hôn chàng một cái thật kêu :

- Vậy phải đáng yêu không . . .

Hoa Lan cặp tay Minh Hùng kéo đi , hết chỗ này , đến sạp kia trong siêu thị , đi gần một tiếng đồng hồ mà nàng vẫn chưa tìm được bộ áo cưới nào nàng ưng ý . Minh Hùng chưa khi nào chịu cô gái nào đến mức như vậy , Hùng rí vào tai Hoa Lan :

- Này em , lựa nhanh đi . Anh thấy các kiểu mới bây giờ cái nào cũng đẹp mà .

Hoa Lan thì thừ thả lăm , cô bé vò vỉnh đủ thứ . Minh Hùng cứ gật đầu : Ừ được , mua đi . . . Thấy Minh Hùng cứ như vậy Hoa Lan bực bội .

- Anh làm gì kỳ vậy . Cái gì anh cũng ừ được là sao ?

- Thì anh chịu ý em đó mà , em thích là anh cũng sẽ thích . Vậy thôi .

Hoa Lan sáng mắt vì sung sướng :

- Thật vậy phải không anh ?

- Thật mà .

Minh Hùng thoáng giật mình khi nghe tiếng của Phương Mai :

- Mẹ nuôi ! Con thích con gấu nhồi bông này .

Thảo Sương đồng ý ngay :

- Được , mẹ sẽ mua cho con .

Phương Mai ngáy thơ nói tiếp :

- Cha hứa ngày sinh nhật lần này sẽ mua thật nhiều quà cho con .

Thảo Sương hơi nhú mày , nàng bặm môi cố nén xúc động , suy nghĩ , về nội tâm của nó , vậy là mấy hôm nay nó rất nhớ cha nó , nhưng cố giữ trong lòng . Thảo Sương cảm thấy xót xa vô cùng , trẻ thơ có tội gì đâu . nàng thầm nguyện rửa . Minh Hùng ơi là Minh Hùng , anh ác lắm .

2 cha con chỉ cách nhau cái quầy thôi . Nó nhớ mình đến như vậy ư ? Tội nghiệp con nhỏ quá . Nó nhận Thảo Sương làm mẹ nuôi . Dần dà có lẽ nó sẽ quên được anh , hình ảnh người cha sẽ không còn trong lòng nó nữa rồi . Minh Hùng chép miệng : Cầu chúc cho nó được hạnh phúc .

Thấy Minh Hùng cứ tần ngần đứng đó . Hoa Lan bực mình nắm tay anh lôi đi :

- Này , anh làm sao vậy ?

Minh Hùng giật mình bối rối :

- À , không ? Anh có gì đâu .

Hoa Lan liếc ngang :

- Anh có điều gì đó giấu em phải không .

Minh Hùng lắc đầu lia lịa :

- Không , không có .

Hoa Lan giục :

- Vậy thì đi với em . Lại xem cái này hay lắm .

Minh Hùng lắc đầu :

- Gì nữa đây ?

Hoa Lan ấn chàng ngồi xuống chiếc ghế và nói nhỏ , giọng nhí nhảnh :

- Anh ngồi đây chờ em chút nha . một chút thôi mà .

Cô bán hàng thấy hai người cũng vui lây :

- Chà , anh có vẻ chịu bà xã dữ ha .

Minh Hùng bối rối , đưa tay gỡ đầu :

- Ý của mấy bà là ý trời mà .

Giọng cô bán hàng ví von :

- Chịu người đẹp mà anh .

Minh Hùng giật mình , nếu ghế không có dựa phía sau có lẽ anh đã ngã bật xuống gạch rồi . Hoa Lan xuất hiện chiếc áo cưới sao mà khủng khiếp quá . Chưa kịp hoàn hồn thì Hoa Lan ỏng ẹo trước mặt anh hí hửng hỏi :

- Đẹp không anh ?

Minh Hùng bụng bảo dạ cố gắng thốt lên được tiếng đẹp vừa lòng nàng :

- Đẹp lắm !

Hoa Lan nói với cô chủ hàng :

- Em chọn chiếc áo này , chị gói cho em .

Minh Hùng trợn mắt :

- Em mua chiếc áo này ư ?

Nàng vô tư gật đầu :

- Vâng ! Miễn anh thích là em mua .

Minh Hùng kéo tay nàng ra khỏi quầy nói nhỏ :

- Mình chỉ cần ra tiệm thuê là được rồi .

Hoa Lan lắc đầu nguầy nguậy :

- Không . . . em muốn mua cơ , để làm kỉ niệm luôn .

Minh Hùng lắc đầu chào thua :

- Con nhà giàu sang có khác .

Đám cưới được diễn ra rất long trọng . Minh Hùng đâu có ngờ cha con ông ấy tổ chức lớn đến như vậy . Đến dự tiệc phần đông là những người giàu có cùng giới làm ăn lớn với ông nhạc mình . Hùng cũng đâu phải tay vừa . Cũng là con của một ông chủ giàu có ở đất Sài Gòn này . Nhưng đã chết cách đây hai năm , do một tai nạn giao thông khủng khiếp đã cướp đi năm mạng người cha mẹ , hai đứa em , một trai một gái và anh tài xế trong chuyến đi Đà Lạt . Để lại cho Hùng tài sản khá lớn .

Tiếng của Hoa Lan nói như reo .

- Anh ngồi đây làm em đi kiếm .

Minh Hùng bị cắt ngang dòng suy nghĩ anh quay về với thực tại :

- Anh mệt quá , muốn nghỉ một chút .

Hoa Lan với chiếc áo dài cưới trải dài theo bước chân nàng , cô bé trông cũng xinh xắn , cũng đẹp mê hồn , làm cho bao chàng trai ngơ ngẩn . Cô bé nũng nịu :

- Hãy cố gắng lên anh , khách còn đông lắm .

Minh Hùng nhăn nhó :

- Anh mệt thật mà .

- Nhưng ở ngoài ấy người ta cứ muốn gặp chú rể .

Minh Hùng không thể từ chối , đứng lên mặc cho Hoa Lan kéo đi .

Tiếng cười nói tiếng chạm ly , tiếng chúc mừng kéo dài đến tận khuya . Cả hai đều mệt nhoài .

Phương Hà bước ra khỏi phòng khám . Nàng bước đi chệnh choạng .

Thảo Sương chạy vội đến dìu bạn :

- Phương Hà ! Mi làm sao vậy ?

Nàng lắc đầu trấn tĩnh :

- Mình chẳng sao cả .

Ngó bạn như dò xét :

- Đây , nếu có gì nói cho mình biết đi .

Phương Hà vẫn lắc đầu :

- Mình nói không sao mà .

Thảo Sương thôi không hỏi nữa .

- Vậy mình về được chưa ?

Phương Hà gật đầu :

- Về thôi .

Thảo Sương thấy có gì đó không ổn , Phương Hà giấu mình chuyện gì đây , không tiện hỏi , Thảo Sương nhắc nhở :

- Đây , ngồi cẩn thận nghe chưa , có gì thì gọi .

Phương Hà bấm nhẹ vào hong bạn rên rỉ .

- Trời ơi ! Mi làm như ta là Phương Mai không bằng .

Thảo Sương hỏi :

- Nếu chở bé Mai sau lưng ta còn an tâm nhiều hơn mi nữa đó .

Phương Hà thôi không nói nữa . Nàng đang mang tâm sự náo nức , đứa con còn trong bụng , hôm nay ngày Minh Hùng cưới vợ mới .

Nàng không còn buồn nữa mà chỉ nghe câu gì đó như hột hăng , như xáo trộn trong tâm tư nàng . Trời đang nắng ấm áp mà nàng cảm thấy mình lạnh buốt . Nàng không yêu Minh Hùng nhưng tình vợ chồng năm năm chăn gối đâu phải muốn quên là quên được . Còn một đứa con không cha ư ? Lớn lên nó hỏi cha đâu mình trả lời ra sao đây ? một mình ôm hai đứa con ư ? Liệu có kham nổi hay không . hai giọt nước mắt trào ra lăn tròn trên đôi má . Bỗng Phương Hà bấm mạnh vào hông bạn .

- Dừng lại đi Sương .

Đang chạy ngon trốn Thảo Sương tộp máy và tấp vào lề , lo lắng hỏi :

- Gì vậy Hà ! Mi làm sao rồi ?

Phương Hà mím môi :

- Mình muốn uống nước .

Thảo Sương thở phào :

- Vậy mà ta tưởng . . .

Phương Hà trách yêu bạn :

- Ta không yếu đuối như bạn tưởng đâu .

2 người bước vào quán , Thảo Sương nhanh nhẩu .

- Mi uống gì ?

- Nước cam !

Thảo Sương gọi to :

- hai nước cam .

Quay lại nhìn bạn Thảo Sương vào đề :

- Đây , có chuyện muốn nói với ta , phải không ?

Phương Hà tròn mắt :

- Này , mi đoán mò gì vậy ?

Thảo Sương lắc đầu :

- Chắc chắn chứ không phải đoán mò . Tin rằng mi muốn nói với ta việc gì đó rất quan trọng .

Phương Hà nghiêng nghiêng mái tóc :

- Mi đúng là nhà tiên tri của ta . Đoán việc như thần .

Thảo Sương giấy nẩy :

- Ôi trời ! Mi bắt chước nói chuyện văn hoa hồi nào vậy .

Phương Hà cũng cười theo bạn .

- Mi quên là ta đã là học sinh chuyên văn hay sao ?

Thảo Sương gật đầu :

- Nhớ chứ làm sao mà quên được .

Phương Hà đưa ống hút vào miệng hút một hơi . Đang vui bỗng nhiên mặt tối sầm lại . Thảo Sương lo lắng hỏi :

- Mi làm sao vậy Hà ?

Phương Hà không trả lời đôi mắt đang chăm chú nhìn xa . Thảo Sương nhìn theo mắt bạn , nàng cũng sững sờ . Hùng đấy ư ? Anh ta đi với ai mà tình tứ đến vậy . Hèn gì Phương Hà không buồn sao được . Thảo Sương vỗ nhẹ lên vai bạn an ủi :

- Phương Hà , đừng vậy nữa mà . Chuyện đã qua hãy để cho nó qua luôn đi .

Biết bạn hiểu lầm lòng mình nên Phương Hà vội nói :

- Mình không buồn vì hắn ta đâu . Nhưng có điều . . .

Thảo Sương sức nhớ :

- À mi chẳng phải có việc muốn nói với mình đó sao ?

Phương Hà chậm rãi nói :

- Phải , vì chuyện ấy mà mình buồn đó .

Thảo Sương nhăn nhó :

- Nào , có chuyện gì hãy mau nói cho ta nghe đi .

Phương Hà cúi xuống nhìn bụng của mình nói nhỏ :

- Cái thai trong bụng mình đây .

Thảo Sương kinh ngạc , nàng như chưa tin vào tai mình , nên hỏi lại :

- Mi có thai ư ?

Phương Hà mím môi , cố nén đau thương :

- Phải !

- Mấy tháng rồi ?

Ngẫm nghĩ một lát Phương Hà trả lời :

- Gần hai tháng .

Thảo Sương lập lại :

- Gần hai tháng ư ? Thế Hùng có biết không ?

Nàng lắc đầu , giọng đượm nét buồn :

- Không , mình không cho anh ta biết .

- Vậy bây giờ mi tính sao ?

Phương Hà lắc đầu :

- Tính ư ? Biết tính làm sao bây giờ ? Mình rối lắm .

Mím môi để suy nghĩ giúp bạn , Thảo Sương cảm thấy khó quá , phá bỏ thì tội lắm đứa bé ấy vô tội , mà còn để lại thì sợ Phương Hà kham không nổi . Đứa bé ấy nào có tội tình gì đâu . Sợ ảnh hưởng

đến bạn về tinh thần nên Thảo Sương trở nên tươi tắn lại :

- Có con thôi mà sao mi lại buồn đến vậy chứ ? Có chồng có con là chuyện bình thường mà .

Phương Hà tỏ vẻ suy tư :

- Biết là vậy . Nhưng trong thời buổi khó khăn này , liệu ta có nuôi nổi con không ?

Thảo Sương động viên :

- Còn có ta , có anh Trần Sang , có dì Phương Lan nữa mà . Sợ gì lo không nổi .

Phương Hà thở dài , giọng trầm buồn :

- Chả lẽ mẹ con ta cứ mãi làm phiền người thân đến như vậy ư ?

Thảo Sương lắc đầu , xua tay :

- Mi khéo nghĩ ngợi xa xôi . Phiền với phiền gì đâu , miễn mẹ con mi sống ấm no đầy đủ thì thôi .

Phương Hà chép miệng giọng run run :

- Đến giờ này ta vẫn làm khổ mẹ .

Đứng lên đến bên bạn , Thảo Sương mân mê mấy lọn tóc của Hà , nàng ân cần săn đón :

- Mi đừng có ý nghĩ như vậy . Biết đâu thêm một đứa bé gia đình càng vui hơn .

Phương Hà phải phì cười trước câu nói của bạn :

- Vui hay buồn điều đó chưa biết được .

- Nay , đừng nên bi quan nữa nhé . Có ta , mi khỏi phải sợ điều gì cả .

Phương Hà cũng cảm thấy an tâm thật ra là người mẹ đâu ai nỡ từ

bỏ đứa con của mình . Ngoài kia nắng có phần dịu hơn , Phương Hà thấy dễ chịu hơn . Nàng mỉm cười với ý nghĩ nông cạn của mình . . .

Trong bữa ăn bà Phương Lan nói đùa với Phương Mai .

- Con mà nhõng nhẽo quá bà ngoại sẽ không cưng , mẹ nuôi cũng thế .

Phương Mai đái dớt :

- Con ngoan lắm mà ngoại .

Gắp bỏ thêm thức ăn vào chén cho Phương Mai bà nói tiếp :

- Nếu ngoan vậy ngoại thưởng đây .

Phương Mai sáng mắt lên vì sung sướng được ngoại cưng .

- Ngoại ơi ! con sẽ ngoan dài dài .

Phương Hà lườm con :

- Nịnh vừa vừa thôi cô nương .

Bà Phương Lan xen vào .

- Nó giống hệt con ngày xưa đó , cũng nũng nịu , cũng vùi vỉnh như thế đó .

Phương Hà chột buồn , giọng nàng chùng xuống .

- Nhưng nó không may mắn như con . Con còn có ba ẵm bồng , nâng niu .

Nghe con nhắc đến nỗi đau từ lâu chôn kín trong lòng bà Lan gắt gỏng :

- Đừng nhắc đến con người ấy nữa .

Phương Hà vẫn bướng :

- Nhưng dầu sao ba cũng đã cho con một chuỗi thời gian dài sung sướng .

Bà làm mặt giận :

- Chỉ có người ấy lo cho con sung sướng chứ gì ?

Thấy mẹ phiền lòng , Phương Hà chạnh lòng . Nàng cũng không thể trách mẹ sao lại hận cha đến như vậy . Ông đã vút áo ra đi bỏ lại mẹ con nàng trong cuộc sống nghèo nàn thiếu thốn . Nói thì nói vậy , Phương Mai bây giờ cũng đã rơi vào tình trạng nàng trước đây , cũng không muốn xa cha , vẫn nhớ thương mong chờ . . .

- Mẹ à ! Con . . .

Bà ngăn lại :

- Thôi đừng nhắc nữa con . Nè , cố ăn cho nhiều vào .

Phương Hà ngược nhìn mẹ :

- Mẹ cũng nên ăn nhiều vào lúc này con thấy mẹ gầy lắm đó .

Bà lườm con gái :

- Thôi đi cô , đừng có mà nịnh tôi .

Tiếng Phương Mai véo von :

- Mẹ ơi ! Con no rồi . Con muốn uống nước !

Bà Phương Lan vội đứng lên thay con gái :

- Đợi đấy bà lấy cho !

Phương Hà nói với con :

- Con ra ngoài sân chơi , để mẹ phụ ngoại dọn dẹp .

Phương Mai đi rồi , Phương Hà cũng đứng lên :

- Mẹ nghĩ đi để con dọn cho . Mấy hôm nay con Thơm về quê , mẹ có vẻ mệt .

Bà mắng yêu con gái :

- Vậy mấy lúc cô theo chồng , già này vẫn tự làm cơ mà .

Phương Hà làm nũng với mẹ như khi còn là đứa học sinh cấp ba .

- Ai biểu mẹ gả con sớm làm gì ?

Bà Phương Lan hơi chau mày , đây là nỗi đau lớn nhất của đời bà . Bị chồng bỏ rơi theo người khác , buồn tủi bà lao vào cuộc đò đen để tìm quên . Nào ngờ càng ngày càng lao vào vực sâu hố thẳm đến khi giật mình quay lại thì không còn lối thoát . . . Và sự thể như bây giờ , đứa con gái bà yêu thương hết mực phải gánh chịu . . . Biết mình lỡ lời làm mẹ buồn phiền , mẹ lại bị ray rút về việc đã qua . Phương Hà chống chế :

- Tại số con như vậy mà mẹ . Bây giờ đã qua rồi mẹ đừng day dứt nữa .

Bà nói giọng buồn buồn :

- Nếu ngày xưa mẹ cứng cỏi một chút thì con đâu phải khổ .

Phương Hà cảm động ôm vai mẹ :

- Mẹ nuôi và lo cho con như vậy là đủ lắm rồi mẹ a .

Như hiểu được tâm trạng của con gái , bà xuề xòa :

- Nào con gái có chuyện muốn nói với mẹ phải không ?

Phương Hà tròn mắt , ngạc nhiên :

- Sao mẹ biết ?

Bà cười dễ dãi :

- Con là con gái của mẹ mà .

Phương Hà thoáng buồn , chẳng biết nói tin này ra thái độ của mẹ sẽ như thế nào . Nàng lưỡng lự , sợ mẹ lại thất vọng . Thấy con còn do dự bà lại giục :

- Nào , có chuyện gì nói mẹ nghe .

Phương Hà suy nghĩ sớm muộn gì mẹ cũng biết mà thôi , nên nàng mím môi đè nén xúc động .

- Con có mang rồi mẹ ạ !

Không tỏ thái độ kinh ngạc hay buồn lo gì cả mà ngược lại bà rồi rít trách con :

- Trời ơi ! Chuyện quan trọng vậy mà con định giấu mẹ sao ?

Phương Hà cúi mặt :

- Con sợ mẹ lại bận tâm , lại buồn .

Bà xua tay :

- Ôi , con khờ quá . Nhà mình trống vắng , mẹ rất cần có thêm vài đứa cháu .

Phương Hà nhìn mẹ dò xét , nàng cảm thấy an tâm vì nghe tin này mẹ vui thật sự . Nàng nhăn nhó :

- Mẹ à ! Mẹ không sợ bị vất vả sao ?

Bà tỉ tê :

- Ôi , đông chừng nào vui chừng nấy con ạ !

Phương Hà thấy mẹ lăn xăn không nén được nụ cười :

- Mẹ ơi ! Mẹ làm cho con nôn nao quá .

Bà đặt tay lên bụng con gái , vui vẻ nói :

- Con gắng sinh cho mẹ đứa cháu ngoại trai nghe .

Phương Hà phụng phịu :

- Vậy nó là con gái thì mẹ không cưng cháu ư ?

Bà lắc đầu , ngó Phương Hà :

- Đâu phải vậy . Ý mẹ muốn là con phải có con trai con gái chứ . Thì nhà mới vui .

Phương Hà nhìn mẹ tỏ vẻ cảm ơn , bà Phương Lan ngăn :

- Con đừng nói gì , mẹ đang vui đấy . Con hãy cố giữ gìn sức khỏe , kéo ảnh hưởng đến thai nhi .

Phương Hà cúi đầu nghe lòng mình cũng thư thả hơn . Ôi , không gì bao la bằng tấm lòng người mẹ . Mẹ bao giờ cũng thương con cái cả . Nhìn nét nhăn trên má mẹ , tóc có mấy sợi bạc lòng Phương Hà không kiềm nổi xót xa . . .

Thấy con lại không vui , bà Lan lo lắng hỏi :

- Con còn lo lắng điều gì phải không .

Phương Hà ngập ngừng :

- Mẹ à , kinh tế ngày mọi khó khăn liệu mẹ con mình có lo nổi không ?

- Này con , con lại suy nghĩ gì nữa vậy . Hãy an tâm có mẹ đây mà . Và lại còn có Thảo Sương và Trần Sang nữa mà .

Phương Hà nhăn nhó :

- Chẳng lẽ mình nhờ cậy người ta suốt đời được sao . Hay là . . .

Bà Phương Lan ngờ vực , ngó con gái :

- Ý con muốn làm sao ?

Phương Hà mím môi nghe tim mình rĩ máu , một hòn máu đang kết tụ trong bụng mình nó tội tình gì đâu . Không , mình không có quyền tước đi quyền sống của nó . Thấy mẹ như chờ đợi câu trả lời của mình Phương Hà lắc đầu trấn an mẹ .

- Con không sao đâu mẹ , con muốn về phòng nghỉ đây .

Bà Phương Lan giục :

- Ừ , nên vào trong nghỉ ngơi đi con .

Phượng Hà ngoan ngoãn nghe lời mẹ . Vào phòng mình , nàng uể oải buông mình xuống giường , tâm sự ngổn ngang . Con ơi con có hiểu cho mẹ không . Nhìn theo dáng con bà Phượng Lan lắc đầu , lẩm bẩm .

- Tội nghiệp cho con tôi !

Có tiếng từ ngoài vọng vào :

- Phượng Hà ơi !

Nhận ra tiếng của Thảo Sương , bà Phượng Lan chạy ra , trách yêu :

- Gớm ! Vừa đến nhà thì đã nghe tiếng rồi .

Thảo Sương tươi cười nói với dì :

- Con đem hộp bánh trung thu cho bé Mai .

Bà Phượng Lan tỏ vẻ không bằng lòng .

- Con mua làm gì tốn tiền .

Thảo Sương mau mắn nói với dì :

- Dạ , của người ta tặng cho con đấy .

Bà Phượng Lan thở dài :

- Vậy sao ? Mà con đến còn việc gì nữa không ?

Thảo Sương đưa mắt như kiếm tìm .

- Ủa Phượng Mai đâu dì .

- Nó vừa chạy qua hàng xóm .

Thảo Sương lại hỏi :

- Còn Phượng Hà ?

- Nó vừa vào buồng nằm nghỉ .

Thảo Sương hỏi nhỏ :

- Dì ơi ! Chuyện con bàn với dì sao rồi .

Bà gật đầu miễn cưỡng :

- Nó không còn ý định bỏ con nữa đâu .

Thảo Sương nghe như sung sướng lắm nàng thì thầm :

- Sinh con , rồi lo toan mọi việc sẽ giúp Phương Hà nhanh chóng quên đi đó dì à .

Bà Lan gật gật đầu :

- Dì chỉ mong có vậy . Thấy con biếng ăn biếng ngủ , cứ buồn buồn là dì thấy xót xa lắm .

Sợ bà lại lo nhiều nên Thảo Sương vội trấn an :

- Chẳng sao đâu , có con và anh Sang sẽ lo cho Phương Hà chu đáo , dì đừng lo .

Bà xoa tay :

- Thôi thì trăm sự nhờ cháu vậy .

Thảo Sương hí hửng nói với bà Lan :

- Con đổ dì hôm nay con mang tin vui gì đến cho Phương Hà ?

Bà Phương Lan hơi nhúm mày :

- Dì thua con đó .

Thảo Sương chìa tờ giấy quyết định đi làm của Phương Hà cho dì xem mà ngạc nhiên .

- Sao con lại để Phương Hà đi làm chứ ? Nó rất yếu mà .

Thảo Sương mỉm cười :

- Đi làm , nó sẽ không có thời gian rỗi mà nhớ chuyện đã qua . Vui đầu vào công việc sẽ có lợi hơn .

Nghe Thảo Sương nói có lý nên bà cũng đồng tình .

- Vậy thì cũng tốt thôi . Nhưng dì ngại nó không đủ sức khỏe để làm

việc .

Thảo Sương vội trấn an :

- Chẳng sao , dù gì đi nữa thì anh Trần Sang cũng là giám đốc anh ấy sẽ tìm cho Phương Hà một việc làm thích hợp .

Nghe nói vậy , bà Lan cũng an lòng . Bà chỉ cầu mong cho Phương Hà nhanh chóng hàn gắn vết thương lòng . Sinh con đẻ cái , rồi còn lo hoàn thành nhiệm vụ , có lẽ nó sẽ không còn vất vưởng gì nữa .
Nắng đã dịu dần . Thành phố cũng bớt đi cái nóng oi bức của thời tiết mùa hè . Phương Hà ung dung cho xe chạy chậm chậm trên đường phố , từ ngày đi làm đến nay nàng thấy mình đã thay đổi nhiều . Thôi không còn buồn nữa . Tất cả vì con thơ . Đó là nguồn an ủi là động lực kéo Phương Hà đứng dậy . Vui với hiện tại làm việc vì con , vì tương lai của nó . 25 tuổi , hai đứa con . Nàng cười một mình . . . Phương Hà gọi xe và bước vào siêu thị mua quà cho bé Mai . Nàng mua những hộp bánh mà Phương Mai thích ăn . Nàng mua rất dè xẻn , vừa túi tiền có hạn của mình .

- Em muốn mua cái này ư ?

- Nếu em thích thì cứ mua .

Phương Hà ngoái nhìn hai người đứng bên kia quầy đồ trẻ con . Thì ra Minh Hùng cùng vợ đi mua sắm . Phương Hà đâu còn lại gì tánh tình của Hoa Lan muốn gì là làm cho bằng được . Con nhà giàu có khác . Tiếng Hoa Lan vẫn lọt vào tai Phương Hà , giọng nũng nịu :

- Em muốn mua cái nôi này cơ ?

Phương Hà liếc nhìn lên Minh Hùng , anh ta nhăn nhó :

- Mua chi sớm vậy em ? Con mình còn chưa ra đời mà .

Hoa Lan chu môi :

- Bây giờ thì chưa , mai mới sẽ có .

Minh Hùng gãi gãi đầu :

- Thôi mua thì mua !

Hoa Lan đã có thai ư ? Và họ đi mua sắm đồ cho em bé . Điều này không khỏi làm cho Phương Hà buồn . Nàng cảm thấy tê tái trong lòng . Nó cũng là con anh ấy . Nhưng con mình sẽ khổ hơn . Nghĩ thế Phương Hà dần dần nước mắt . Nàng thờ dài nhìn theo bóng hai người khuất dần ra cửa . Đang còn tần ngần nơi quầy bánh kẹo ,

Thảo Sương xuất hiện :

- Này , mi làm gì mà ngẩn ngơ đến như vậy ?

Phương Hà lúng túng :

- Ồ không , mình định mua ít bánh cho Phương Mai .

Không có gì là ngạc nhiên Thảo Sương chỉ hỏi :

- Mi mua xong chưa ?

Đưa mắt nhìn ra cổng siêu thị Phương Hà đáp lại :

- Rồi ! Mua có vậy thôi .

Thảo Sương nắm tay Phương Hà lôi đi :

- Nè , lại đây ta cho mi xem cái này hay lắm .

Không kịp để Phương Hà từ chối Thảo Sương cứ nắm tay bạn .

Phương Hà bị bạn khống chế không còn cách nào cự quạ . Nàng lắc đầu mỉm cười :

- Mi làm như ta là kẻ cắp không bằng .

Thảo Sương đùa với bạn :

- Nếu là như vậy thì ta sẽ đánh đòn . Nhưng bây giờ ta muốn nhờ mi

một việc .

Phương Hà nhăn nhó , rút tay mình về :

- Này , hôm nay rảnh sao ?

Thảo Sương tỏ vẻ bí mật :

- Rảnh hay không cũng thế .

Phương Hà hơi nhú mày , lườm bạn :

- Mi hôm nay làm sao vậy ?

Thảo Sương nói tình bơ :

- Chọn giúp ta một cái .

Phương Hà ngơ ngác :

- Cái gì cơ ?

Thảo Sương hất hàm về phía quầy hàng :

- Chọn giúp một chiếc cà vạt .

Phương Hà kêu lên :

- Trời đất ! Mua cà vạt ư ?

Thảo Sương mỉm cười :

- Ủ ! Mi chọn giúp ta .

Phương Hà trố mắt ngạc nhiên :

- Mi làm sao vậy ! Mua cà vạt để làm gì ?

- Tặng một người ?

Phương Hà ngớ ngàng , nàng mở to mắt nhìn bạn . . . Kỉ niệm từ đâu hiện về . Ngày trước có lần Phương Hà cũng đã dẫn đo khi đứng trước quầy hàng như thế này . Và cũng để tìm mua một chiếc cà vạt như ý để tặng cho Hải Lâm . Thấy bạn còn ngẩn ngơ , Thảo Sương đánh nhẹ lên vai bạn làm Phương Hà giật mình .

- Ôi . . .

Thảo Sương bật cười :

- Này , mi nghĩ gì mà tần ngần ra vậy ?

Phương Hà lúng túng :

- À . . . ừ không . Không có gì .

Thảo Sương giục :

- Vậy mi chọn giùm ta đi .

Phương Hà nhăn nhó .

- Nhưng mà mi mua tặng cho ai mới được chứ ?

Thảo Sương lườm bạn :

- Biết rồi con hỏi nữa . Ghét ghê .

Phương Hà đã hiểu nàng bật cười :

- Ôi trời ! Ta biết rồi .

- Vậy màu nào đẹp .

Phương Hà mỉm cười quay đi .

- Tặng người yêu thì mình tự chọn lấy thì nó mới có ý nghĩa .

Thảo Sương nhăn mặt :

- Nhưng ta chưa từng mua nó bao giờ .

- Vậy thì bây giờ tập mua là vừa rồi đó .

Loay hoay mãi Thảo Sương mới lựa được một chiếc vừa ý . hai người bước ra khỏi siêu thị .

Bà Phương Lan ra đón con tận cổng bà lo lắng hỏi :

- Sao về muộn vậy con ?

Sợ mẹ lo Phương Hà đáp nhỏ :

- Tan sở con vào siêu thị mua ít bánh cho bé Mai , gặp Thảo Sương

đó mẹ .

Bà căn nhắc :

- Gặp nhau hằng ngày , mà tụi con nói không hết chuyện sao .

Phượng Hà cười với mẹ :

- Ngày mai sinh nhật anh con . Nhỏ ấy muốn mua món quà tặng .

Vậy là nó kéo con đi luôn .

Bà Phương Lan nói với con gái :

- Con đang mang thai phải đi đứng cẩn thận .

Phượng Hà cảm thấy vui sướng khi biết mẹ luôn chăm sóc cho mình .

Bởi người đời ca ngợi về người mẹ không ngoa chút nào . Mẹ là vầng thái dương , mẹ là ánh sáng , lòng mẹ mênh mông hơn biển cả . . .

Hoa Lan lôi Minh Hùng dậy cho bằng được , giọng véo von .

- Này , dậy đi anh , ngủ gì mà lảm vậy .

Minh Hùng trở mình , còn ngái ngủ :

- Mấy giờ rồi ?

Hoa Lan căn nhắc :

- Đã đến giờ rước con bé rồi đó .

Minh Hùng bật ngồi dậy . Đưa mắt nhìn đồng hồ , ngáp dài :

- Đã . . . bốn giờ rồi ư ?

Hoa Lan phụng phịu quay mặt đi :

- Còn sớm lắm sao ?

Minh Hùng đưa vai vuốt nhẹ lên đôi vai tròn của vợ :

- Dậy rồi đây bà xã !

Vừa nói Hùng hôn gió lên mái tóc thơm của vợ . Rồi bước thẳng vào phòng vệ sinh . Hoa Lan nhìn theo mỉm cười hạnh phúc . Quần áo

chỉnh tề Minh Hùng bước ra .

- Nào , đi được chưa ?

Như chỉ chờ bao nhiêu đó Hoa Lan đứng lên cặp tay Minh Hùng bước ra nhà xe . Vừa dẫn xe ra cổng Minh Hùng chợt hỏi :

- Chị ấy chừng nào xuất viện vậy em ?

Hoa Lan ngồi lên xe bảo :

- Cuối tuần này .

Minh Hùng chợt hỏi :

- Hôm nay sao em không nhờ ông tư tài xế rước bé Hoa về giùm .

Hoa Lan bực bội :

- Vậy hôm qua anh không nghe anh Tùng nhắc đi nhắc lại nhiều lần rồi đó sao ?

- Ừ , thì nghe chứ ?

- Hừ ! Vậy mà còn phải hỏi .

Hùng lại hỏi câu bằng quơ :

- Đêm nay bé Hoa vẫn ngủ nhà mình chứ .

Đập nhẹ lên lưng chồng , Hoa Lan gắt :

- Anh hỏi gì vậy ? Nó ở với mình chứ ai ? Cha mẹ nó đang ở bệnh viện mà .

Xe dừng lại trước cổng trường Mầm Non , Hoa Lan giục :

- Anh vào rước nó đi .

Minh Hùng do dự :

- Em vào rước mới đúng chứ .

Hoa Lan phụng phịu :

- Em hơi mệt !

- Vậy để anh đi .

Hoa Lan mỉm cười nhìn theo . Nàng rất hài lòng về ông chồng của mình . Người thân đi rước con cũng khá đông . Đám trẻ túa ra sân . Tiếng cười nói , tiếng kêu cha , gọi mẹ inh ỏi . Hùng bế bé Hoa vừa đi vừa nói chuyện . Anh đâu có ngờ có một đứa bé đang đứng mở tròn mắt nhìn theo anh . Nó buột miệng thốt lên thật to :

- Ba ! Ba ơi !

Như linh tính , như thân thiết , tiếng gọi ấy nghe gần gũi , như khắc khoải chờ mong , Minh Hùng bất chợt quay lại . Bé Mai chạy ùa đến . Minh Hùng nhận ra con gái mình . Anh ngập ngừng thốt lên :

- Bé . . . Mai . . .

Bé Mai chạy đến miệng vẫn gọi :

- Ba ! Con . . .

Minh Hùng chưa kịp để bé Hoa xuống để nâng bé Mai thì cánh tay anh bị nắm lôi đi . Hoa Lan gắt :

- Về thôi !

Minh Hùng bước đi . Nhưng vẫn còn quay lại . Bé Mai chìa hai tay về phía trước chạy theo .

- Ba ! Ba của con !

2 hàng nước mắt ướt đầm cả đôi má xinh xắn của trẻ thơ . Ai nấy đều ngổ ngàng trước cảnh tượng ấy .

Bé Mai đứng chôn chân tại chỗ và òa lên khóc :

- Ba ơi ! Con nhớ ba lắm !

Có tiếng người nguyên rủa :

- Làm cha mà như vậy ư ?

- Hay là nó nhìn lầm người .

- Làm gì có chuyện ấy . Tại bà kia lôi ổng đi mà .

Phương Hà đã chứng kiến cảnh tượng ấy . Nước mắt của nàng lăn tròn trên má . Nàng trách Minh Hùng sao tệ bạc với con như vậy .

Nàng chạy đến ôm lấy con mà dỗ dành :

- Bé Mai của mẹ ngoan nào !

Phương Mai dụi đầu vào vai mẹ :

- Mẹ ơi ! Sao ba bỏ con ?

Phương Hà cố nén xúc động , dỗ dành con :

- Không đâu , tại ba bận việc .

Con bé lắc đầu nguầy nguậy :

- Không , ba không thương con .

- Nè , con đừng nói vậy chứ . Ba vẫn thương con mà .

Nó vẫn bướng :

- Ba thương con , sao ba ẵm người khác , ba bỏ con . Hu . . . hu . . .

Phương Hà nghe đau nhói ở tim . Tâm tư rã rời trước những lời non nớt của trẻ thơ . Nàng mím chặt môi , để khỏi bật ra tiếng khóc tủi hờn . Nàng bế con bước nhanh ra phía cổng trường .

Phương Mai lại giẫy nảy :

- Con muốn về nhà mình , con muốn gặp ba con .

Phương Hà cố dỗ dành :

- Thôi , con nín đi . Ngày mai mẹ và mẹ Sương sẽ dẫn con đi Suối Tiên , rồi Đầm Sen nữa .

Bé Mai lắc đầu :

- Con muốn đi với ba cơ .

Phương Hà bậm môi :

- Ba con bận làm việc mà .

Nó hét lên :

- Mẹ nói dối con . Ngày mai thứ bảy đâu có làm việc .

Không thể nổi giận với con được nên Phương Hà tìm cách cho con khuây khỏa .

- Bây giờ bé Mai muốn ăn gì nào ?

Nó vẫn khư khư :

- Con muốn đi ăn có ba nữa cơ .

Phương Hà không làm chủ được mình nữa , nàng nhắm mắt lại .

Bánh xe chịch choạng suýt chút nữa đâm vào người đi đường . Bao nhiêu cặp mắt kinh hãi nhìn theo mẹ con nàng , bé Mai thôi không khóc nữa . Về đến nhà cô bé không hề mở môi nói một tiếng nào .

Thấy lạ bà Phương Lan hỏi con gái :

- Hà , bé Mai nó làm sao vậy ?

Nghe ngoại hỏi như vậy bé Mai thêm tủi lòng nó òa lên khóc một cách ngon lành . Bà ôm cháu vào lòng :

- Nào , nói ngoại nghe xem ai ăn hiếp con .

Nó lắc đầu nguầy nguậy :

- Ngoại ơi ! Ba con hết thương con rồi .

Bà Phương Lan hết nhìn con gái lại nhìn sang cháu ngoại , bà đâu thể nào thấu hiểu được cái tâm trạng hai mẹ con nàng lúc này . Vuốt tóc đứa cháu ngoại thương yêu của mình bà hỏi :

- Tại sao hôm nay con lại nhắc đến ba của mình ?

Phương Mai vẫn chưa hết tủi , cô bé nói trong tức tưởi :

- Ba không thềm nhìn con .

Phương Hà cũng rơm rớm nước mắt . Nàng mím môi :

- Đúng là vậy đó mẹ .

Bà Phương Lan rầu rĩ :

- Thằng này quá tệ bạc . Đến con mình mà cũng không thềm nhận .

Phương Hà thở dài :

- Như vậy cũng tốt mẹ ạ . Con cũng không muốn anh ta dính líu gì đến mẹ con con nữa đâu .

Thấy con cố vượt qua thử thách bà Phương Lan cũng an tâm bà động viên .

- Vậy cũng tốt thôi . Dần dà Phương Mai cũng quen dần mà thôi .

Ôm Phương Mai vào lòng Phương Hà dỗ dành :

- Chiều mai mẹ nói cậu sẽ đưa con đi Đầm Sen chơi nhé !

Phương Mai được mẹ dỗ dành dụi dụi đầu vào ngực mẹ vùi vùi :

- Thế mẹ Sương có đi với con không ?

Phương Hà hôn lên trán con gái :

- Có chứ .

Nó lại ngẩng đầu lên nhìn Hà :

- Thế mẹ cũng đi nha !

Phương Hà vuốt tóc con :

- Mẹ không đi được .

- Con muốn mẹ cùng đi nữa cơ !

- Mẹ còn một số công việc phải làm .

Tuột khỏi tay mẹ , Phương Mai cầu cứu ngoại :

- Ngoại ơi ! Mẹ con có thể đi được không ?

Bà muốn cho nó vui nên gật đầu :

- Được chứ ! Miễn sao cháu ngoại bà vui là được rồi .

Phương Mai mừng rỡ reo lên :

- Mẹ đi với con nha . . .

Phương Hà đành phải gật đầu để cho con được vui trọn vẹn .

Thảo Sương tròn tròn mắt :

- Trời , hã có thể làm như vậy được sao ?

Phương Hà chán nản :

- Ta đâu có ngờ anh ta lại tán tận lương tâm đến như vậy .

Thảo Sương hậm hực :

- Được rồi , nếu để ta gặp hã sẽ cho hã một bài học .

Phương Hà vội ngăn :

- Đừng , Sương ạ ! Uống lời mà thôi !

Thảo Sương nóng nảy nói tiếp :

- Phải dẫn mặt hã một lần rồi coi như không còn gì để nói nữa .

Trần Sang nãy giờ im lặng ngồi nghe rít hơi thuốc dài , từ từ nhả khói anh cũng góp chuyện :

- Nếu là như vậy thì xem như nó không phải nhận rồi . Vậy là cũng tốt thôi .

Thảo Sương nãy giờ còn hậm hực :

- Tánh thẳng cha ấy khó ưa thật mà . Hồi năm lớp 12 hã cũng cứ ca cẩm mình hoài . Nhưng mình đâu thèm để ý tới .

Sang nói đùa :

- Nhờ vậy mới còn tới anh chứ ?

Thảo Sương liếc ngang :

- Thôi đi ông tướng . Lúc ấy tôi cũng thấy có mấy cô vây quanh .

Trần Sang mỉm cười , tự đắc :

- Vì anh ca bài "ngoảnh mặt làm ngơ" bây giờ em mới được anh chú

.

Thảo Sương đỏ mặt :

- Xì , đừng lên mặt .

Thôi không đùa nữa , Trần Sang quay qua hỏi Phương Hà .

- Hà này , em thấy chỗ làm ấy có gì bất tiện không ?

Phương Hà cười với anh :

- Tốt lắm anh ạ . Em cảm ơn anh !

Trần Sang xua tay :

- Mình là anh em , khách sáo làm gì vậy ?

Phương Hà tâm sự :

- Nếu không có việc làm chắc em buồn chết đi được .

Thảo Sương ôm vai bạn :

- Thấy mi trở lại bình thường ta mừng lắm Hà ạ !

Phương Hà đưa tay vuốt mũi bạn :

- Đó cũng là nhờ có mi và anh Sang đó , nếu không bây giờ không biết mình sẽ ra sao rồi .

Trần Sang xen vào :

- Nhờ vào phần lớn nghị lực của em đó .

Bà Phương Lan dắt Phương Mai ra cô bé xinh xắn trong chiếc áo đầm xòe rộng , tóc bím thành hai lọn thắt hai con nơ đỏ trông cô bé dễ thương làm sao . Phương Mai nhón chân lên hôn vào trán ngoại :

- Con đi ngoại nhé !

Thảo Sương bật cười :

- Trời đất ! Nó thừa như người lớn vậy .

Bà Phương Lan cười dễ dãi :

- Nó bắt chước mẹ nó mà !

Phương Mai chạy tung tăng ra xe . Nó phân công :

- Mẹ Sương chở mẹ Hà . Con đi với cậu nghe .

Thảo Sương gật đầu :

- Đồng ý thôi .

Phương Hà rí vào tai bạn :

- Như vậy có bất hợp lí không ?

Huých cúi chỏ nhẹ vào hong bạn , Sương gắt :

- Nè , nếu sợ như vậy mi ở nhà đi .

Phương Hà cười rút rít :

- Ngu sao ở nhà .

Thảo Sương cảm râm :

- Nếu vậy thì đừng có nói nữa .

Cả ba lo nói chuyện . Quên mất bé Phương Mai . Chừng nghe tiếng quát lớn cả ba giật mình , Phương Hà gọi :

- Phương Mai .

Đằng kia Hoa Lan đang chì chiết :

- Anh Hùng ! Con nhỏ này ăn hiếp cháu em kìa .

Minh Hùng quay ra , định nói gì đó . Nhận ra Phương Mai hăn ú ớ :

- Ơ . . . mà . . . thôi kệ nó .

Phương Mai nhận ra cha , thái độ của nó không như hôm trước nữa , mà nó tròn mắt nhìn , rồi quay mặt bỏ đi . Vừa lúc ba người thân

chạy đến , Phương Hà thì ngờ ngàng , Thảo Sương thì tròn mắt nói với Phương Mai :

- Ai dám bắt nạt con , nói cho mẹ nuôi biết xem .

Phương Hà biết tánh của Thảo Sương nên kéo nàng :

- Thôi đi Sương . Chuyện nhỏ mà !

Thảo Sương đốp chát :

- Chuyện nhỏ ư . Để tao cho kẻ tán tận lương tâm một bài học .

Trần Sang cũng đứng ra ngăn :

- Sương à , em bớt nóng đi . Hãy để người ta tự dày vò lương tâm của mình !

Phương Mai nắm tay Sương lắc lắc , giọng ngây thơ dễ thương làm sao ?

- Mẹ nuôi đừng nói nữa . Hôm nay con đâu có khóc .

Thảo Sương tròn mắt nhìn nó :

- Con không buồn thật sao ?

Nó vẫn lắc đầu :

- Dạ không !

Phương Hà ôm con :

- Ngoan lắm .

Trần Sang nói với Thảo Sương :

- Nó có bản lĩnh giống em Hà đó , sẽ vượt qua thôi mà .

Phương Hà giục :

- Thôi tụi mình đi !

Thảo Sương ném cái nhìn không thiện cảm vào mắt Hùng như nói lời cảnh báo :

- Hãy xem chừng !

Rồi quay qua bỏ đi theo mẹ con Phương Hà . Nhìn thấy Phương Mai hòa nhập vào cuộc vui chơi , như không có gì là buồn phiền . Cả ba đều nhìn nhau mỉm cười . Hoài Nhân phó giám đốc công ty của Trần Sang xuất hiện . Anh tươi cười nói với mọi người :

- Xin chào mọi người !

Trần Sang cười sảng khoái :

- Ôi , anh cũng đến đây ư ?

Hoài Nhân trả lời Sang nhưng lại đưa mắt nhìn Phương Hà nói một câu thật có duyên :

- Ô hay , mọi người đến được chẳng lẽ tôi lại không ư ? Phải vậy không Thảo Sương .

Thảo Sương cũng cười , đáp lại :

- Vâng ! Đó là ý thích của mọi người mà .

Trần Sang kéo Phương Mai đến gần Hoài Nhân bảo :

- Con thưa cậu đi Mai !

Bé Mai vòng tay trước mặt , miệng luyến thảng :

- Con xin chào cậu ạ !

Xoa đầu Phương Mai , Hoài Nhân hỏi Phương Hà :

- Con em đây sao Hà ?

Phương Hà hãnh diện mỉm cười :

- Vâng !

Hoài Nhân xuýt xoa :

- Cháu bé đẹp và dễ thương quá !

Thảo Sương xen vào :

- Dễ thương giống mẹ nó hử anh Nhân .

Câu nói đùa của bạn làm Phương Hà đỏ mặt lườm bạn :

- Mi . . .

Thảo Sương cười khúc khích :

- Con giống mẹ là chuyện bình thường có gì mà mi phải thẹn chứ .

Hoài Nhân thân mật mời :

- Mọi người vào quán uống nước đi .

Trần Sang nháy mắt ra hiệu . Thảo Sương hiểu ý nắm tay Phương Hà :

- Đi , Phương Hà !

Phương Hà ái ngại rút tay về :

- Mình không đi được .

Thảo Sương lắc đầu :

- Đừng để người ta chờ lâu như thế .

Trần Sang cũng giục em :

- Phương Hà , có gì em phải ngại gì .

Hoài Nhân là một chàng trai lực lưỡng đáng to cao , đôi mày hơi rậm , sống mũi to cao , phong độ đúng là mẫu người lý tưởng cho các cô gái . Đôi mắt to đen rất ưa nhìn của chàng chắc có lẽ đã làm bao trái tim của các cô phải sao lòng .

Hoài Nhân gọi nước uống . Duy có Phương Mai là tùy chọn lựa , cô bé sung sướng lắm , phút chốc nó đã quên đi mọi chuyện , nó cứ xoắn quýt bên Hoài Nhân . Hoài Nhân cũng có vẻ rất yêu thích trẻ con , chàng cứ cười với con bé mãi . Phương Hà ngần ngại .

- Phương Mai , đừng quấy rầy cậu nữa con .

Trần Sang ngăn em .

- Mặc nó , Hoài Nhân cũng thích trẻ con lắm mà .

Phương Hà nhìn anh :

- Làm phiền anh ấy quá !

Thảo Sương rí vào tai Sang điều gì đó . Trần Sang sáng mắt gật đầu gọi Phương Mai .

- Con có thích đi cầu tuột không .

Nó nhanh nhẩu gật đầu :

- Vâng , con rất thích !

Thảo Sương cũng mau mắn :

- Mẹ nuôi dẫn con đi !

Bé Mai mừng rỡ , chạy tung tăng theo Thảo Sương :

- Mẹ cho con chơi lâu lâu nha .

Thảo Sương mỉm cười , gật đầu :

- Chẳng nào con chán thì thôi .

Trần Sang cũng tìm cơ đến với Thảo Sương và bé Mai . Thảo Sương dò hỏi :

- Hoài Nhân là người như thế nào vậy anh ?

Biết Thảo Sương muốn hỏi điều gì nhưng Trần Sang nói đùa :

- Đó , hẳn trơ trơ em thấy rồi còn hỏi anh gì nữa .

Thảo Sương véo vào tay anh :

- Anh này , ý em muốn hỏi là tính tình , lối sống của anh ta cơ .

- Vậy thì phải nói cho rõ chứ .

Thảo Sương phụng phịu :

- Anh này kỳ ghê !

Sợ người yêu lại giận nên Trần Sang không đùa nữa :

- Hắn ta năm nay 27 tuổi chưa có gia đình , được chưa .
- Em gặp anh ấy chỉ có mấy lần thôi , còn anh thì hàng ngày tiếp xúc làm việc với nhau , nên anh hiểu hơn em là phải .

Trần Sang nói nhỏ :

- Nó rất thích Phương Hà .

Thảo Sương chép miệng :

- Nhỏ Hà bây giờ , khó và bướng bỉnh lắm . Sợ Hoài Nhân không dễ gì làm trái tim nó rung động .

Trần Sang rít hơi thuốc dài , từ từ nhả khói , anh nói :

- Chờ thời gian em ạ !
- Nhưng anh đừng quên , Phương Hà sắp làm mẹ của hai con rồi .

Trần Sang xua tay :

- Anh nghĩ chuyện ấy không quan trọng .

Thảo Sương ngơ ngác :

- Sao anh cho là không quan trọng chứ !

Đưa tay búng tàn thuốc ra xa Trần Sang hùng biện :

- Anh muốn nói đến tình yêu . Và sự cảm thông .

Thảo Sương vẫn lắc đầu không đồng tình :

- Anh nói vậy khi yêu người ta có thể dễ dàng bỏ qua tất cả ư ?

Trần Sang nhướn mày :

- Tất nhiên . Và anh tin rằng Hoài Nhân sẽ làm được điều đó .

Thảo Sương bật cười :

- Em thấy anh hơi chủ quan rồi đó .

Trần Sang nhẹ lắc đầu :

- Anh dựa vào thực tế của cuộc sống mà nhìn nhận mà đánh giá sự việc mà thôi .

Thảo Sương kêu lên :

- Như vậy là anh muốn nói đến cái thực tế của anh ư ?

Trần Sang không chút suy tư anh gật đầu :

- Dĩ nhiên !

Thảo Sương tròn mắt :

- Anh . . . !

Chàng xua tay :

- Em nghĩ gì thế ?

- Anh muốn ám chỉ điều gì ?

Trần Sang cười thật tươi :

- một chàng trai không cha không mẹ , tay trắng mà em vẫn yêu và cứ yêu thì sao nào ?

Thảo Sương phụng phịu :

- Anh lại chọc quê em rồi .

Trần Sang nói tiếp giọng đầy tự tin :

- Nên anh tin rằng Hoài Nhân sẽ tại hạnh phúc được cho Phương Hà .

Thảo Sương tròn mắt :

- Thật vậy không anh ?

- Để rồi em xem .

Phương Mai , uống hết chai nước và chơi cũng chán nên đòi về .

Thảo Sương nhìn Trần Sang :

- Mình về trước không anh ?

- Dĩ nhiên rồi .

Thảo Sương liếc chàng một cách tình tứ rồi nắm tay Phương Mai rảo bước theo sau . . .

Ngồi lại hai người , Phương Hà đỏ mặt lúng túng . Hiểu được tâm trạng của nàng , Hoài Nhân đánh tiếng :

- Việc làm ấy có hợp với Hà không ?

Nàng xoay xoay ly nước trong tay .

Nàng đáp khẽ :

- Dạ cũng được lắm anh ạ !

Hoài Nhân tỏ thái độ quan tâm :

- Nếu có gì không ổn , cứ báo lại cho anh hay .

Phương Hà mỉm cười đáp lại :

- Em thấy vậy là tốt lắm rồi .

Hoài Nhân gật gù nhìn nàng bằng đôi mắt thật nồng nàn , yêu thương . Phương Hà cảm nhận được điều đó nàng quay đi lẩn tránh .

Tiếng của Hoài Nhân thì thầm bên tai :

- Hay để anh chăm sóc em được không Phương Hà ?

Phương Hà bối rối vì câu nói của chàng thì ít nhưng bối rối bởi cặp mắt chàng đang nhìn mình như đăm đũa , như chờ đợi , nàng lúng túng :

- Phương Hà . . .

Hoài Nhân nở nụ cười , trấn an :

- Phương Hà không cần trả lời vội , em cứ suy nghĩ kỹ đi .

Thoát được câu trả lời khó , nàng thở ra nhẹ nhõm :

- Mình về đi anh !

Như còn nuôi tiếc cuộc nói chuyện Hoài Nhân nói nhỏ :

- Phương Hà về sớm vậy ?

- Cũng muộn lắm rồi anh ạ !

Hoài Nhân đành chiều nàng . Nặng chiều cùng dần khuất sau dãy nhà cao tầng . một ngày chủ nhật trôi qua thật êm đềm . một ngày thư giãn sau một tuần làm việc thật đầy ý nghĩa . . .

Hoài Nhân rít mạnh hơi thuốc đôi mắt anh đắm chiêu suy nghĩ . Như không tin vào nhữn gì Trần Sang vừa nói :

- Thật vậy sao anh Sang ?

Sang tâm sự :

- Thật tình thì tôi cũng không ngờ sự việc nó như vậy .

Hoài Nhân bật cười thành tiếng :

- Nhưng vấn đề ấy đâu có gì làm ta phải khó xử . Nếu đến ngày sinh nở tui mình sắp xếp để cô ấy nghỉ hộ sản .

Trần Sang rất hiểu lý lẽ , mặc dù anh là giám đốc có quyền hạn nhưng lúc nào chàng cũng quan tâm đến mọi người . Anh hiểu rằng Hoài Nhân hiểu sai về suy nghĩ của mình chàng nói :

- Tôi muốn nói ở đây là anh đó .

Hoài Nhân ngạc nhiên :

- Tôi ư ?

Trần Sang gật đầu :

- Đúng vậy ! Tôi biết anh yêu em gái tôi . Nhưng bây giờ nó làm anh thất vọng rồi phải không ?

Hoài Nhân nhăn nhó :

- Anh nghĩ tôi là người như vậy ư ? Nàng đang lâm vào hoàn cảnh

khó khăn chúng ta cần phải nỗ lực nâng nòng đứng lên .

Trần Sang sáng mắt :

- Anh nói vậy có nghĩa là anh không bỏ cuộc ư ?

Hoài Nhân lắc đầu :

- Với ngần tuổi này trên đầu biết bao nhiêu cô gái đẹp chờn vờn trước mặt tôi , tôi vẫn xem như không . Còn Phương Hà thì khác , tôi thấy lòng mình xao xuyến sau lần gặp gỡ đầu tiên .

Trần Sang cười sáng khoái :

- Vậy mà mấy cô nhân viên ở đây họ khao với nhau rằng . Ai mà làm rung động trái tim sắt đá của anh kẻ đó là người đẹp nhất đó .

Hoài Nhân bật cười lớn :

- Hơi đâu mà anh nghe mấy có rồi việc ấy .

Trần Sang gục gặt đầu :

- Đúng , bây giờ tôi mới thấy anh đâu đến nổi bằng giá đâu .

Hoài Nhân cười thật tươi :

- Đó chẳng qua chưa tìm được người vừa ý mà thôi .

Trần Sang đùa với bạn :

- Từ bây giờ chắc chẳng ai dám gọi anh là ông cụ non nữa rồi .

Đưa tay cặp cổ bạn Hoài Nhân tâm sự :

- Nhưng mà tôi thấy mình còn phải leo đèo đó . Phương Hà không phải là người dễ dãi trong tình cảm đâu .

Trần Sang rất thông cảm cho bạn nên động viên .

- Anh hãy cố gắng . Đối với Phương Hà không thể kết thúc một sớm một chiều được .

Bằng vẻ tự tin Hoài Nhân khẳng định :

- Tôi có thể chờ được mà anh .

Trần Sang chột bắn khoăn :

- Vậy còn gia đình anh thì sao ?

Hơi do dự một chút , Hoài Nhân lắc đầu :

- Chuyện ấy cũng chẳng khó khăn gì đâu .

Trần Sang chép miệng :

- Nếu rủi ro có chuyện gì rắc rối thì tội nghiệp con bé .

Xiết tay bạn thật mạnh , Hoài Nhân khẳng định một lần nữa :

- Anh cứ an tâm , đừng bận lòng về việc ấy .

Thấy Hoài Nhân có vẻ tự tin , nên Trần Sang cũng an tâm .

Phương Hà cảm thấy như có gì đó nhột nhạt sau gáy . Nàng quay lại lúng túng vì bắt gặp ánh mắt Hoài Nhân đang nhìn mình . Giữ cho vẻ mặt thật bình tĩnh . Nàng cố giữ giọng bình thường :

- Anh chưa về sao ?

Hoài Nhân thoáng nở nụ cười :

- À , anh còn đang bận tí việc nữa . Phương Hà này !

Nàng ngược lên :

- Có gì không anh ?

Hoài Nhân thoáng chút bối rối :

- Anh . . . muốn mời Hà chút nữa đi dùng cơm .

Phương Hà từ chối khéo :

- Chiều nay nhà bận việc ! Em cảm ơn anh nhé ! Em không thể đi với anh được . Vả lại .

- Em ngập ngừng điều gì vậy Hà .

Phương Hà thoáng giật mình , nàng ấp úng :

- Dạ . . . không có gì đâu anh .

2 người đầu có ngờ cuộc nói chuyện có người đang tò mò muốn nghe . Phương Hà nhận ra điều đó nên vội đứng lên :

- Hà về trước .

Nàng hấp tấp bước ra cửa , không kịp chờ phản ứng của Hoài Nhân , Phương Hà lấy xe và cho máy nổ , nàng không quay lại mà chạy thẳng luôn . . . còn Hoài Nhân đứng tần ngần ngó theo . Chàng không hiểu điều gì đã làm cho nàng có thái độ như vậy . Tiếng cười khúc khích vang lên , Hoài Nhân nén trả nhìn về phía phát ra tiếng cười anh nghiêm nghị nói :

- Cô Điệp ! Cô cười gì vậy ?

Hải Điệp giựt mình nín lặng , Hoài Nhân biết cô ấy đang cười mình vì chàng nhớ lại là mình đã sơ ý khi nói chuyện với Phương Hà . Chàng nghiêm giọng :

- Giờ này cô chưa về ư ?

Hải Điệp mím môi , nghe tủi lòng , chẳng bao giờ chàng dành cho mình một nụ cười hay một lời nói nhẹ nhàng nào cả . Tuy vậy Hải Điệp cũng không dám làm ngơ nàng bảo :

- Còn mấy chỗ phải sửa lại anh ạ !

Có dịp để trút cơn giận , và xoa dịu sự bẽ mặt khi nãy chàng nghiêm giọng :

- Cô làm sao mà cứ để sửa hoài vậy ?

Nàng chum chim cười , tỏ ra thật tươi tắn :

- Chắc tại em còn thiếu kinh nghiệm hơn người ta .

Hoài Nhân nghe giọng nói của cô có pha chút dối hờn , hơi nhúu mày

anh hỏi lại :

- Người ta nào vậy Điệp ?

Nàng đáp lửng :

- Anh đã biết rồi còn hỏi em ư ?

Hoài Nhân lắc đầu :

- Cô không được suy diễn xa vời nghe chưa .

Hải Điệp vẫn bướng bỉnh :

- Nhưng từ khi có Phương Hà vào đây làm việc . Tánh tình anh thay đổi luôn .

Này , đó là chuyện của cá nhân tôi , cô để ý làm chi .

Hải Điệp vẫn chưa chịu im :

- Nhưng tại sao anh đối xử không công bằng với chúng tôi ?

Hoài Nhân bực dọc :

- Này , cô muốn ám chỉ điều gì ? Cô nên nhớ giữ tôi và cô chỉ là đồng nghiệp .

Hải Điệp mím môi , tròn mắt nhìn Hoài Nhân như trôn trối .

- Anh muốn nói giữa anh và em không có quan hệ gì phải không ?

- Đúng vậy , và tôi khuyên cô nên thận trọng lời nói của mình trước Phương Hà .

Hải Điệp vênh mặt :

- Tại sao tôi phải thận trọng chứ ?

Hoài Nhân buột miệng nói :

- Cô ấy là em họ của giám đốc Sang đó .

Hải Điệp chẳng những không buông tha mà còn cười mỉa mai :

- Em họ thì em họ chứ . Tại sao anh bắt em phải vị nể cô ta ?

Hoài Nhân ném cái nhìn không mấy thiện cảm về phía Hải Điệp .

- Cô quả là một người đanh đá ! Không chịu hiểu lí lẽ gì cả .

Hải Điệp tức giận , má đỏ bừng bừng nàng òa khóc :

- Anh có thể nói với em vậy sao ?

Hoài Nhân lúng túng trước thái độ của Hải Điệp :

- Này , cô cứng rắn lắm mà , sao lại khóc ? Hừm ! Hết chỗ nói rồi .

Hoài Nhân xách chiếc cặp bỏ ra ngoài lòng , anh cũng tức giận cô nhân viên ấy vô cùng . Thấy Hải Điệp gục xuống bàn chiếc vai tròn rung lên vì tiếng nấc , Kim Loan ôm vai bạn :

- Này , về thôi .

Hải Điệp lắc đầu :

- Tại sao anh ta đối xử với mình như vậy ?

Kim Loan vuốt tóc bạn :

- Mình đã kháo nhau từ đầu rồi mà . Anh ta rất dị tính .

Hải Điệp vừa lau nước mắt vừa nói :

- Anh ta không phải như tụi mình nghĩ đâu . Hắn ta điên rồi .

Kim Loan tròn mắt :

- Điên ư ?

Hải Điệp cao giọng :

- Chỉ có người điên như anh ấy mới yêu một người đàn bà bị chồng bỏ rơi ôm con thơ nuôi một mình .

Kim Loan đi từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác , cô ôm vai bạn rủ rĩ :

- Có chính xác chưa đó . Mình nghe nói Phương Hà là em gái của giám đốc cơ .

Hải Điệp bực tức :

- Em thì em sợ gì cơ .

Kim Loan lẽ lười :

- Này , không nề chùa , cũng nên nề mặt phật chứ . Mi làm như vậy ta e có ngày mất việc đấy .

Hải Điệp xua tay :

- Ta bất cần chuyện ấy .

Kim Loan lại hỏi :

- Này , sao hôm rồi mi bảo mẹ mi và mẹ Hoài Nhân bàn việc cưới xin rồi mà .

Hải Điệp thở dài :

- Đúng là như vậy , nhưng giữa mình và anh ấy chưa biết mà .

Kim Loan thở dài :

- Như vậy thì cũng chưa có gì là khả quan đâu .

Hải Điệp mím môi :

- Chẳng lẽ ta thua người đàn bà ấy .

Kim Loan trêu bạn :

- Mi không nghe người ta thường nói đó sao ?

- Nói gì ?

Kim Loan cười tủm tỉm :

- "Gái một con trông mòn con mắt" đó sao ?

Hất gọn mái tóc ra phía sau , Hải Điệp đáp :

- Ta nhất định quyết đấu đến cùng .

Kim Loan cười khì :

- Vậy ta sẽ có một màn kịch hấp dẫn để xem đấy . . .

Hải Điệp bước vào nhà với vẻ mặt buồn hiu . Biết là có chuyện với con gái thân yêu của mình , bà Hồng lên tiếng :

- Điệp à ! Hôm nay con làm sao vậy ?

Hải Điệp vẫn lặng thinh không nói năng như cố nén bao tức tở trong lòng , cô lắc đầu :

- Mẹ đừng lo cho con .

Đưa tay vuốt tóc con gái bà Hồng thở dài :

- Biết đến bao giờ mẹ mới an tâm về con đây .

Hải Điệp cố gượng cười :

- Con đã lớn rồi mà mẹ .

Bà lại chép miệng :

- Chẳng nào con nên bề gia thất mẹ mới an tâm .

Hải Điệp cười chua chát :

- Ai thương con đâu mà mẹ nói .

Bà Hồng mắng yêu con :

- Cha tổ mi còn nói nữa . hai nhà đã thông suốt rồi . Giờ chỉ còn chờ ý của hai con thôi .

Hải Điệp lau bầu :

- Mẹ à ! Anh ấy có nghĩ đến con đâu .

Bà Hồng nhú mày ngạc nhiên :

- Sao con lại nói thế ?

Hải Điệp ôm tay mẹ :

- Anh Hoài Nhân đã có người yêu rồi .

Bà Hồng sửng sờ nhìn con :

- Con nói có thật không .

Hải Điệp đáp giọng buồn buồn :

- Dạ thật mà mẹ .
- Nhưng mà . . . con nhỏ đó ở đâu .

Hải Điệp nói luôn :

- Phương Hà , người mới vào làm mấy tháng nay .

Bà Hồng bật cười :

- Đó là do con thấy vậy thôi mà . Giao tiếp với nhau ở giới hạn là tình đồng nghiệp thì sao ?

Hải Điệp lắc đầu lia lịa :

- Không phải vậy đâu . Cô ấy là em gái họ của giám đốc .

Bà Hồng ngơ ngác :

- Em của giám đốc ư ? Chà vậy là cũng khó đấy .

Hải Điệp núng nịu :

- Mẹ có cách gì giúp con không ?

Ngẫm nghĩ một lát bà Hồng quyết định :

- Được , con để đó mẹ tính cho con đừng buồn nữa nghe .

Hải Điệp nở nụ cười :

- Trăm sự con nhờ mẹ . . .

Phương Hà vừa dắt chiếc xe ra khỏi cổng , công ty thì Hoài Nhân cũng vừa chạy trở tới :

- Phương Hà !

Phương Hà cười thật tươi :

- Ôi , anh Hoài Nhân !

Hoài Nhân cho xe chạy song song với nàng , chàng nói nhỏ :

- Còn sớm , mình vào quán uống nước nghe Hà !

Phương Hà mỉm cười lắc đầu :

- Dạ thôi , em phải về có việc .

Hoài Nhân thoáng buồn :

- Lần nào Hà cũng từ chối anh như thế .

Phương Hà rất hiểu tâm trạng của Hoài Nhân , nàng cảm động nói :

- Anh Nhân à ! Anh có nên kết bạn với một người như em không ?

Hoài Nhân trầm giọng :

- Tại sao Hà lại hỏi anh như vậy ? Hà có biết là đêm qua anh không ngủ được không . Anh thức gần suốt đêm .

Phương Hà kêu lên :

- Vì sao vậy ?

Hoài Nhân thấp giọng :

- Anh nghĩ mình cần nói với Phương Hà một chuyện quan trọng .

Phương Hà tròn mắt :

- Chuyện quan trọng ư ? Sao lại nói với Hà .

Hoài Nhân nhìn sâu vào đôi mắt nàng , khi hai người cùng bước vào quán :

- Vì Hà là người giải quyết giúp anh mới được .

Phương Hà mở to mắt nhìn Hoài Nhân . Anh đang dụi dàng nhìn nàng cái nhìn nồng ấm đến mức chột làm cô bối rối . Linh cảm có điều gì anh chuẩn bị thổ lộ cùng nàng , Phương Hà cúi xuống lắc đầu . Giọng Hoài Nhân êm êm như ru :

- Anh yêu Phương Hà . . . Anh nghĩ rằng cần nói với Phương Hà điều mà anh đang chất chứa trong tim anh . Lần đầu tiên gặp Phương Hà là anh đã thấy tim mình xao động . Trái tim anh thổn thức vì hình

bóng của em . Vậy mà trước đây các bạn anh cho rằng là anh là con người sắc đá .

Phương Hà chớp mi xúc động . Nhưng nàng nghĩ mình không xứng đáng để được anh yêu như vậy , nàng lắc đầu nguầy nguậy :

- Anh Nhân à , hãy xem em đơn thuần là tình bạn . Giữa chúng ta đã có vách tường ngăn cách .

Hoài Nhân vẫn nói giọng êm dịu :

- Phương Hà ! Hãy để cho anh được chăm sóc cho em .

Phương Hà lắc đầu :

- Em cảm ơn anh rất nhiều . Nhưng em không thể chấp nhận yêu cầu của anh được .

Hoài Nhân liếc nhìn khuôn mặt hơi mệt mỏi của nàng , anh cảm thấy dâng lên một niềm thương cảm . Mỗi người một hoàn cảnh . Gia đình anh thì tương đối khá giả . Còn Phương Hà hoàn cảnh éo le hơn .

Bao gánh nặng đang đè nặng đôi vai bé nhỏ của nàng . một mẹ già rồi hai đứa con , Phương Hà phải bận rộn suốt . Là người biết tự trọng , nàng đã thẳng thắn từ chối mọi sự giúp đỡ của anh , uống xong ly nước Phương Hà đứng lên :

- Mình về đi anh Nhân . Em còn rước bé Mai nữa .

Hoài Nhân cũng đứng lên , mặc dù anh còn luyến tiếc .

Ngoài nóng ruột đợi chờ ở phòng ngoài , Thảo Sương hết đứng lại ngồi , hết ngồi lại bước đến xem những bức tranh , nào là sinh đẻ có kế hoạch , nào là cách dưỡng thai , nào là cho em bú bình sữa mẹ .

Phương Hà bước ra vẻ mặt xanh xao :

- Sương , về thôi !

Sương nóng lắm chạy vội lại hỏi dồn :

- Sao rồi ?

Phương Hà bước đến băng đá ngồi mới trả lời bạn :

- Thai vẫn phát triển tốt .

Thảo Sương náo nức :

- Vậy là yên tâm rồi .

Phương Hà chột buồn , đôi mắt bỗng đăm chiêu . Thảo Sương ngạc nhiên :

- Đây , lại có chuyện gì phải không ?

Phương Hà lắc đầu :

- Không , nhưng có điều . . .

Thảo Sương sốt ruột :

- Có điều làm sao ?

Phương Hà cúi xuống bụng mình rồi buồn rầu đáp :

- Bác sĩ khuyên ta nên cần an dưỡng nhiều thì mới tốt .

Thảo Sương ôm vai bạn :

- Vậy thì có gì đâu mà mi phai buồn chứ .

Phương Hà ngó bạn , giọng rầu rĩ :

- Ta mà nghĩ thì tiền đâu mà chi tiêu đủ thứ .

Phát nhẹ bàn tay qua má bạn , Thảo Sương mắng yêu :

- Còn ta và Sang chi . Mi chỉ rầu lo chuyện bao đồng . Thôi không được rầu nữa , không khéo mai một sinh ra đứa bé mặt nhăn nhó thì kỳ lắm đó .

Phương Hà bật cười :

- Mi khéo hù dọa ta thôi .

2 đứa đang nói chuyện vui vẻ Phương Hà bỗng tối sầm mặt xuống .

Thảo Sương lo lắng :

- Lại có chuyện gì nữa ?

Phương Hà kêu lên trong bụng . Oan gia mà cứ gặp hoài . Thảo Sương đã nhìn thấy Minh Hùng dẫn vợ đi khám thai . Nàng vênh mặt :

- Lại gặp oan gia .

Minh Hùng đứng chết lặng .

- Trời ơi ! Sao anh đứng lặng im vậy ?

Minh Hùng lúng túng :

- Anh . . . anh làm gì bây giờ .

- Nhưng mà cô ấy nói vậy là ý gì .

Hoa Lan cau có :

- Thấy em hạnh phúc , nó tức nên nói khiêu khích mình vậy mà .

Hùng chỉ còn biết gật đầu :

- Em vào khám thai đi !

Hoa Lan nũng nịu :

- Anh ngồi chờ em nha ! Không được đi đâu à !

Minh Hùng xua tay :

- Được rồi .

Minh Hùng nhớ lại đôi mắt Phương Hà nhìn mình lúc nãy , ánh mắt như giận hờn , như trách móc . Anh có quyết định sai không ? Bây giờ vợ chồng anh đang chẳng hạnh phúc đó sao . Hùng lắc đầu cố xua đi ánh mắt của Phương Hà .

Cả công ty đều bàn tán về việc Phương Hà cô em họ của giám đốc

mang thai . Hải Điệp được nước phanh phui :

- Tưởng sang vào công ty chưa được mấy tháng đã mang thai rồi .

Kim Loan cũng xía vào :

- Coi chừng ông phó của bà đó .

Hải Điệp trề môi :

- Không dám đâu .

Kim Loan đánh đá :

- Thời đại này có gì mà không xảy ra đâu chứ hả ?

Hải Điệp độc đoán :

- hai người khăng khít nhau dữ lắm mà .

Hà Giang cô tổ trưởng của Phương Hà bây giờ mới lên tiếng :

- Các cô chỉ được nước nói lén sau lưng người ta thôi . Lúc có mặt người ta sao chẳng chịu nói .

Hải Điệp chu môi :

- Xí , tại ta hổng thèm nói đó thôi chứ sợ gì ai ?

Trần Sang đột ngột xuất hiện :

- Phải rồi , ngay cả tôi mà cô cũng đâu có sợ .

Mấy đứa đều rụt cổ , lè lưỡi . Duy chỉ có Hải Điệp là vẫn tỉnh bơ :

- Tụi này chỉ nói lên sự thật thì sợ gì ?

Trần Sang đứng nán lại :

- Sự thật mà cô biết hãy nói tôi nghe với .

Hải Điệp cao giọng :

- Chuyện ấy tôi thiết nghĩ anh đã biết rồi .

Trần Sang nhìn xoáy sâu vào mắt nàng :

- Ta đã biết rồi ư ?

- Đúng vậy !

Trần Sang nổi giận :

- Cô ăn nói hàm hồ như vậy ư ? Phương Hà là em của tôi . Nó vì hoàn cảnh mới vào đây . Các cô là phận gái mà sao không thể thông cảm cho nó được chứ .

Hải Diệp vẫn bướng bỉnh cãi :

- Hoàn cảnh gì đáng thương vậy . Không chồng bụng mang dạ chửa vậy ư ? Thế có tốt lắm không ?

Hoài Nhân vừa bước vào , đã biết Hải Diệp nói gì nên quát :

- Cô có im đi không !

Trần Sang đang bực tức , vớ phải Hoài Nhân anh nói luôn :

- Tôi không chấp nhận những công nhân vô kỉ luật , rồi việc đi nói xấu người khác như vậy .

Nói xong Trần Sang bỏ đi nhanh vào phòng . Hoài Nhân cũng lắc đầu chán chường :

- Vậy là vừa ý cô rồi chứ . Chuẩn bị tinh thần đi !

Thấy Hoài Nhân mặt lạnh như tiền nhìn mình . Hải Diệp nhăn nhó :

- Tại sao anh vẫn chưa chịu nhận ra điều sai quấy của mình ư ?

- Sai quấy ư ? Tôi sai những gì ?

Hải Diệp vẫn oang oang :

- Quan hệ không trong sáng với người đàn bà , chuẩn bị có con .

Hoài Nhân tức giận , chàng bực mình nói :

- Chuyện người ta cô đừng nên xía vào , nhiều chuyện là đức tính xấu của người phụ nữ đó .

Hải Diệp mím môi vì những lời lẽ của Hoài Nhân . Giận quá hóa điên

:

- Không biết người đàn bà đó có gì hấp dẫn mà ai cũng đổ xô vào bệnh vực cho cô ta . Cô ta có phép phù thủy chẳng ?

Hoài Nhân thấy mình bất lực trước thái độ , cử chỉ đanh đá của Hải Điệp , anh nói gọn một câu :

- Nếu vậy thì cô ở đó mà chờ quyết định đi .

Hoài Nhân bỏ đi . Kim Loan lo sợ rí nhỏ vào tai bạn :

- Mi ăn nói gì mà khó nghe thế .

Phương Hà bước vào . Hải Điệp trề môi :

- Nay , ta nói vậy có gì là khó nghe chứ . Không chồng mà chữa bộ tốt lắm sao ?

Mặc kệ cô ta , Phương Hà vẫn vô tình không thèm để ý đến những lời khiếm nhã của Hải Điệp . Nàng lẳng lặng ngồi vào vị trí của mình để làm việc . Biết rằng cô ta nói chuyện mình . Nhưng Phương Hà vẫn làm ngơ , cô thở dài ngao ngán . Thật quá ích kỷ với nàng , muốn an thân mà cũng không được . Là phận gái sao cô ấy không thể thông cảm cho mình . Hay là giữ cô và Hoài Nhân có mối quan hệ trước đây như thế nào ? Phương Hà lắc đầu cố xua đi những chuyện vớ vẩn . Hoài Nhân thổ lộ tình yêu với mình . Nhưng mình đâu có đáp lại . Mình biết thân phận mình như thế nào mà . Hôm nay Phương Hà cố tình về sớm để tránh sự đưa đón của Hoài Nhân sẽ thêm phiền phức . Nàng cho xe nổ máy . Tâm trạng không vui cộng với thời tiết oi bức , làm cho Phương Hà cảm thấy bức bối vô cùng . Nàng định ghé vào quán uống ly nước mát thì gặp Thảo Sương :

- Ê nhỏ !

Thảo Sương tròn mắt vì ngạc nhiên :

- Trời đất ! Mi đó sao Phương Hà ?

Phương Hà cười với bạn :

- Vậy mi nghĩ ta là ai chứ ?

Thảo Sương lườm bạn :

- Chuyện lạ mà có thật . Hồi nào tới giờ ta có thấy mi một mình vào quán đâu .

Phương Hà vẫn cười :

- Lâu lâu phá lệ mà .

- Nè , đừng có mà giấu ta nghe .

Phương Hà ngơ ngác :

- Giấu mi ư ? Mà giấu chuyện gì mới được .

Thảo Sương điểm điểm ngón tay trước mặt bạn :

- Có lẽ đang làm cho Phương Hà của ta bực mình phải không ?

Thoáng giục mình Phương Hà ngó bạn , nàng lắc đầu :

- Không có gì ? Nhưng mà Thảo Sương nắm bắt tin này từ đâu vậy ?

Thảo Sương ôm vai bạn :

- Nè , quân sư đấy nhé ! Ta đoán việc vậy thôi . Vừa là em họ của giám đốc , lại vừa là người được phó giám đốc yêu thương , thử hỏi không có người ganh tỵ mới là lạ .

Phương Hà kêu lên :

- Trời đất ! Mi nói cái gì mà lạ lẫm như vậy . Ta chẳng hiểu đâu .

Thảo Sương phì cười :

- Nhỏ Hải Diệp ăn hiếp mi chứ gì ? Phải không ?

Phương Hà thì thầm :

- Cô ấy giận ta cũng có lý do riêng của cô ấy mà . Hình như cô ta cũng rất yêu Hoài Nhân .

Thảo Sương tranh luận :

- Nhưng mà , chỉ là tình yêu đơn phương thôi . Tình yêu đó sẽ vô vọng Phương Hà ạ . Và ta cũng biết có lẽ có những lời lẽ thiếu nhã nhặn với mi nữa có phải vậy không ?

Phương Hà lắc đầu :

- Thôi bỏ qua chuyện ấy đi . Uống hết ly nước này mình còn về nữa .

Thảo Sương nhìn bạn dò xét :

- Bé Mai vẫn học tốt chứ . Mấy ngày rồi bạn một số công việc giải quyết ta mệt nên không ghé thăm nó .

Phương Hà vô cùng sung sướng và hạnh diện khi nhắc đến con mình

.

- Từ ngày chuyển trường đến nay nó học rất tốt . Được cô giáo thương yêu lắm .

Thảo Sương động viên bạn :

- Đó là nguồn động viên của mi mà . Dần dà nó sẽ quên hình bóng cha nó . Để được một Phương Mai thực sự là con riêng của Phương Hà . Như lời của mẹ nó . hai người có một bản lĩnh phi thường .

Phương Hà bật cười :

- Đừng đưa ta lên tàu bay giấy như vậy , không nên .

2 nàng cười rúc rích . Bước ra quán . Bây giờ thì Phương Hà thấy thoải mái hơn nhiều .

Sau bữa cơm bà Phúc lại mang chuyện lập gia đình ra nói với Hoài Nhân :

- Mẹ lựa ngày tốt để sang bên chị Hồng tính chuyện quan trọng cho tụi con .

Hoài Nhân thoáng giật mình , chàng nhăn nhó :

- Mẹ ơi ! Mẹ làm ơn tha giùm con đi có được không ?

Thấy con vẫn một mực chối từ bà Phúc giận lắm , nhưng bà vẫn ôn tồn khuyên :

- Con cũng đã lớn rồi , mẹ thì ngày càng già , mẹ không muốn con lông bông mãi thế được .

Hoài Nhân nhìn mẹ như van xin :

- Chuyện ấy thì gấp gì chứ . Con cũng đâu đã phải già . Mẹ cố chờ con vài năm nữa .

Bà Phúc bực mình tỏ vẻ không hài lòng :

- Tuổi xuân con gái người ta có một thời , con hẹn lần mãi sao được .

Hoài Nhân nói với mẹ :

- Thì cô ấy cứ đi lấy chồng . Ai biểu chờ con .

Bà Phúc tròn mắt :

- Con ăn nói vậy mà nghe được à . Hải Diệp có gì không phải mà con chê người ta .

Hoài Nhân lắc đầu :

- Cô ấy khéo lấy lòng mẹ thôi . Chứ con thì không thể chấp nhận cô ấy được .

Bà Phúc trở lại giọng ôn tồn :

- Hải Diệp rất được lòng mẹ và lại gia đình hai bên là chỗ thân quen , gia đình bên ấy tương xứng với mình .

Hoài Nhân nhăn nhó :

- Mẹ à ! Giàu nghèo đâu thành vấn đề , quan trọng ở chỗ là có thương yêu thật lòng hay không . Hải Diệp không phù hợp với con chút nào .

Bà Phúc bực bội nói :

- Vậy là con nhỏ mang bụng bầu hợp với con sao ?

Hoài Nhân giật mình :

- Mẹ , sao mẹ biết chuyện ấy ?

Thấy cũng không cần giấu giếm gì nữa bà Phúc nói luôn :

- Dì Hồng vừa điện qua đây báo tin cho mẹ .

Hoài Nhân làu bàu :

- Vậy là do Hải Diệp chứ không ai , cô này lẻo mép lắm .

Bà Phúc trừng mắt :

- Con nói vợ sắp cưới của con vậy ư ?

Hoài Nhân phản ứng :

- Mẹ nói sao ? Hải Diệp là vợ sắp cưới của con ư ? Không đâu mẹ ơi .

Cô ấy tánh tình xấu lấc lăm .

- Hừm ! Vậy con va vào một cô gái chữa hoang như vậy là tốt lắm sao ? Nó ăn nằm hết bao nhiêu người .

Hoài Nhân thảng thốt kêu lên :

- Mẹ ! Ai nói với mẹ là cô ấy chữa hoang chứ .

Bà Phúc gắt giọng :

- Chẳng lẽ bào thai có chủ ư ?

- Đúng vậy !

Bà Phúc sững sờ nhìn con . . .

- Con nói vậy có nghĩa là . . .

Hoài Nhân cảm giận Hải Diệp vô cùng nên chàng đáp bừa :

- Vâng ! Nó là của con đó .

Bà Phúc thấy choáng người . Bà ngồi phịch xuống ghế bành thở dài :

- Nhân ơi ! Con hại mẹ rồi .

Ngồi xuống cạnh mẹ . Hoài Nhân nâng niu bàn tay mẹ :

- Mẹ đừng làm vậy mà . Nếu sống với Hải Diệp con sẽ khổ lắm mẹ ạ .

Bà Phúc thở hỗn hển nhìn con :

- Con hãy nói lại một lần nữa cho mẹ nghe , có thật là . . . mẹ không tin điều ấy . Con của mẹ không bao giờ làm điều tác tệ như vậy đâu .

Hoài Nhân thật là khổ sở , chàng đứng lên đi đi lại lại trong phòng , lát sau chàng quay lại năn nỉ :

- Mẹ à , xin mẹ hãy chấp nhận cho tụi con nghe mẹ .

Bà Phúc vung tay phán :

- Tôi không nói nhiều . Chuyện gì đến ắt nó sẽ đến . Nếu con còn quan hệ với nó nữa thì đừng có trách mẹ .

Nói xong , bà ngoe nguẩy bỏ đi về phòng mặc cho Hoài Nhân ôm đầu đau khổ .

Minh Hùng cảm thấy bồn chồn trong lòng . Phương Hà mang thai ư ?

Nhắm tính thì từ lúc li dị đến nay thì bào thai ấy chính là của anh .

Nhưng mà tại sao khi ra tòa Phương Hà không nhắc đến . Hay là cô ấy lấy chồng ngay sau khi li dị . Thấy chồng ngồi một mình tư lự .

Hoa Lan sà vào ngồi cạnh nũng nịu :

- Này , lại suy nghĩ gì nữa thế . Anh lại tin vào con nhỏ Thảo Sương kia ư .

Vòng tay qua vai vợ , Minh Hùng lắc đầu :

- Làm sao anh có thể tin điều ấy chứ cưng .

Hoa Lan ngã đầu vào ngực chồng :

- Anh à , công ty mình làm ăn mấy hôm nay ra sao ?

Minh Hùng ngáp dài :

- Vẫn bình thường thôi .

Hoa Lan lo lắng :

- Mấy hôm nay em thấy anh có vẻ hơi mệt .

Minh Hùng gật đầu :

- Thức khuya quá , công nhận là sức khỏe mau xuống dốc sợ .

Hoa Lan âu yếm :

- Hay là để em nói với cha , mượn người khác vào làm .

Minh Hùng xua tay :

- Thôi đi cô nương . Thời buổi này ai tin ai được chứ !

Hoa Lan phàn nàn :

- Thấy anh vất vả thế này em làm sao mà chịu nổi . Nhỡ anh ngã bệnh thì sao ?

Minh Hùng vươn vai tỏ rõ sức khỏe của mình .

- Đấy em thấy sức khỏe của anh chưa nào .

Hoa Lan ôm vai chồng vùi vỉnh :

- Anh ơi ! Em muốn đi du lịch một chuyến .

Minh Hùng so vai :

- Đi du lịch ư ?

Hoa Lan gật đầu :

- Vâng !

- Em định đi đâu ?

Hoa Lan liền nói :

- Thế anh muốn đi đâu ?

Minh Hùng tròn mắt nhìn vợ :

- Anh đi nữa sao ?

Hoa Lan dẫu môi :

- Đi một mình thì em đi làm gì ?

Minh Hùng khuyên :

- Em nên đi với ai đó tùy em thích thì rủ , anh bận lắm . Nếu đi thì bỏ công ty cho ai .

Hoa Lan thở dài , giọng chán chường :

- Đi một mình có gì lý thú , thôi vậy em cũng ở nhà luôn .

Minh Hùng dỗ dề :

- Hoa Lan này ! Em đừng hờn dỗi anh như thế ? Chuyện vợ chồng lâu dài cơ mà .

Hoa Lan như vẫn còn giận :

- Mai một sinh con cho anh rồi coi như em bị cấm cửa rồi .

Minh Hùng phì cười :

- Chẳng lẽ , em lại muốn đi du lịch trong lúc sinh đẻ hay sao ?

- Không ! Vậy anh phải đền cho em cơ !

- Đền gì đây . Em hãy nói đi .

Mím môi giây lát Hoa Lan sáng mắt lên :

- Nhất định năm sau anh đi du lịch với em . Được không ?

Minh Hùng thấy mình không thể chối từ nên đành phải gật đầu :

- Được rồi , anh hứa đó .

Hoa Lan đưa tay lên buộc chồng :

- Nào anh hãy ngoéo tay đi .

Minh Hùng bật cười :

- Em đùa giỡn con nít quá .

- Kệ em !

Minh Hùng đành phải nghe theo lời của Hoa Lan . Đưa tay ra để nàng ngoéo tay . Hoa Lan chợt hỏi :

- Nay , mấy hôm nay em thấy anh hay thờ dài . Thật ra có chuyện gì vậy anh ?

Minh Hùng lắc đầu :

- Em lại hỏi với vẫn nữa rồi . Anh vẫn bình thường .

Hoa Lan không mấy hài lòng về câu trả lời của chồng . Nàng nghi ngờ hỏi :

- Anh đang giấu em điều gì phải không ?

Minh Hùng nhăn nhó :

- Em hôm nay sao vậy ? Cứ hoành hộc anh hoài vậy ?

Hoa Lan bức bối :

- Có phải anh đang suy nghĩ về mẹ con Phương Hà không .

Minh Hùng cắn nhần :

- Em lại nghĩ quấy cho anh nữa rồi . Bù đầu vào công việc làm ăn vậy mà em còn nghi ngờ này nọ .

Hoa Lan vẫn chưa chịu buông tha :

- Nhưng sau lần gặp Phương Hà tại bệnh viện đến nay , em thấy anh có sự thay đổi .

Minh Hùng trêu :

- Nè , đừng đa nghi như thế nhé ! Nếu còn thương cô ta anh đâu dễ

gì li dị để cưới em chứ !

- Đành là vậy . Nhưng em vẫn còn lo sợ .

Nâng cằm vợ lên , Minh Hùng hôn lên đôi môi mọng thắm thì thầm :

- Được cưới em làm vợ đó là vinh hạnh cho anh rồi . Anh đâu dám
đèo bồng gì nữa .

Hoa Lan đến ngồi lên đùi chồng , nói giọng nũng nịu :

- Phải vậy mới được . Em mà biết anh đèo bồng với ai thì đừng có
trách em .

Minh Hùng đứng lên vội nói :

- Anh phải về công ty đây ? Em nghỉ đi nghe cưng !

Hoa Lan tiễn chồng ra tận cổng nhà trước khi quay vào , Hoa Lan
còn căn dặn :

- Đi sớm về sớm nghe .

Hùng cười với vợ :

- Được rồi , vào đi . Anh nhớ mà !

Hùng cho xe chạy vút đi . Hoa Lan định quay vào thì :

- Hoa Lan !

Nàng giật mình :

- Hà !

Hoàng Việt xuất hiện quá đột ngột làm Hoa Lan sợ hãi :

- Ôi , sao anh lại vào đây được ?

Hoàng Việt nắm tay nàng kéo vào lảng đã khuất cánh cổng , anh
trách nhẹ :

- Chẳng lẽ anh không còn được phép bước chân vào căn nhà này
nữa ư ?

Hoa Lan trừng mắt vì tức giận :

- Phải , vì anh là thằng đê tiện bỉ ổi ăn rồi quệt mớ .

Hoàng Việt nhăn nhó :

- Hoa Lan ! Em nghĩ anh như vậy đó ư ? Em đâu .

Hoa Lan hét lên :

- Anh đừng giả vờ đau khổ nữa . Anh có biết khi anh đi rồi , tôi đau khổ như thế nào không ?

Hoàng Việt ôm đầu , thì thầm :

- Anh biết chứ !

Hoa Lan hậm hực :

- Vậy thì anh nên đi khỏi nơi này đi . Tôi không muốn vì anh mà hạnh phúc của tôi bị đổ vỡ .

Hoàng Việt năn nỉ :

- Hoa Lan em hãy hiểu cho anh . Mấy tháng nay sống xa em anh cũng đau khổ lắm . Nhưng vì hoàn cảnh thôi em ạ !

Hoa Lan bậm môi :

- Hoàn cảnh ư ? Hoàn cảnh bạn đi với con khác chứ gì ? Tôi đâu còn lạ gì anh nữa . Anh về đi . Tôi không có thì giờ để nói chuyện với anh ?

Hoàng Việt vẫn nhăn nhọc :

- Em nhớ xưa đuổi anh như vậy ư ? Uống công anh ngày nhớ đêm mong được gặp lại em . Vậy mà khi gặp em đành xưa đuổi vậy sao ?

Hoa Lan bật cười :

- Điệp khúc ấy không còn tác dụng gì nữa đâu . Tôi chán lắm rồi !

Hoàng Việt kể lể :

- Em nữ đành quên những kỷ niệm của tụi mình sao ? một kỷ niệm mà anh luôn tôn thờ , nó đeo đuổi theo anh mấy tháng nay .

Hoa Lan vẫn lạnh lùng :

- Nhưng bây giờ tôi đã làm lại cuộc đời , có chồng và chuẩn bị có con với anh ấy rồi . Anh nên về đi là vừa .

Hoàng Việt ôm vai nàng , năn nỉ :

- Hoa Lan ! Đứa con trong bụng em là của anh cơ mà .

Hoa Lan cười mai mỉa :

- Là con anh ư ? Anh lầm rồi !

Hoàng Việt lắc đầu giọng thẳng thốt :

- Nó là con của anh . Em nói như vậy mà .

- Phải tôi có nói như vậy . Nhưng nó đã chết khi anh bỏ tôi và đi với người con gái khác .

Hoàng Việt ôm đầu khổ sở :

- Hoa Lan , em hãy tha thứ cho anh một lần thôi . Anh xin hứa là anh không bỏ mẹ con em nữa đâu .

Hoa Lan bật cười :

- Hoang đường ! Tôi bây giờ đã có chồng và đang sống hạnh phúc .

Hoàng Việt lắc đầu :

- Không , anh không tin điều đó . Em vẫn còn yêu anh mà có phải không . Hãy vì con mà tha thứ cho anh nghe em .

Mặt Hoa Lan vẫn lạnh lùng :

- Tôi đã nói rồi , anh đừng phí lời uổng công .

Hoàng Việt vẫn bần lời :

- Em nên quay về với anh và trả Minh Hùng lại cho vợ con anh ấy .

Đừng tàn nhẫn với mọi người như vậy .

Hoa Lan giận lắm , nên nói :

- Anh đang nói nhảm gì thế . Giữa tôi và anh Hùng có hôn thú đăng hoàng , anh đừng có mà điên .

Hoàng Việt ngược mắt nhìn Hoa Lan , giọng đầy thuyết phục :

- Hoa Lan , anh không tin là em quên anh rồi đâu . Nhất định là như vậy . Anh sẽ tốt với em hơn Hoa Lan ạ !

Hoa Lan quay mặt đi , hai tay khoanh trước ngực , mắt nhìn về xa xăm . Nàng không ngờ đã cố quên đi một thời sôi nổi , ăn chơi trác táng để rồi ôm khổ một mình . Nàng cố giữ vẻ mặt lạnh lùng :

- Thời ấy đã qua rồi , tôi bây giờ ngoài nhiệm vụ làm vợ , còn phải có trách nhiệm làm mẹ nữa . Tôi đâu có thời giờ mà nhớ về quá khứ .

Chuyện gì đã qua thì xem như không còn gì để nhớ .

Hoàng Việt đau khổ :

- Em đối xử với anh tệ bạc vậy sao Hoa Lan ? Em bảo quên là cứ quên được hay sao ?

Hoa Lan phẫn nộ , nói như quát :

- Anh không hề yêu tôi , mà là yêu cái gia sản nhà tôi thôi . Khốn nạn . Cút đi !

Hoàng Việt hơi nhú mày :

- Em chửi tôi ư ? Tôi đã hết lời năn nỉ van xin vậy mà em không tiếc lời chửi tôi vậy sao ? Hừ ! Dù sao đi nữa chúng ta cũng đã từng sống như vợ chồng với nhau . Và thực tế hơn nữa là đứa con trong bụng của cô là con tôi kia mà .

Hoa Lan giận đến tím cả mặt cô mím môi :

- Anh . . . anh . . .

Hoàng Việt cười khẩy :

- Cô giận làm gì ? Vẻ mặt khó coi lắm . Nếu biết khôn thì nên chấp thuận những đề nghị của tôi .

Hoa Lan trề môi :

- Anh dọa tôi đó ư ? Này xéo đi , nếu không chồng tôi về thì anh đừng có hòng mà thoát khỏi nguy nan .

Hoàng Việt cười lớn :

- Tôi đang ngồi chờ hăn về đây để tâm sự cho hăn nghe về người vợ nết na của hăn . Và đứa con sắp ra đời chưa hăn là con của hăn .

Hoa Lan hơi chùng ý . Cô trở mắt nhìn hăn :

- Anh định làm gì ?

Hoàng Việt đáp lạnh lùng :

- Tôi đau khổ thì kẻ khác cũng phải long đong , khốn đốn như tôi .

Hoa Lan tức giận :

- Anh muốn điều gì ở tôi ?

Hoàng Việt cười khì khì :

- Hỏi một câu rất chí lý . Tôi cần gì ư ? một là cô , hai là phải đưa tôi một số tiền .

Hoa Lan hỏi lại :

- Anh cần tiền ư ? Bao nhiêu ?

Hoàng Việt cười thầm . Vậy là con én sắp sa lưới rồi . Ngẫm nghĩ giây lát hăn nói :

- 100 triệu .

Hoa Lan giãy nảy :

- Cái gì ? 100 triệu ư ?

- Đúng vậy !

- Tôi làm gì có số tiền ấy ! Anh quá đáng lắm .

Hoàng Việt lại cười :

- Nếu vậy thì chắc tôi phải chờ gặp Minh Hùng thôi .

Hoa Lan giận đỏ mặt :

- Vậy mà anh dám nói với tôi là anh nhớ tôi và đứa con trong bụng ư ? Anh vẫn chứng nào tật ấy . Tiền của cha tôi anh đã bòn rút gần hết , bây giờ anh quay trở lại đây để làm khó tôi ư ? Anh quả là người tán tận lương tâm thật mà . Anh có giết tôi cũng được . Tôi không có 100 triệu đưa cho anh đâu .

Biết là khó Hoa Lan lúc này cũng chưa phải lúc . Nên anh ta cười cầu hòa :

- Anh đùa với em vậy thôi . Em làm gì mà chửi anh thậm tệ vậy ?

Hoa Lan nghiêm mặt :

- Ai biết anh đùa hay thật . Nhưng có điều anh nên sống cho đàng hoàng cho lương thiện lại đi .

Hoàng Việt cười khẩy :

- Câu ấy đáng lẽ tôi khuyên cô mới đúng . Cô từng gây tội ác , bắt vợ lừa chồng , cha phải lừa con thậm chí cô còn không cho cha con người ta gặp nhau nữa .

Thấy nói chuyện dông dài với hẳn sẽ gây bất lợi cho mình nên Hoa Lan nói với hẳn :

- Anh về được rồi đó . Chồng tôi sắp về rồi .

Hoàng Việt cảm thấy mình cũng không nên nán lại đây thêm lâu .

Nên đành chia tay với Hoa Lan :

- Chào tạm biệt . Hẹn ngày gặp lại !

Hoa Lan kêu lên :

- Yêu cầu anh đừng dẫn xác đến đây nữa .

Hoàng Việt kênh kiệu nói :

- Tôi đến để thăm con của tôi không được sao ?

Nói xong hắn cười rồi bước vội ra cổng . Hoa Lan lo sợ vô cùng một ngày nào đó hắn sẽ quay trở lại . Lúc ấy chuyện đổ bể ta biết phải liệu làm sao ? Đưa tiền cho hắn ư ? Nhưng liệu hắn có chịu bỏ qua không ? Nhưng làm sao mà ta có món tiền lớn ấy mà đưa hắn . Hắn là một tên nghiệp ngập , lúc lên cơn thì việc gì hắn cũng dám làm . Liệu làm sao đây .

- Thưa cô !

Tiếng gọi của người làm , Hoa Lan giật thót mình , cau có :

- Mà làm gì vậy Quân ?

- Dạ cậu gọi điện về .

Hoa Lan bực tức :

- Lâu chưa ?

Đáp lí nhí :

- Dạ lúc cô tiếp khách .

Nàng cau có với người làm vô cớ :

- Vậy sao chẳng gọi tao liền .

Ấp úng :

- Dạ . . . em sợ quấy rầy khách .

Hoa Lan nói trống không :

- Cậu có nhắn gì không ?

- Dạ , cậu nói chiều cậu về muộn vì bận tiếp đoàn kiểm tra gì đó .

Hoa Lan hơi nhú mày :

- Thế cậu có hỏi tao không ?

- Dạ có !

Hoa Lan hơi chột dạ :

- Mày trả lời sao ?

- Thì em nói cô bận tiếp khách .

Hoa Lan nhún vai :

- Thôi xuống lo cơm nước đi .

- Vâng ạ !

Người làm lui xuống rồi . Hoa Lan cảm thấy lòng ngổn ngang và
thầm nguyện rửa tội sao hắn không chết mất xác đi . Hôm nay lù lù
quay về như ma ám vậy . Nàng mím môi suy nghĩ tìm cách đối phó
với hắn . Minh Hùng mãi mãi là của mình . Nhất định là như vậy . . .

Tiếng Thảo Sương vang lên , lộ vẻ vui mừng , khi vừa bước chân vào
nhà :

- Ôi , một hoàng tử xinh xắn .

Bà Phương Lan sáng mắt hỏi lại :

- Con nói sao ? Phương Hà sinh con trai ư ?

Thảo Sương vui vẻ gật đầu :

- Vâng ! Đẹp trai lắm cơ .

Bà Phương Lan bật cười trước sự véo von của Thảo Sương :

- Mới sinh ra làm sao mà biết đẹp trai chứ ?

Thảo Sương hăm hở :

- Chân mày rậm , mắt to , sống mũi cao , miệng rộng , cằm đội , môi chẻ , đỏ như son , vậy không đẹp là gì ?

Bà Phương Lan cũng mừng vui theo Thảo Sương , bà lật đật nói :

- Con đưa ta vào bệnh viện thăm nó một chút .

Thảo Sương vội lắc đầu :

- Dì à , dì đừng bận tâm , hãy ở nhà lo Phương Mai giùm con đi .

Chuyện ở bệnh viện con và anh Sang lo được rồi .

Bà Phương Lan chép miệng :

- Trăm sự nhờ con và thằng Sang đó nghe .

Thảo Sương lại kể :

- Dì biết không , lúc đầu bụng chuyển dạ con thấy Phương Hà thật là đáng thương , nó cố gắng mím môi cố nén cơn đau để không bật ra tiếng rên rỉ , nhìn người ta có chồng lo lắng , sợ nó tủi thân con và anh Sang không rời nó nửa bước .

Mặt bà Phương Lan trở nên buồn :

- Tội nghiệp con nhỏ . Lúc sinh nở không có chồng bên cạnh đó là một đau khổ lớn nhất .

Thảo Sương lại nói tiếp :

- Đang lúc lính quỳnh , cô y tá hỏi ai là chồng cô Phương Hà . Con vội đẩy anh Sang vào và nói là chồng của Phương Hà .

Bà Phương Lan kinh ngạc :

- Trời đất , sao con lại làm như vậy .

Thảo Sương cười khúc khích :

- Phải làm vậy thôi . Vì Phương Hà đang rất cần người thân . Và con cũng không muốn những người xung quanh đó suy nghĩ lung tung .

Bà Phương Lan chép miệng :

- Rõ là khổ !

Thảo Sương ôm vai bà động viên :

- Dì ơi , dì đừng có buồn nữa mà , hãy mừng cho Phương Hà mẹ tròn con vuông đi nghe dì .

Bà Phương Lan mau mắn :

- Thôi con vào với nó đi . Và nhớ cho nó ăn miếng cháo nghe .

Thảo Sương bước vội ra cổng , còn ngoái đầu nhìn lại .

- Dì cũng đừng nên lo lắng nữa . Phương Hà khỏe rồi , kéo dì bệnh là nguy to đó .

Bà mỉm cười gật đầu , nhìn theo đứa cháu dâu tương lai . Bà thấy an tâm cho Trần Sang có một cô vợ xinh đẹp mà lại có tấm lòng nhân ái như thế .

Thảo Sương rào bước nhanh vào khu sản nhi của bệnh viện , tay xách túi ni lon đựng cháo cho Phương Hà . Chợt có tiếng gọi :

- Thảo Sương !

Thảo Sương giật mình quay lại , tưởng gặp người quen cô nở nụ cười quay lại nhưng vụt tắt ngay trên môi , mím môi lại định bước đi nhưng :

- Sương không nhận ra tôi sao ?

Nàng tròn mắt :

- Nhận ra anh để làm gì ?

Minh Hùng nhăn nhó :

- Tại sao Thảo Sương lại giận tôi chứ .

Thảo Sương cười gằn :

- Điều đó anh đã rõ sao còn hỏi tôi .

Minh Hùng ấp úng :

- Sương . . . Cô không hiểu được gia đình tôi đâu .

Hất lại mái tóc ra sau , Thảo Sương nói :

- Tôi hiểu gia đình anh để làm gì . Nhưng tôi vẫn biết được có vợ đẹp và giàu sang anh đang choáng ngợp trong hạnh phúc ấy còn gì .

Minh Hùng nhăn nhó :

- Cô đang lên án tôi đó ư ?

Thảo Sương cười mai mỉa :

- Tôi lấy tư cách gì để lên án anh chứ . Tôi chỉ thương cho người bạn gái của tôi mà thôi . Và thêm hai đứa con mồ côi cha nữa chứ .

Minh Hùng sững sờ :

- Cô nói vậy là sao ?

Thảo Sương thối ghét hẳn ta nên nói lấp lửng :

- À , xin lỗi , tôi nói sai rồi !

Thảo Sương dậm chân định bước đi thì Minh Hùng lại hỏi một câu vớ vẩn :

- Sương vẫn ở đây với Phương Hà sao ?

Thảo Sương bật phì cười :

- Điều đó đâu cần anh quan tâm . Nó sống hay chết bây giờ đâu cần anh phí thời gian như vậy . Hãy lo cho con và vợ anh kìa .

Nói rồi Thảo Sương quày quả bỏ đi . Minh Hùng lóng ngóng ngó theo , có tiếng chì chiết bên tai :

- Tiếc lắm phải không ?

Minh Hùng quay lại :

- Kìa em ! Sao ra đây ?

Hoa Lan trừng mắt :

- Ra để thấy chồng mình quan tâm đến người ta như thế nào chứ ?

Minh Hùng gãi gãi đầu :

- Tình cờ gặp Thảo Sương chẳng lẽ anh chẳng nói gì .

Hoa Lan ngún nguẩy :

- Lý do của anh quá chính đáng mà .

Sợ Hoa Lan làm rùm beng nơi bệnh viện Minh Hùng điều nàng vào trong và an ủi :

- Em mệt rồi . Đừng có nói nhiều .

Hoa Lan ầm ức :

- Tại anh làm ra như vậy mà ?

Minh Hùng nhẫn nhục :

- Ừ , thì lỗi tại anh . Xin lỗi nghe !

Hoa Lan làu bàu :

- Anh xin lỗi thì có ít gì chứ . Anh có thấy em đang đau lắm hay sao ?

Hoa Lan nhăn nhó vì cơn đau lại đến cô rít lên :

- Ôi trời , sao mà đau quá !

Minh Hùng rất ngần ngại khi xung quanh còn có rất nhiều người nhìn mình , anh sợ những lời chì chiết cay độc từ miệng Hoa Lan thốt ra , nên anh luôn miệng dỗ dành không một tiếng nào than van .

Hoa Lan lại tru tréo :

- Xoa giùm tôi cái bụng coi !

Minh Hùng lúng túng :

- Được , anh xoa đây !

Minh Hùng làm một cách máy móc , anh vụng về quá khiến mọi người không khỏi bật cười , thương cho anh gặp phải cô vợ quá khó khăn . Anh nhớ lại lúc Phương Hà chuyển dạ sinh Phương Mai , Hùng không phải mó tay vào thứ gì cả anh phó thác cả cho bà mẹ vợ . Nói cho cùng thì lúc ấy anh chẳng quan tâm cho lắm . Vì biết trong bụng của Phương Hà là một "nàng công chúa" chứ không là một "hoàng tử" như anh mong ước . Đến bây giờ anh lại càng thất vọng khi biết Hoa Lan cũng chỉ cho anh một "công chúa" mà anh không chờ không đợi . Hoa Lan được đưa vào phòng sanh . Minh Hùng như trút được gánh nặng . Anh tựa lưng vào băng đá , mắt lim dim như muốn ngủ . Anh nghe văng vẳng bên tai tiếng của Thảo Sương :

- Ôi , anh Hoài Nhân ! Anh đến đây ư ?

Hoài Nhân cười , để lấp đi sự lúng túng :

- Phương Hà khỏe chứ em ?

Thảo Sương nói như reo :

- Nó sinh một "hoàng tử" thật khá khinh .

Hoài Nhân cũng vui lây cùng Thảo Sương :

- Là con trai ư ?

Thảo Sương gật gật đầu :

- Vâng ! Nó rất giống . . .

Thấy Thảo Sương ngập ngừng , Hoài Nhân nóng ruột :

- Nói tiếp đi !

Thảo Sương nói giọng ỉu xìu :

- Thôi em hồng nói nữa đâu .

Hoài Nhân hơi nhú mày :

- Sao vậy Sương ?

Thấy Minh Hùng ngồi đó , Thảo Sương cố tình nói to :

- Lát nữa anh vào sẽ biết thôi . Nè đừng có sốt ruột như vậy . Là con trai đó anh có mừng không ?

Hoài Nhân đâu hiểu ý của Thảo Sương là gì nên cũng vui vẻ gật đầu :

- Dĩ nhiên là mừng rồi !

Thảo Sương nhìn bó hoa hồng trên tay Hoài Nhân , cô nàng vẫn oang oang :

- Chà , bông hồng tặng người đẹp , Phương Hà hạnh phúc ghê nhỉ . Những câu nói , những điệu bộ của Thảo Sương và Hoài Nhân không lọt qua được mắt của Minh Hùng . Anh chép miệng thở dài . Vậy là đã rõ rồi . Nàng đang hạnh phúc cơ mà . Tiếng Thảo Sương lại vang lên :

- Phương Hà rất cứng . Nó không một tiếng than thở , một tiếng kêu đau . Sự nhẫn nhục của nó thật dễ thương làm sao ? Nghe sinh con trai nó dường như quên hết mọi đau đớn nhìn con trai mà nước mắt cứ chảy dài xuống má .

Hoài Nhân sững sờ , chàng lo lắng :

- Sao vậy Sương ? Người ta nói lúc sinh con là không được xúc động cơ mà . Sao em để Phương Hà khóc .

Thảo Sương chu môi :

- Nó mừng lắm , nên nước mắt ứa ra . Anh chẳng nghe người ta nói đó sao , khi vui người ta cũng có thể khóc kia mà .

Hoài Nhân lại hỏi :

- Trần Sang có đến đây không ?

Thảo Sương gật đầu :

- Em và anh ấy trực ở đây suốt . Anh ấy mới về nghỉ đấy .

Cửa phòng mở cô y tá bước ra Thảo Sương liền nắm tay Hoài Nhân kéo vào phòng miệng mau mắn :

- Vào đây ! Vào đây xem "hoàng tử" !

Hoài Nhân không kịp nói gì . Đành bước theo chân Thảo Sương .

Trước mắt Hoài Nhân là một Phương Hà xanh xao , đôi mắt nàng mở to nhìn hai người . Hoài Nhân đứng nhìn Phương Hà trân trối . Đôi mắt long lanh buồn nhìn vào đấy Hoài Nhân cảm thấy xót xa . Đôi môi đỏ mấp máy , nàng vẫn đẹp một cách quyến rũ . . . Hoài Nhân ấp úng :

- Phương Hà . . . khỏe chứ !

Nàng mỉm cười gật đầu , nói khẽ :

- Cám ơn anh , em vẫn bình thường .

Để đóa hoa hồng cạnh đầu giường , Hoài Nhân nói :

- Chúc em mau khỏe nhé !

- Cám ơn anh !

Thảo Sương tíu tít bên cậu bé . Cô có vẻ như rất thích em bé . Hoài Nhân nói đùa :

- Thảo Sương thích em bé quá nhỉ !

Thảo Sương hồn nhiên bảo :

- Nó dễ thương ghê anh ạ !

Hoài Nhân cũng đưa ra nhận xét :

- Cậu bé quá kháu khỉnh . Dễ thương ghê .

Thảo Sương vô tư bảo :

- Anh có thích nhận nó làm con nuôi của anh không ?

Nghe hạnh phúc lâng lâng Hoài Nhân gật đầu không chút do dự :

- Dĩ nhiên là anh thích rồi .

Thảo Sương vui sướng lắm . Nàng nói như tuyên bố .

- Như vậy là bé tôi có cha đỡ đầu rồi .

Hoài Nhân cũng vui cùng Thảo Sương .

Thấy Phương Hà mỉm cười . Nàng thì thầm bên tai Hoài Nhân .

- Phương Hà cười kìa .

Hoài Nhân nhìn Phương Hà , nàng đỏ mặt chống chế .

- Mi nghĩ lầm ta rồi đó nghe .

Thảo Sương trề môi , vì không hiểu :

- Hiểu lắm gì cơ ?

Phương Hà lườm :

- Mi thật đáng ghét .

Vui vẻ với nhau một hồi lâu Hoài Nhân từ giã ra về . Còn lại hai người , Thảo Sương tròn mắt :

- Mi ngại điều gì cơ ?

- Ta thật tình không muốn làm phiền anh ấy .

Thảo Sương phì cười vỗ lên vai bạn :

- Chuyện ấy cũng đâu có gì làm mi phải phân vân . Dù hai con nhưng mi vẫn còn đẹp , còn sức hấp dẫn độc đáo cơ mà .

Phương Hà nhìn bạn đôi mắt long lanh :

- một mẹ hai con thơ , ta đâu có quyền nghĩ đến chuyện xa xôi .

Đưa tay điểm lên môi bạn Thảo Sương bảo :

- Nè , ai bảo mi đẹp làm chi , đôi môi nè , ánh mắt nè nó luôn chực chờ hốt hồn người đối diện cơ mà .

Phương Hà nguýt bạn :

- Mi nói có quá lắm không ? Ta đâu phải là yêu nữ .

Thảo Sương cười khúc khích :

- Tuy không là yêu nữ , nhưng mà là tuyệt sắc giai nhân .

Phương Hà lắc đầu :

- Ta chịu thua mi rồi . Nhưng dù sao mi cũng nên nhớ . Ta là mẹ của hai đứa nhỏ .

Thảo Sương đưa tay xoa đầu đứa nhỏ và nói :

- Lúc nào ta cũng muốn mi vui và sống hạnh phúc cả . Nếu sau này ai dám ăn hiếp hai chị em nó ta nhất định không bao giờ tha thứ .

Phương Hà mỉm cười nhìn bạn . Người bạn mà nàng xem như ruột thịt . hai người gắn bó với nhau từ tuổi ấu thơ . Thảo Sương thì mạnh mẽ , sôi nổi , dám ăn dám nói . Nhìn vào gương mặt thanh thú của Thảo Sương đôi mắt to đen sáng long lanh , đôi mày rậm , mái tóc cắt ngắn nhìn nàng với vẻ mặt bướng bỉnh , dám liều mình vì bạn cũng nên . Nàng có vẻ đẹp kiêu kỳ , bao chàng trai điêu đứng . Còn ngược lại với Phương Hà như một nàng tiểu thư mềm yếu , nhút nhát , nàng có vẻ đẹp dịu dàng , đôi mắt đẹp mê hoặc của bao chàng trai cùng trang lứa . . .

Hải Diệp bị đình chỉ công tác . Hôm nhận quyết định cầm trên tay , Hải Diệp mím môi , cơn tức giận Phương Hà càng dâng lên gấp đôi . Cô còn đứng tần ngần nơi trước cổng công ty như chờ đợi . . .

Phương Hà nghỉ hộ sản đã hết phép , gần một tuần nay nàng đã đi

làm lại . Sức khỏe nàng như bình phục hẳn , sắc đẹp càng tăng thêm sức quyến rũ . Vẻ mặt hồng hào mắt vẫn sáng long lanh . Hải Điệp liếc nàng thật sắc khi nàng bước qua trước mặt cô ta . Hải Điệp đưa tay chặn lại mai mĩ :

- Chà , sinh đẻ xong càng thêm xinh đẹp , càng lôi cuốn đàn ông .

Phương Hà ngó Hải Điệp trân trối :

- Cô nói vậy là ý gì ?

Hải Điệp cười ranh mãnh :

- Cô không biết hay cố tình không biết . Cô giật giành Hoài Nhân trên tay tôi .

Phương Hà lắc đầu :

- Tôi nghĩ cô đã lầm rồi đó . Giữa tôi và Hoài Nhân chẳng có gì .

Hải Điệp sừng sộ vô cớ :

- Nay cô đừng lấy vải thưa mà che mắt thánh . Tôi đâu lạ gì cô nữa .

Phương Hà tròn mắt :

- Cô ăn nói gì kỳ vậy ? Tôi vào đây làm là vì cuộc sống thôi . Ngoài ra tôi không còn ý gì khác .

Hải Điệp cười chua chát :

- Này tôi đâu phải là nai tơ , cô đừng hòng qua được mắt tôi .

Phương Hà tròn mắt :

- Cô lấy quyền gì mà ngăn cản tôi .

- Nay , tôi nói cho cô biết Hoài Nhân là chồng sắp cưới của tôi .

Phương Hà bật cười :

- Chuyện ấy đâu có liên quan gì đến tôi .

Hải Điệp bậm môi :

- Không liên quan ư ? Nếu không tại mi xuất hiện nơi đây thì giữa ta và Hoài Nhân đâu đến nỗi này . Mi quả là con hồ ly tinh .

Phương Hà nhăn nhó :

- Nhưng giữa tôi và Hoài Nhân đâu có gì với nhau .

Hải Diệp cười gằn :

- Không có gì mà ngày nào anh ta và cô cũng quấn quít bên nhau . Không có gì mà Hoài Nhân một mực từ chối cuộc hôn nhân do cha mẹ dự tính .

Phương Hà cố gắng thuyết phục :

- Tôi xin nói lại một lần nữa là giữa tôi và Hoài Nhân chỉ đơn thuần là bạn . Nếu vậy cô nên soát lại mình xem tại sao Hoài Nhân không có thiện cảm với mình .

Lời nói của Phương Hà như gáo nước lạnh tát vào mặt mình , cô ta nổi giận lên , miệng lắp bắp :

- Cô . . . cô . . . !

Phương Hà bước nhanh vào phòng làm việc , với tâm trạng chán chường . Nàng thoáng nghĩ , có lẽ phải nghỉ việc ở đây thôi . Thuận tay cầm viết nàng hí hoáy viết đơn xin thôi việc . Hà Giang cô bạn ngồi cạnh bên khẽ nói :

- Chị Hà viết đơn xin thôi việc ư ?

Phương Hà ngượng ngùng :

- Có lẽ chị phải nghỉ ở đây thôi Hà Giang ạ .

Hà Giang đoán được những sầu muộn trong đôi mắt của Phương Hà , cô an ủi :

- Chị đừng nên để ý đến những lời Hải Diệp nói . Mà chị nên nhìn vào

thực tế , chị sống cho chị cho hai đứa con chứ đâu phải sống vì những lời khiếm nhã ấy .

Phương Hà nước mắt rưng rưng :

- Nhưng chị đâu có làm gì để cho Hải Diệp có thành kiến với chị .

Hà Giang cười lắc đầu :

- Chị để ý làm gì con người ích kỷ ấy . Em đâu lạ gì tánh của Hải Diệp , cô ấy thương thầm ông phó nên thường hay kiểm chuyện với chị .

Phương Hà gật đầu :

- Điều ấy chị biết nhưng chị đâu có tranh giành .

Hà Giang buột miệng :

- Đúng là vậy . Nhưng trái tim mù quáng của Hải Diệp đâu có hiểu ra điều ấy . Nó đã bị đui việc rồi .

Phương Hà chép miệng , lo lắng :

- Như vậy Hải Diệp càng thêm oán ghét chị .

Hà Giang xua tay :

- Ấy là tự nó chuốt lấy mà thôi . Yêu đơn phương . Tình yêu ấy đâu được Hoài Nhân đáp lại .

Phương Hà ngậm ngừ :

- Do hai gia đình vun đắp .

Hà Giang lắc đầu :

- Nó sẽ không đi tới đâu cả .

Phương Hà mím môi :

- Nhưng ai cũng lầm tất cả . Chị chưa bao giờ yêu Hoài Nhân .

Hà Giang nhìn vào mắt Phương Hà :

- Chị nói thật .

Phương Hà đáp giọng rưng rưng :

- Tình yêu đã chết trong chị từ lúc bước lên xe hoa về làm vợ kẻ mình chưa hề yêu . Tình yêu đầu khó phai nhạt lắm em ơi !

Hà Giang ôm vai bạn :

- Chị nói vậy có nghĩa là sao ?

Phương Hà tâm sự cho vơi nỗi buồn :

- Chị đã có người yêu . hai người đã thề non hẹn biển , tình cảm rất sâu sắc . Nhưng vì chữ hiếu chị vâng lời mẹ phụ bạc người yêu tách bước sang ngang . Biết chị đã phụ tình người ấy đã bỏ quê hương đi biệt xứ .

Thấy Phương Hà ôm mặt khóc Hà Giang chạnh lòng , cô an ủi :

- Đã qua đi rồi chị đừng nên buồn như vậy . Giữa chị và anh ấy có duyên mà không có nợ , bây giờ chắc anh ấy đã yên bề gia thất , vợ con đầy đủ cũng nên .

Nhìn vào khoảng trống xa xăm , Phương Hà đăm chiêu , mơ màng nói :

- Chị cũng rất mong như vậy .

Hà Giang cười vui vẻ :

- Người ta thì đã hạnh phúc còn chị cứ âu sầu mãi như vậy sao được .

Thấy Hà Giang tươi tắn , hồn nhiên , miệng lúc nào cũng nở nụ cười , Phương Hà thêm được như cô bé ấy . Nhưng thực tại quá ê chề cho nàng .

Chiều vừa tà Phương Hà vào một quầy sách gần đó mua sách cho Phương Mai , vô tình lại gặp Hoài Nhân , Phương Hà quay mặt đi để

lẩn tránh nhưng không kịp nữa rồi . Tiếng Hoài Nhân vang vào tai nàng :

- Xấu ghê ! Phương Hà muốn quay mặt đi để không thêm gặp anh chứ gì .

Giọng trách hờn nhẹ nhàng của Hoài Nhân khiến cho Phương Hà lúng túng , nàng đáp khẽ :

- Dạ đâu có .

Hoài Nhân cười :

- Vậy thì được rồi . Em muốn mua gì vậy Phương Hà .

Nàng đáp lí nhí :

- Mua cho Phương Mai mấy quyển sách .

Hoài Nhân nắm tay Phương Hà , giọng thân ái anh nói :

- Anh đã mua xong rồi .

Phương Hà sững sờ :

- Kìa anh ! Sao anh biết em định mua cuốn gì mà anh đã mua trước .

Hoài Nhân cười :

- Vậy mới hay chứ . Đi nào !

Phương Hà do dự :

- Đi đâu vậy anh ?

Hoài Nhân sốt sắng :

- Anh mời em dùng cơm .

Phương Hà từ chối :

- Em không thể đi được . Nhà em hôm nay có khách .

Xoay xoay mũi giày dưới nền gạch Hoài Nhân nói như thất vọng :

- Lúc nào Phương Hà cũng từ chối anh .

Ngước nhìn lên Phương Hà đáp nhỏ :

- Em không muốn mọi người hiểu lầm về chúng ta .

Hoài Nhân nhìn nàng rất nồng nàn tha thiết , Phương Hà lẩn tránh cái nhìn như lốc xoáy ấy . Nàng tỉ tê :

- Anh nên sống cho thực tế . Hiện tại anh và em có bức tường ngăn cách . Em còn phải có bổn phận với con mình .

Hoài Nhân bóp trán , anh rất buồn trước những lời từ chối của Phương Hà :

- Anh đâu phải là trẻ con , em đừng lo ngại gì cả . Phương Hà ạ .

Anh sẽ lo cho mẹ con em được sống hạnh phúc .

Phương Hà lắc đầu từ chối :

- Anh nên thực tế một chút đi . Em đâu xứng đáng để anh hy sinh cả cuộc đời mình như vậy .

Có tiếng trả lời ở phía sau :

- Đúng vậy !

Cả hai giật mình quay lại , Hải Diệp xuất hiện trên môi vẫn để nụ cười ánh mắt ném về hai người sắc lạnh , Hoài Nhân nhú mày :

- Cô xuất hiện không đúng lúc .

Hải Diệp cười gằn :

- Vô duyên và mất lịch sự chứ gì ?

Hoài Nhân điên tiết :

- Còn hơn thế nữa đấy .

Phương Hà vội lên tiếng :

- Hải Diệp giữa tôi và Hoài Nhân . . .

Không để nàng nói hết câu Hoài Nhân ngăn lại :

- Em không cần giải thích với cô ta . Không liên quan gì đến cô ấy cả .

Hải Điệp cười mai mỉa :

- Đúng là không liên quan đến em . Nhưng mẹ anh

Hoài Nhân đưa tay ngắt lời :

- Đừng đem mẹ anh ra đây mà hù dọa .

Khoanh tay trước ngực Hải Điệp cười mỉm :

- Hù dọa ư ? Không có đâu . Bác nhờ em đi tìm anh đó .

Hoài Nhân phán một câu lạnh băng :

- Nhà tôi , tôi tự biết đường về đâu cần cô phải hướng dẫn .

Hải Điệp cự quạ :

- Nhưng Phương Hà đâu có yêu anh ? Tại sao anh cứ đeo đuổi người ta chứ .

Hoài Nhân phì cười :

- Đây là vì Phương Hà có những cái ưu điểm đáng yêu . Còn cô , cô hãy soát lại mình xem , mình có gì đáng để người ta yêu không .

Phương Hà rất ngẫn ngại đứng đây để xem hai người gây gổ nên nàng nói :

- Em về đây .

Hải Điệp ngăn lại :

- Cô chưa về được .

Phương Hà tròn mắt :

- Tại sao tôi phải nghe hai người cãi lộn chứ ?

Nuốt nước bọt Hải Điệp phán :

- Tại cô mà chúng tôi mới có cuộc cãi vã này .

Phương Hà cười chua chát :

- Tại tôi ư ?

Hải Diệp gật đầu không chút đắn đo :

- Nếu cô không xuất hiện thì chúng tôi đã tổ chức lễ cưới với nhau rồi .

Phương Hà ấp úng :

- Nhưng mà tôi . . .

Hoài Nhân nạt lớn :

- Cô vừa ăn nói hàm hồ gì vậy ? Thật là không biết xấu hổ mà .

Hải Diệp đánh đá :

- Người xấu hổ là cô ấy chứ không phải em . Cô ấy đã cướp anh khỏi tay em .

Phương Hà đưa tay bịt đầu chạy thoát ra ngoài , mặc cho Hoài Nhân réo gọi . Hấp tấp lấy xe và hấp tấp chạy Phương Hà chỉ muốn được yên thân vậy mà vẫn không được . Nàng phải làm sao đây ?

Hoài Nhân quay lại sỉ vả Hải Diệp vì bức tức dâng cao :

- Cô vừa lòng chưa ?

Hoài Nhân quày quả bỏ đi . Bỏ lại sau lưng một Hải Diệp , mắt cô long lên vì ân hận . Ta cũng sắc nước hương trời , đâu thua kém gì ai , ta lại thua người đàn bà ấy ư . Không , nhất định là không . Ta không cam tâm đâu . . .

Bà Hồng vô cùng lo lắng về thái độ của con gái mình . Từ chiều đến giờ vẫn đóng cửa phòng im ỉm , chẳng màng gì đến cơm nước :

- Hải Diệp à ! Ra ăn cơm đi con !

Bà Hồng sốt ruột , gọi thật to :

- Điệp con có nghe mẹ gọi không . Hay con để mẹ phải lo lắng cho con đến ngã bệnh luôn .

Câu nói ấy đâu ngờ lại hiệu lực . Hải Điệp biết mẹ mình đau tim , cô sợ nên vội mở cửa phòng , cô ôm mẹ òa lên khóc như một đứa trẻ .

- Mẹ ơi ! Con khổ quá !

Bà Hồng vỗ về con :

- Nào nín đi . Có phải thằng Nhân lại ăn hiếp con không ?

Cô nũng nịu với mẹ :

- Con không thể mất anh ấy đâu mẹ ơi !

Bà Hồng nén cơn giận :

- Nó lại ăn hiếp con ư ? Thằng này thật vô tâm . Hòa với giám đốc cho con nghỉ việc rồi bây giờ lại có chuyện gì nữa . Có phải con nhỏ ấy bám riết theo thằng Nhân không ?

Hải Điệp nói dối :

- Vâng ạ !

Bà Hồng nghiêng rằng :

- Được để đó mẹ tính cho .

Ngước mặt đầm đìa nước mắt Hải Điệp hỏi mẹ :

- Bằng cách nào vậy mẹ ?

Thấy con đau khổ bà Hồng cũng cảm thấy ruột gan rối bời . Tại sao mẹ con bà lại cùng số phận như vậy chứ . Ngày xưa bà cũng từng đeo đuổi một hình bóng bà yêu tha thiết một người . Nhưng người ta quay lưng làm ngơ , bà đau khổ đến cùng cực không gì ngăn cản nổi trái tim yêu . Yêu và hận bà đã dùng mọi thủ đoạn để giành lấy người đàn ông ấy về tay mình . Và bây giờ đến lượt con mình . Người

đàn ông ấy bây giờ chẳng biết ở đâu . Sau lần ông ta biết được mình đã bị vợ lừa dối , âm thầm bỏ đi để lại giọt máu trong bụng mình , bà chịu đựng đau khổ và âm thầm nuôi con đến bây giờ . Bà không thể nhìn con mình đau khổ , bà quyết định :

- Thăng Nhân phải cưới con . Nhất định là như vậy ?

Hải Diệp tươi tắn trở lại :

- Mẹ . . .

Bà Hồng vuốt tóc con gái :

- Con đừng có buồn nữa . Vào ăn cơm đi .

Hải Diệp ngoan ngoãn vâng lời . Vì cô biết một khi mẹ quyết định là thành công chứ không bao giờ thất bại . Bà Hồng bấm số gọi sang bà Phúc :

- Alô ! Xin lỗi ai đâu đây ?

Tiếng Hoài Nhân vang lên :

- Nhân đây !

Bà Hồng nhận ra tiếng của Nhân :

- À , Nhân đó hả con . Dì Hồng đây .

- Vâng ! Có chuyện gì không dì ?

Bà Hồng lúng túng :

- À không , dì muốn gặp mẹ con có chút việc .

Hoài Nhân hờ hững :

- Vâng à ! Dì chờ máy nghe .

Đưa mắt tìm mẹ , Hoài Nhân gọi :

- Mẹ có điện thoại .

Bà Phúc nhanh miệng :

- Ai vậy con ?

Hoài Nhân thở dài thườn thượt :

- Tri kỷ của mẹ đó .

Bà liếc yêu con :

- Cha tổ mày !

Trao ống nghe cho mẹ , Hoài Nhân thả mình xuống ghế nệm châm lửa hút thuốc . Chàng lắng nghe câu chuyện giữa hai người :

- Alô ! Mình đây .

- Ờ , ờ , được vậy cũng tốt thôi .

- Trời ơi ! Vậy là tốt phước lắm rồi . Ừ , mình đồng ý ngay . Ờ chào !

Thấy nét mặt của mẹ rạng rỡ vui Hoài Nhân thoáng nghi ngờ :

- Mẹ và bà Hồng lại toan tính gì nữa vậy ?

Bà PHÚC không trả lời con , bà đến ngồi cạnh Hoài Nhân , nhìn con không ngớt . Hoài Nhân hơi lo ngại :

- Chuyện gì vậy mẹ ?

Bà gắt :

- Thì chuyện giữa con và Hải Diệp đó mà .

Hoài Nhân cảm râm :

- Có gì đáng nói đâu chứ .

Bà Phúc lừ mắt nhìn con :

- Sao lại không đáng hả ? Người ta đã đồng ý lời ngỏ của mẹ rồi .

Hoài Nhân nhăn mặt :

- Lời ngỏ gì vậy mẹ ?

Bà Phúc rót nước cho mình ly nước uống một ngụm bà nói :

- Mẹ định xin ra giêng làm đám cưới cho con và Hải Diệp .

Hoài Nhân giầy nẩy như đĩa gặp phải vôi , chàng lắc đầu :

- Con không thể chấp nhận cô ấy làm vợ được .

Bà Phúc nhìn con :

- Con chê nó ở chỗ nào ?

- một con người không có phép lịch sự , tính chua ngoa , ăn nói vô chừng , không hợp với con .

Bà Phúc đầu dúi :

- Dần dà rồi sẽ quen thôi con ạ !

Hoài Nhân vẫn khẳng khái :

- Con không cưới cô ta làm vợ , mẹ đừng có ép uống con như vậy .

Bà Phúc quắc mắt :

- Mẹ muốn biết tại sao con lại chê Hải Điệp .

Hoài Nhân ngược mặt lên trần nhà , chàng nói :

- Cô ấy không hợp với con . Mẹ đâu muốn hạnh phúc của con bị đổ vỡ .

Bà Phúc giận dữ :

- Con muốn dạy khôn mẹ đó ư ? Mẹ muốn biết có phải con nhỏ kia mà con hờ hững với Hải Điệp .

Hoài Nhân đau khổ :

- Mẹ đừng hiểu lầm , không phải tại ai cả , mà chỗ vì Hải Điệp với con hoàn toàn không hợp nhau .

Bà Phúc nạt :

- Con còn bệnh vực nó nữa sao ? Nó dùng bù mê , mê hoặc con rồi .

Hoài Nhân nhăn nhó :

- Mẹ nói gì mà khó nghe như vậy , ai mê hoặc gì con đâu . Tại mẹ

chưa nhìn thấy Phương Hà đó thôi . Cô ấy hiền hậu và nết na thùy mị , mẹ thấy là thích ngay .

Bà Phúc xua tay :

- Tôi đâu dễ mê muội như cậu , con gái nết na mà chửa hoang ư ?

Hoài Nhân mím môi :

- Mẹ , con đã nói với mẹ rồi mà .

Bà Phúc lắc đầu :

- Tôi không thể tin cậu được . Nhất định phải tổ chức đám cưới thôi .

Hoài Nhân ôm đầu đau khổ trước thái độ cương quyết của mẹ mình .

Bà lại nói tiếp :

- Chắc gì đứa con ấy là của cậu chứ . Nó ăn nằm với biết bao nhiêu người . Ai ăn sò bắt con phải đổ vỏ ư ?

Hoài Nhân bịt hai tai gào lên :

- Mẹ đừng nói nữa ! Con van xin mẹ đừng nói nữa !

Hải Diệp đột ngột xuất hiện , cô mỉm cười nhìn Hoài Nhân :

- Anh đau ư ?

Hoài Nhân vớ được Hải Diệp , anh trút bao uất ức :

- Đúng ! Tôi đang đau đầu đây . Có lẽ tôi cũng sẽ điên lên mất .

Hải Diệp cười chua chát :

- Vì người đàn bà ấy mà anh điên ư ? Cô ấy có sức hấp dẫn đến như vậy à ?

Sự xuất hiện của Hải Diệp làm bà Phúc rất hài lòng . Bà lẳng lặng rút êm . Hoài Nhân nhìn Hải Diệp bằng đôi mắt nẩy lửa :

- Cô thừa biết tôi không yêu cô mà cô vẫn cố tình đeo đuổi và hại tôi vậy sao ?

Sà xuống ngồi cạnh Hoài Nhân , Hải Điệp trâng tráo hỏi :

- Anh không chấp nhận , nhưng mẹ anh chấp nhận .

Hoài Nhân hỏi một câu ngớ ngẩn :

- Mẹ tôi yêu cô ư ?

Hải Điệp bật cười :

- Anh điên thật rồi sao ?

Hoài Nhân cười gằn :

- Phải tôi đã điên rồi . Cô nên về đi .

Hải Điệp lắc đầu bướng bỉnh :

- Tôi chưa thấy ai vô lý như anh vậy ? Tôi không về .

- Cô lỳ lợm quá .

Hải Điệp vuốt ve vai Hoài Nhân , giọng cô trở nên êm dịu :

- Anh nở tàn nhẫn với em như vậy sao ? Em yêu anh thật nhiều . Anh đâu biết nỗi dẫn vật trong em .

Hoài Nhân trợn mắt kinh ngạc :

- Cô . . . cô . . .

Hải Điệp nũng nịu :

- Anh thì lúc nào cũng xem em như kẻ xe lạ . Anh đâu nhận thấy được rằng em yêu anh đến mức độ nào .

Hoài Nhân nhắm nghiền mắt , anh cảm thấy cổ họng mình đắng ngắt .

- Cô nói với tôi những điều đó để làm gì ? Tôi chán ngấy giọng điệu ấy lắm rồi .

Hải Điệp đay nghiến :

- Từ hôm nay anh sẽ chẳng còn có dịp gặp lại cô ta đâu .

Hoài Nhân đứng phắt dậy :

- Cô vừa nói gì ?
- Điều ấy anh đã rõ rồi sao còn hỏi tôi ?

Hoài Nhân lo lắng :

- Cô đã nói gì với cô ta .

Khoanh tay trước ngực , đi tới đi lui trong phòng , giọng cô chì chiết :

- Tôi chỉ thông báo là tụi mình chuẩn bị đám cưới . Và yêu cầu cô ấy đừng có quấy rầy anh nữa .

Hoài Nhân nổi cáu :

- Cô thật là độc ác . Cô không phải là con người .

Hải Diệp sùng sộ :

- Đủ rồi nghe . Tôi không có can đảm ngồi nghe anh chửi tôi đâu .

Hoài Nhân giận quá , hóa điên :

- Dù gì đi nữa , cô đừng hòng làm vợ của tôi .

Hải Diệp phán một câu làm Hoài Nhân sững sờ :

- Không được làm vợ , nhưng tôi có quyền làm bóng ma ám ảnh anh suốt cuộc đời .

Hoài Nhân bật cười sặc sụa :

- Cô đúng là con người không có tư cách . một con người trơ trẽn đáng khinh .

Hải Diệp bặm môi :

- Anh . . .

Hoài Nhân chạy vụt ra ngoài . Bà Phúc cũng vừa bước đến , bà lắc đầu buồn bã nhìn theo bóng đứa con ngỗ nghịch của mình . Bất chợt bà buông tiếng thở dài . . .

Hoa Lan mỉm cười một mình khi cảnh tượng hạnh phúc đang phơi bày ra trước mắt mình . Minh Hùng luôn quấn quýt bên con , ẵm bồng nựng nịu nuông chiều con hết mực . Hoa Lan đâu còn mong mỏi gì hơn nữa . Rồi đây cả gia tài ấy sẽ thuộc về mẹ con nàng . Tiếng cười khúc khích của Hoa Minh làm Hoa Lan sức tỉnh , tiếng con bé vang lên :

- Cha làm ngựa nữa đi !

Minh Hùng khom lưng xuống chiu con gái :

- Được . Nào ! Con hãy leo lên đi . Hoa Minh leo tọt lên lưng , hai chân cô bé kẹp cứng chiếc lưng trần của cha giục :

- Nào , chạy đi !

Minh Hùng cố sức đi bằng hai đầu gối chạy quanh nhà . Hoa Minh cười ríu rít . Như thấm mệt Minh Hùng ngừng lại đổ dành :

- Con xuống đi . Ba mệt quá !

Hoa Lan lườm chồng :

- Anh vô dụng thế ư ?

Minh Hùng nhăn nhó :

- Anh mệt thật mà !

Hoa Lan bấu môi :

- Ai bảo anh mệt dỗi đâu mà khản trương vậy .

Hoa Minh nũng nịu , bênh vực cha mình :

- Thôi , con hông thích chơi nữa đâu . Mẹ đừng có rầy ba ghen .

Hoa Lan ôm vội con vào lòng :

- Con thương ba lắm sao ?

Minh Hùng ngờ vợ :

- Em hỏi gì kỳ vậy ?

Hoa Minh bá cổ chàng và nói :

- Con thương ba nhiều lắm .

Minh Hùng bẹo má con bé và hỏi;

- Còn mẹ sao ?

Hoa Minh ngó mẹ nó vô tư bảo :

- Con thương mẹ ít hơn . Vì . . .

Minh Hùng ngạc nhiên nhìn con :

- Vì sao vậy con ?

Hoa Minh ôm hai má chàng :

- Vì mẹ hay mắng ba đó . Mẹ lúc nào cũng thế .

Hoa Lan mím môi tức giận :

- Con . . .

Con bé lại hét lên :

- Đó , mẹ lại nổi giận nữa rồi .

Minh Hùng phì cười , nói giọng cầu hòa :

- Này con , thông cảm mẹ con lúc này không được khỏe nên hay gắt gỏng vậy thôi , con đừng sợ .

Nó lại nũng nịu :

- Ngày mai con muốn ba đưa con đi học cơ .

Tình Vãn Vương

Tập 2

Hoa Lan thở dài , cô sợ cái hạnh phúc mong manh này phút chốc phải đổ vỡ . Ước gì nàng đổi ngược lại được cái hoàn cảnh này . Ước gì trái đất này chỉ có nàng Minh Hùng và Hoa Minh , để nàng không có những giây phút bất chợt phải giết mình sống sờ . Tiếng Hoa Minh như thúc giục :

- Nghe ba ! Ba hứa với con đi !

Minh Hùng đành phải gật đầu chịu con .

- Được rồi ! Con vào buồng ngủ trưa đi nghe . Ngoan ba cưng !

Bé Minh ngoan ngoãn vâng lời . Con bé chồm lên hôn lên trán ba mình rồi thở thê .

- Nhớ ghen ba !

Minh Hùng mỉm cười gật đầu :

- Nhớ rồi .

Nhìn con bé ngây thơ nháy chân sáo vào phòng . Minh Hùng chạnh nhớ đến Phương Mai , cũng là con nhưng Phương Mai thiếu vắng tình thương của cha . Phương Mai giống anh nhiều từ dáng đi giọng nói . Không biết giờ này nó sống ra sao . Lớn lên nó có hiểu mà thông

cảm cho anh không . Hoa Lan nãy giờ ngồi quan sát cử chỉ của chồng . Chàng đang suy tư điều gì . Chuyện cơ quan , hay lại chạnh lòng nhớ đến vợ con . Nàng gọi giật giọng :

- Này !

Minh Hùng giật mình quay lại :

- Gì vậy em ?

Hoa Lan đến bên chồng áp má vào má chồng :

- Anh có tâm sự à ?

Minh Hùng lắc đầu :

- Đâu có .

Hoa Lan lườm mắt :

- Em thấy anh đang đắn đo suy nghĩ về một điều gì đó .

Minh Hùng vội phân minh :

- Ồ không , anh đang suy nghĩ về việc tuyển chọn công nhân cho công ty mình .

Hoa Lan ngạc nhiên :

- Sao lại tuyển thêm công nhân làm gì ?

Minh Hùng gật gù :

- Đây là nhu cầu nhân sự thôi mà .

Hoa Lan lại hỏi :

- Thế cha có ý kiến gì không ?

Minh Hùng ngáp dài :

- Thì đây là ý của cha mà .

Hoa Lan vuốt lưng chồng :

- Anh có vẻ mệt . Thôi nằm nghỉ đi nhé .

Chỉ chờ có như vậy Minh Hùng đồng ý ngay :

- Em nói phải , anh cần phải ngủ một chút .

Hoa Lan dỗ ngọt chồng :

- Anh nằm nghỉ , em đi chợ làm ít món để tắm bổ cho anh nghe .

Minh Hùng nhanh nhẩu gật đầu :

- Được . Cám ơn em !

Hoa Lan dẫu môi :

- Khách sáo vậy ta ! Em đi đây nha .

Hoa Lan cho xe chạy chậm chậm trên đường phố . Nàng đâu ngờ có kẻ bám theo sau lưng mình . Hoa Lan định rẽ vào cổng chợ , thì có tiếng gọi :

- Hoa Lan !

Nàng thoáng giật mình , quay lại cô ngạc nhiên , nhận ra Hoàng Việt cô lạnh lùng hỏi :

- Có chuyện gì không ?

Hoàng Việt cười bảo :

- Anh muốn gặp em .

Hoa Lan lạnh lùng hỏi :

- Gặp tôi có việc gì ? Tôi đang bận lắm .

Hoàng Việt chạy song song với Hoa Lan anh cười giễu cợt :

- Em bận ư ? Tiểu thư đài các mà cũng bận bịu việc nội trợ hay sao ?

Em nói anh khó tin quá .

Hoa Lan hất mặt :

- Tin hay không tùy anh . Bây giờ anh muốn gì ?

Hoàng Việt đưa ra đề nghị :

- Câu chuyện anh muốn nói em nghe rất dài . Anh mời em vào quán uống nước sẽ tiện hơn .

Hoa Lan vénh mặt :

- Tại sao tôi phải nghe anh chứ . Tôi còn có việc phải làm mà .

Hoàng Việt cười khẩy :

- Em đừng làm anh cụt hứng nghe . Hôm nay gặp em là anh muốn nói chuyện nghiêm túc mà .

Hoa Lan sừng sộ :

- Anh mà cũng biết nghiêm túc ư ?

Hoàng Việt nghiêm nét mặt :

- Em xuống xe đi . Nếu không muốn tai nạn xảy ra .

Hoa Lan đâu còn lạ gì tánh khí ngang tàn của hấn nữa . Biết không thể cự tuyệt được nên đành nghe theo lời hấn . Hoa Lan miễn cưỡng bước theo hấn vào quán nước . Hấn nghiêng đầu tỏ vẻ lịch sự :

- Em uống gì ?

Hoa Lan lơ đãng nói :

- Gì cũng được .

Hoàng Việt gõ gõ lên bàn :

- Cho hai cam vắt !

Hoa Lan sốt ruột lên tiếng :

- Anh muốn gì ở tôi .

Hoàng Việt ồm ờ :

- Làm gì mà khẩn trương vậy cô .

Hoa Lan lắc đầu :

- Tôi đang bận .

Hoàng Việt trách móc :

- Em dành cho hẳn cả một thời gian dài , còn anh chỉ một thoáng thôi vậy mà em cũng tiếc sao .

Hoa Lan bức bối giục :

- Anh vào đề luôn đi .

Hoàng Việt gật gù :

- Vậy cũng được . Nghe nói công ty chồng em đang tuyển người .

Hoa Lan ngó hẳn về mặt không mấy thiện cảm .

- Đúng vậy . Nhưng anh hỏi để làm gì ?

Nhướn đôi mày rậm nhìn Hoa Lan , Hoàng Việt vào đề6` :

- Anh muốn xin vào đó làm .

Hoa Lan tròn mắt , kinh ngạc :

- Anh vừa nói gì , vào đó làm việc ư ?

Hoàng Việt gật đầu :

- Đúng vậy .

Hoa Lan bối rối :

- Anh . . . anh . . .

Hoàng Việt phì cười :

- Có gì mà em phải sửng sờ vậy . Anh đang thất nghiệp mà .

Hoa Lan lắc đầu từ chối :

- Không , anh không thể vào đó làm được .

Hoàng Việt buộc miệng hỏi :

- Tại sao ?

Hoa Lan mím môi , nàg tức giận :

- Anh định hại con nữa hay sao ? Em van anh nên để cho con được

yên thân .

Hoàng Việt nài nỉ :

- Hoa Lan , anh mong em hãy thông cảm cho anh . Anh đang cần một việc làm chính đáng .

Hoa Lan vẫn từ chối :

- Em đâu có quyền ấy . Việc đó chỉ có chồng em mới quyết định .

Hoàng Việt tung ra đòn tấn công :

- Anh chỉ muốn gần em và con của chúng ta thôi mà .

Hoa Lan nhăn nhó , nàng từ chối thẳng thừng :

- Em không thể giúp được cho anh đâu .

- Tình yêu anh dành cho em vẫn còn nguyên vẹn . Em nỡ đối xử với anh như vậy sao ?

Hoa Lan hơi nao lòng . Nhưng cô vẫn cố giữ vẻ bình thản :

- Ai đối xử tệ bạc với ai trước .

Hoàng Việt khỗ sở :

- Anh xin lỗi em rồi mà vì trước đó anh bận việc thật mà . Hoa Lan à , hãy tha thứ cho anh đi .

Hoa Lan vẫn chối từ :

- Nếu thương con vậy anh hãy hy sinh cho nó được hạnh phúc . Nó rất ngây thơ , hồn nhiên , đừng làm tổn thương tâm hồn nó .

Hoàng Việt trở giọng :

- Anh đã hết lời van xin nhưng em vẫn cố tình chối từ . Được vậy thì em đừng có trách anh . Chẳng Việt này nếu muốn là làm cho bằng được .

Hoa Lan lo sợ :

- Anh định làm gì chứ .

Hoàng Việt ngửa mặt lên trời cười lớn :

- Làm gì à ! Tôi muốn phơi bày cái quá khứ tốt đẹp của cô cho chồng cô biết . Tùy anh ta quyết định . Vậy thôi .

Hoa Lan suy sụp cả tinh thần :

- Anh nhẫn tâm đến vậy sao ?

- Tại em tàn nhẫn với tôi trước mà .

Hoa Lan uất ức :

- Anh tàn nhẫn , anh vô liêm sỉ lắm .

Quảng mấy tấm hình Hoa Lan chụp chung với hắn . Hoa Lan kinh hãi :

- Tại sao anh có những tấm hình này ?

Hoàng Việt cười khẩy :

- Dễ thôi mà cô !

Hoa Lan hét lên :

- Anh quá đê tiện , tôi ngu dại trao tấm thân cho anh để bây giờ anh nhẫn tâm với tôi như vậy .

Hoàng Việt đổi giọng :

- Tại anh yêu em thôi mà Hoa Lan . Em tin rằng thằng Hùng nó chung thủy với em suốt đời sao ?

Hoa Lan ngờ vực :

- Tại sao ?

Hoàng Việt tấn công :

- Em có còn nhớ câu người xưa thường nói hay không : "Tình cũ không rủ cũng tới" kia mà . Rồi đây Hùng nó sẽ nghĩ ra rằng em gian

dối và đứa con không phải là của nó thì lúc ấy mẹ con em có còn gì nữa không ?

Hoa Lan do dự :

- Vậy em phải làm gì bây giờ ?

Hoàng Việt vạch kế hoạch cho Hoa Lan về bàn bạc với ông Đinh

Toàn . . . Hoa Lan gật đầu lia lịa :

- Vâng ! Vâng . . .

Hoàng Việt được chấp thuận vào làm công nhân tại công ty của Minh Hùng , qua lời giới thiệu của ông Đinh Toàn . Minh Hùng không một chút do dự . Anh nể cha vợ ở mọi mặt . Hoa Lan sốt ruột chờ đợi tin thấy bóng ông Toàn bước vào nhà Hoa Lan đã chạy ra , ôm cánh tay cha :

- Cha ơi ! Chuyện ấy sao rồi .

Ông Đinh Toàn ngồi xuống ghế :

- Xong xuôi rồi con !

Hoa Lan sà xuống cạnh cha nũng nịu :

- Trăm sự con nhờ cha !

Ông Toàn mỉm cười con :

- Con làm cha phải lo lắng . Rủi đổ bể ra hoài công vô ích .

Hoa Lan nũng nịu :

- Cha thương con mà !

Ông Toàn chợt hỏi :

- Mà này , nó có nghi ngờ con về việc sinh non không ?

- Làm sao mà anh ta biết được . Con đã nhét vào miệng bà mụ đầy tiền rồi .

Ông Đình Toàn tỏ vẻ hài lòng . Ông nghiêm giọng nói :

- Đây chưa phải lúc , đừng làm hỏng việc lớn nghe chưa .

Hoa Lan đắn đo suy nghĩ một lát lại nói :

- Liệu Hoàng Việt có làm được việc không cha .

Ông Toàn nhìn con trấn an :

- Nó rất được việc , không sao đâu ? Cha rất tin tưởng ở nó .

- Vậy là con an tâm rồi .

- Này , Hoa Lan !

Hoa Lan ngạc nhiên nhìn cha :

- Dạ , còn gì nữa cha ?

Ông Toàn căn dặn :

- Việc tiếp xúc giữa con và Hoàng Việt cũng phải hạn chế , đừng làm cho nó nghi ngờ . Đám công nhân rất thương mến thằng Hùng . Tội con liệu hồn đó .

- Dạ con biết rồi cha .

Ông lại nói tiếp :

- Hoàng Việt nó cũng sắc xảo trong công việc làm ăn . Nhưng cha coi bộ thằng này nó đang có chứng bệnh gì đó .

Hoa Lan hoang mang :

- Anh ta chích xì ke phải không cha ?

Ông Đình Toàn thoáng giật mình :

- Con nghĩ như vậy ư ?

Hoa Lan đưa ra nhận xét :

- Con thấy anh ấy hay ngáp dài lắm cơ . Và có cử chỉ là lạ .

Ông Đình Toàn lo lắng :

- Như vậy nguy hiểm lắm . Con khuyên nó nên cai nghiện đi . Cái thằng này lười thôi quá .

Hoa Lan chợt hỏi cha :

- Chuyển này đi giao hàng , cha lại đi ư ?

Ông Đinh Toàn lắc đầu :

- Có lẽ thằng Hùng đi . Nè , con hỏi chuyện ấy để làm gì ?

Hoa Lan lắc đầu :

- Dạ không có gì ?

Ông Đinh Toàn chuyển hướng :

- Đây , việc cha hỏi con làm , con làm đến đâu rồi .

Hoa Lan ngập ngừng :

- Chuyện này con thấy khó quá . Khả năng của con sợ làm không xuể .

Ông Đinh Toàn nhăn mặt :

- Là vợ thì con phải biết điều khiển nó chứ .

Hoa Lan quay mặt đi , nhìn ra phía cửa sổ :

- Cha à , hầy không ngu khờ như cha con mình tưởng đâu . Vả lại việc tiền nong hầy luôn giữ mà .

Ông Đinh Toàn tỏ thái độ bức dọc :

- Vậy rồi chúng ta chỉ làm công cho nó suốt đời ư !

Hoa Lan mỉm cười :

- Con đã rút được của hầy một số tiền gửi ngân hàng .

Đinh Toàn ngó trừng vào mặt con :

- Vấn đề là không phải ở chỗ đó . Mà là cả cái công ty này . Con xem công ty chế biến nhựa cao su này cơ sở của nó đâu phải nhỏ . một

số tiền nhỏ nhoi mà con kiếm được có là bao .

Hoa Lan ngập ngừng :

- Nói vậy . . . cha muốn . . .

Đình Toàn nói rít qua kẻ răng :

- Cả công ty này phải là của cha con mình .

Hoa Lan không hiểu nổi những dẫn vật những ám ảnh trong đầu

Đình Toàn , nàng thẳng thốt :

- Tại sao cha muốn chiếm lấy cả công ty này cha mới hả dạ .

Ông gằn từng tiếng :

- Vì nó đáng lý là của riêng con .

Hoa Lan lắc đầu :

- Con không hiểu gì cả .

- Hừm ! Con làm sao mà hiểu được nguồn . Ngày xưa , chuyện ấy đã trôi theo thời gian gần suốt 25 năm . Gần ấy thời gian cha ngậm đắng nuốt cay . Chờ đợi . . .

Hoa Lan thoáng ngờ vực :

- Chờ đợi , cha chờ đợi điều gì ?

Đình Toàn cất giọng cười to :

- Chờ đợi con lớn lên để lấy lại những gì mà người ta giành lấy , chiếm đoạt từ tay của cha .

Hoa Lan tròn mắt :

- Người ta chiếm đoạt của cha ư ? Mà chiếm đoạt cái gì vậy cha ?

- Tài sản và người vợ quá cố của cha .

Hoa Lan ôm mặt :

- Mẹ con bị người ta giết sao cha ?

Đình Toàn lắc đầu :

- Chuyện dài dòng lắm . một ngày nào đó ta sẽ kể con nghe . Còn bây giờ , bằng mọi cách con phải lấy cho bằng được ngôi biệt thự và cả công ty này nữa .

Hoa Lan lắc đầu nguầy nguậy :

- Nhưng giấy tờ hẳn đứng tên và cất giữ hết rồi mà .

Đình Toàn đưa ra nhận xét :

- Thằng này xem ra nó không phải là khù khờ gì đâu . Tội con phải cảnh giác , để ta tìm cách .

Hoa Lan đắn đo :

- Làm như vậy có gì quá đáng với anh ta không cha .

Đình Toàn lừ mắt nhìn con gái :

- Con không được mềm lòng như vậy . Ngày xưa cũng vì giây phút mềm lòng như vậy mà cha mất cả chì lẫn chài đó . Hãy cố gắng lên con .

Hoa Lan cảm thấy bối rối vô cùng . Nàng đã yêu Minh Hùng thật rồi ư ? Gần gũi bao năm tháng làm sao chẳng có gì luyện lưư cho được .

Minh Hùng thương Hoa Minh lắm cơ mà và ngược lại bé Hoa Minh cũng thế . Liệu sau này sẽ xảy ra gì Hoa Minh nó sẽ ra sao ? Nó có chấp nhận sự thật phũ phàng này hay không ?

Thảo Sương vừa tắt máy trước cổng nhà thì Phương Mai cùng Minh Tâm chạy ùa ra , hai đứa reo lên :

- A , mẹ nuôi , mẹ nuôi !

Phương Hà cũng tươi cười đi ra , nàng liến lên tiếng :

- Mẹ nuôi tội con hôm nay trông bệ vệ rồi nha !

Thảo Sương liếc nhìn bạn :

- Ta xấu đi phải không ?

Phương Hà cười khúc khích :

- Xấu đâu , đẹp ra thì có . Mà này , mi đi đâu về ghé , hay từ nhà đến đây . Sao đi một mình vậy ?

Thảo Sương lườm bạn :

- Để ta nghĩ một một chút có được không , mi hỏi gì mà như tra tấn vậy .

Phương Mai đặt ly nước trước mặt Thảo Sương , nói lí nhí :

- Con mời mẹ nuôi uống nước .

Thảo Sương đảo mắt tìm Minh Tâm , nó đang đứng tựa cửa tay vịn vè vạt áo , vè mặt phụng phịu . Thảo Sương lại gần nó , vuốt lên đầu âu yếm hỏi :

- Sao buồn vậy con trai ?

Minh Tâm đờ có thể , cu cậu òa lên khóc :

- Chị Hai . . . ăn hiếp con . . . con . . .

Thảo Sương ôm nó vào lòng :

- Thôi được , để mẹ nuôi giành công bằng lại cho con . Phương Mai sao lại ăn hiếp em cơ chứ ?

Phương Mai tròn mắt nhìn nó :

- Hai ăn hiếp em bao giờ .

Nó giậm chân :

- Lúc này chị giành chạy trước với em .

Thảo Sương thở phào :

- Chỉ có vậy thôi sao ?

Cu cậu còn nói tiếp :

- Hai bảo mai một mẹ nuôi có em bé chẳng còn thương chị em mình nữa . Phải vậy không mẹ nuôi ?

Thảo Sương xoa đầu nó rồi đặt lên má nó một cái hôn :

- Làm sao mà như thế được , mẹ nuôi vẫn thương hai đứa mãi mà .
Với đôi mắt ngây thơ cu cậu nhìn Thảo Sương như thăm dò . Nó lại nói :

- Như vậy mẹ nuôi ngoéo tay với con đi .

Thảo Sương bật cười :

- Được , đưa tay đây .

Phương Mai cũng xen vào :

- Cả con nữa chứ !

Phương Hà rầy con :

- Nào , hai đứa vào trong chơi , để mẹ nuôi nghỉ ngơi .

Thảo Sương vẫy tay :

- Nào lại đây mẹ nuôi cho quà .

2 đứa xúm quanh nàng . Cu cậu vẻ mặt hau háu :

- Mẹ nuôi cho bánh con nhiều nhiều .

Phương Mai rầy em :

- Em đừng có hỗn ăn , chiều ngoại về chị mách đó .

Cu cậu phụng phịu :

- Chị Hai lúc nào cũng hăm dọa em cả .

Phương Hà giục :

- hai đứa ra vườn chơi đi .

Thảo Sương nhìn theo dáng hai đứa nhỏ , cô chột thở dài :

- Mới đó mà đã gần năm năm rồi . Thằng cu Tâm ngày lớn càng giống cha không thể tả .

Phương Hà gật đầu :

- Không khác gì hai giọt nước .

Thảo Sương lại hỏi :

- Chủ nhật mi không đưa hai đứa nhỏ đi chơi sao ?

Phương Hà lắc đầu :

- Ngoại chúng đi về quê rồi .

Thảo Sương thở dài :

- Tội nghiệp hai đứa nhỏ .

Phương Hà chột hỏi :

- Anh Sang đâu mà mi đi một mình vậy ?

Thảo Sương cắn nhả :

- Anh ấy bận đi dự sinh nhật con của anh Nhân bạn thân của anh .

Phương Hà e ngại cho bạn :

- Gần đến ngày sinh , mi chớ có đi đứng nhiều . Nhất là chạy xe một mình đấy !

Thảo Sương giọng tràn đầy hạnh phúc nàng bảo :

- Anh Sang cũng từng nói với mình như vậy . Nhưng mà chủ nhật mà không đến đây chỉ tội cho hai đứa nhỏ .

Phương Hà rất hiểu tình thương Thảo Sương dành cho hai đứa con mình . Nàng cảm động nói :

- Nếu không có mi liệu ta có đứng vững cho đến ngày hôm nay không ?

Thảo Sương biết bạn mình chuẩn bị ca bài ca tình buồn , nên xua tay

:

- Đừng nói chuyện buồn ra đây nhé ! Ngày hôm nay mi làm món bún rêu cho ta ăn đi .

Phương Hà sáng mắt :

- Mi thềm bún rêu à .

- Ừ !

Phương Hà sốt sắng :

- Vậy mi ở nhà với lũ nhỏ . Ta ra chợ một chút .

Thảo Sương tán đồng ý kiến :

- Xin tuân lệnh chủ nhân .

Phương Hà nguyệt bạn :

- Đã sắp làm mẹ người ta rồi mà lúc nào cũng đùa được .

Thảo Sương bảo bạn :

- Khi có thai cần phải thoải mái vui tươi để con mình sau này cũng tươi tắn đó mà .

Phương Hà tấm tắc khen :

- Chà mi cũng chuẩn bị tâm lý dữ nha .

Thảo Sương ánh lên niềm tự hào nàng hãnh diện nói :

- Anh Sang dạy ta như thế đấy .

Phương Hà lờm bạn :

- Thấy mi hạnh phúc mà ta phát ghen lên đây . Mi thật là có phước .

Thảo Sương nhoẻn miệng cười :

- Cũng là nhờ sự giúp đỡ của Phương Hà mà thôi .

Phương Hà từ chối :

- Không đâu , phải duyên phải nợ thì gặp nhau mà .

Thảo Sương lại nói lảng sang chuyện khác :

- Nay , mi thấy Hoài Nhân lúc này ra sao rồi ?

Phương Hà nhìn bạn :

- Hôm nay tại sao lại hỏi anh ấy ? Có việc gì à !

Thảo Sương lắc đầu :

- Không đâu . Nhưng lão ấy lúc này ra sao ?

Phương Hà cười nhìn bạn :

- Vẫn bình thường , có gì xảy ra đâu .

Thảo Sương lại hỏi :

- Hẳn hạnh phúc chứ ?

Lườm mắt nhìn bạn Phương Hà bảo :

- Để chút nữa ta điện bảo anh ấy xem sao . Rồi sẽ trả lời cho mi nha .
Mi có điên hay không mà hỏi ta điều ấy .

Thảo Sương phì cười :

- Làm chung cơ quan mà lẽ nào mi không biết .

Phương Hà lầu bầu :

- Bộ làm chung cơ quan rồi việc gì riêng tư của người ta mình phải biết hết hay sao ? Mi thật là . . .

Thảo Sương cười khúc khích :

- Thật là vô duyên phải không .

Phương Hà phụng phịu :

- Như không hỏi người ta một câu khó trả lời .

Thảo Sương phá lên cười :

- Ta chỉ thử xem mi như thế nào thôi mà ?

Phương Hà lừ mắt nhìn bạn :

- Thử gì kỳ vậy ? Với ta cuộc đời coi như chấm hết . Chỉ sống vì hai đứa con thôi .

Thảo Sương thôi không đùa nữa mà hỏi bạn :

- Mi còn trẻ mà Hà , mi đâu dễ dàng gì mà khép kín con tim .

Phương Hà chột buồn :

- Ta đâu có quyền gì để mơ mộng nữa , ta phải có trách nhiệm với con mình .

Thảo Sương chép miệng :

- Hoài Nhân là người tốt , anh ấy thương mi rất thật lòng .

Phương Hà trầm tư :

- Điều ấy ta nhận thấy được . Nhưng có điều mình đâu xứng đáng với tình yêu ấy .

Thảo Sương thở dài :

- Tại mi quá tự ti mặc cảm đó thôi . Hoài Nhân thương mi và cũng rất quý yêu hai đứa nhỏ .

Phương Hà lắc đầu :

- Mình đâu thể vô duyên , vô cớ buộc anh ấy vào cái vòng lẩn quẩn của mình được .

Thảo Sương nhìn thẳng vào mắt bạn để tìm một sự thật .

- Có phải mi còn hy vọng một ngày nào đó Minh Hùng sẽ quay về với mẹ con mi không ?

Phương Hà thoáng ngỡ ngàng trước câu hỏi của bạn :

- Trở về với ta ư ?

- Đúng vậy !

Phương Hà nhìn bạn đầy thông cảm .

- Mi cũng biết ta chưa hề yêu anh ấy mà .

Thảo Sương gật đầu xác nhận :

- Ta không phủ nhận điều đó . Nhưng một ngày cũng là nghĩa vợ chồng mà , hơn nữa giữa hai người là những đứa con .

Phương Hà lắc đầu , nhìn bạn :

- Điều ấy ta chưa hề nghĩ đến bao giờ . Và ta cũng hy vọng điều ấy sẽ không xảy ra .

Thảo Sương bắn khoăn :

- Mi chẳng thấy xót xa khi con mình sống thiếu cha hay sao ?

Phương Hà nói cứng rắn :

- Thì hiện tại nó cũng đã không có cha rồi đấy .

Thảo Sương lắc đầu :

- Ta không ngờ mi có thể cứng rắn đến như vậy . Ta chỉ thương hai đứa nhỏ thôi .

Phương Hà thấy mình và bạn đã đi xa vấn đề nên nói .

- Nãy giờ tụi mình nói chuyện trên trời dưới đất không . Người ta đang sống hạnh phúc cơ mà . Thôi trông nhà và hai đứa nhỏ để ta ra chợ mua đồ về nấu bún riêu cho mi ăn nhen .

Thảo Sương nghe nhắc đến món ăn đang thèm , cô giục :

- Thôi đi nhanh lên . Tôi đói cồn cào rồi nè .

- Được ta nhanh chân lắm mà .

Nhìn theo dáng của bạn , Thảo Sương thấy xót xa , thương bạn vô cùng . Nó bất hạnh từ thuở bé . Vậy mà khi lớn lên gặp cảnh ngộ cũng quá trớ trêu . Thảo Sương thở dài , chuyện đời sao quá bất công .

- Phương Hà !

Phương Hà giựt mình , ngược nhìn lên nàng sửng sờ :

- Anh . . .

Minh Hùng cũng bối rối không kém gì nàng , anh gượng cười hỏi khẽ :

- Em đi chợ ư ?

Phương Hà gật đầu :

- Vâng !

- Phương Mai vẫn khỏe chứ ?

Phương Hà lấy lại bình tĩnh , nàng lạnh lùng đáp :

- Cám ơn nó vẫn khỏe .

Phương Hà toan bước đi . Minh Hùng ngăn lại :

- Khoan đã .

Phương Hà tròn mắt :

- Tại sao ?

Minh Hùng nhét vào tay nàng gói giấy :

- Anh muốn gửi cho Phương Mai .

Phương Hà cố nén tủi hận , nàng lắc đầu :

- Tôi không dám nhận đâu . Anh hãy mang về đi . Tôi có thể nuôi con tôi được mà .

Minh Hùng nhăn nhó :

- Anh không nghĩ là em nuôi không nổi , nhưng đây là tấm lòng của anh .

Phương Hà mím môi , nàng cay đắng nói :

- Con tôi sống thiếu thốn quen rồi . Xin anh đừng quấy rầy mẹ con

tôi nữa . Tôi không cần đồng tiền bố thí của anh đâu .

Minh Hùng sững sờ trước những lời nói của Phương Hà . Anh cười khẩy :

- Có lẽ đã có người thay tôi lo cho nó rồi phải không ?

Phương Hà uất ức tột cùng , nàng gật đầu :

- Phải vậy thôi , vì tôi là người đàn bà yếu đuối , làm sao mà nuôi nổi con chứ . Có người tự nguyện phụ lo cho con tôi thì tôi chấp nhận vậy thôi . Mai này nó lớn lên nhất định nó sẽ hiểu thôi mà .

Minh Hùng ngó Phương Hà chăm chăm . Anh gật gù :

- Nếu vậy thì tôi xin chúc phúc cho cô !

Phương Hà mím môi cố gắng nuốt hận vào bụng :

- Cám ơn !

Anh ta còn ném theo Hà một câu hăm dọa :

- Nếu hăn có thái độ không tốt với con gái tôi thì đừng có trách .

Phương Hà bước nhanh ra khỏi chợ lấy xe nàng chạy rất chậm trên đường về . Nàng thầm nguyện rửa oan gia mà . Ta đâu muốn gặp lại con người ấy làm gì . Hăn chỉ gợi cho ta thêm đau lòng mà thôi .

Phương Hà giật mình khi nhận ra Hoài Nhân đang chạy xe theo sau mình . Nàng chưa biết xử trí ra sao thì Hoài Nhân đã lên tiếng :

- Phương Hà !

Phương Hà nở nụ cười với Hoài Nhân :

- A , anh Nhân !

Hoài Nhân cho xem chạy song song với Phương Hà :

- Em đi chợ trưa quá vậy .

Phương Hà nói thật :

- Nhỏ Sương ghé nhà , em đi mua ít thức ăn cho nó .

Hoài Nhân nói đùa :

- Có phần của anh không ?

Phương Hà mỉm cười :

- Dĩ nhiên là được rồi . Mời anh ghé chơi .

Hoài Nhân nhún vai :

- Có phần không đó .

- Em chỉ sợ anh không rảnh thôi .

Hoài Nhân nhìn nàng :

- Đang buồn đi lang thang đây nè .

Phương Hà bật cười :

- Anh mà cũng buồn nữa ư ?

- Chứ bộ Phương Hà bảo anh chẳng biết buồn ư ?

Phương Hà nói lí nhí :

- Anh mà buồn thì cả thế gian này sầu muộn hết .

- Em nói có quá không Phương Hà ?

- Chứ không đúng hay sao ? Anh vừa đẹp trai , con nhà giàu , lại có danh phận , cuộc đời anh luôn gặp nhiều may mắn . Vậy thì còn buồn sao được .

Hoài Nhân phì cười , anh lắc đầu :

- Em nói có quá không ? Cuộc sống con người ta bằng phẳng . Cuộc đời khi cũng cảm thấy vô dị lắm Hà ạ ! Nhìn vào thấy vậy chứ chưa chắc gì hạnh phúc đâu Hà ạ !

Hai người mãi mê nói chuyện về đến nhà không hay . Phương Hà xuống xe :

- Mời anh vào nhà chơi .

Bé Mai , cu Tâm thấy Hoài Nhân chạy ủa ra mừng rỡ , cu Tâm giành nói trước :

- Cha Nhân đến .

Phượng Mai phụng phịu :

- Em lúc nào cũng tranh với chị .

Hoài Nhân nhắc bổng cu Tâm lên còn một tay xoa đầu bé Mai :

- Nào , bé Mai đừng buồn , cha nuôi thương cả hai đứa mà .

Phượng Mai dẫu môi :

- Cha nuôi nói thật không ?

Hoài Nhân nhướn mắt nhìn nó :

- Thật chứ !

Cu Tâm trêu chị :

- Lêu . . . lêu . . . chị Hai lớn mà còn nhõng nhẽo . Lêu lêu .

Phượng Mai chu môi :

- Cha nuôi cũng thương chị Hai chứ bộ .

Thảo Sương bước ra nói đùa :

- Chào ông phó !

Hoài Nhân đứng lên cười với Thảo Sương :

- Sương cứ đùa với anh hoài .

Thảo Sương vẫn chưa buông tha :

- Anh đến đây sao không rủ Hải Diệp cùng đi , kéo cô ấy hiểu lầm thì sao ?

Hoài Nhân nhăn nhó :

- Tha cho anh đi mà Sương . Em cứ đùa trên nỗi đau của anh hoài .

- Đau lòng là hạnh phúc đó . Em nghe nói anh đã đính hôn rồi mà .

Hoài Nhân chối từ :

- Đính hôn chứ đâu phải là tân hôn .

Thảo Sương xua tay :

- Cái nào nó cũng trói buộc anh được cả mà . Hải Diệp trông cũng xinh đẹp đâu kém gì ai . Tại sao anh cứ lần lựa mãi vậy .

Hoài Nhân thành thật nói :

- Hôn nhân mà không có tình yêu thì xem như bất hạnh , chứ làm sao có hạnh phúc hử Thảo Sương .

Thảo Sương tròn mắt :

- Anh nói gì mà nghe bi quan , sầu não quá vậy .

Hoài Nhân trầm buồn :

- Đó là sự thật . Anh không hề yêu Hải Diệp bao giờ .

Thảo Sương kêu lên :

- Ôi , như vậy làm sao anh chấp nhận làm gì ?

Hoài Nhân buồn buồn :

- Vì mẹ tôi mà thôi . Bà buộc tôi phải lấy Hải Diệp .

Thảo Sương chép miệng :

- Thời đại này rồi mà vẫn còn có người vẫn giữ phong tục "áo mặc sao qua khỏi đầu" cha mẹ định đâu các con nhất nhất phải tuân theo .

Hoài Nhân đau khổ tâm sự :

- Từ thuở trưởng thành anh chưa hề yêu ai cả . Mấy bạn thường gọi anh là ông cụ non . Đến khi gặp được Phương Hà .

Thảo Sương ngắt lời :

- Thì anh nghe con tim mình xao động chứ gì .

Hoài Nhân gật đầu :

- Đúng vậy .

Thảo Sương mím môi :

- Và bị mẹ anh chê bai chứ gì ?

Hoài Nhân đưa ra nhận xét :

- Mẹ anh là người độc đoán . Chuyện gì bà quyết định thì nhất nhất phải tuân theo . Anh cũng rất thông cảm cho mẹ từ lúc cha anh mất , mẹ anh đơn độc ở vậy nuôi anh khôn lớn thành tài . Anh không nỡ nào làm trái ý của mẹ .

Thảo Sương lắc đầu phản đối :

- Kính trọng mẹ chứ đâu phải cái chuyện gì dù phải quấy cũng phải nghe theo sao ?

Hoài Nhân từ chối trả lời :

- Đúng vậy , chưa khi nào anh dám cãi lại mẹ dù chuyện lớn , chuyện nhỏ .

Thảo Sương dẫn đo :

- Liệu Hải Diệp có đem lại hạnh phúc cho anh không ?

Hoài Nhân nhăn nhu :

- Cố gắng bồi đắp chắc không đến nỗi nào .

Thảo Sương cảm râm :

- Anh chịu theo ý mẹ mình , để rồi ôm khổ một mình .

Hoài Nhân lại nói :

- Tánh tình Hải Diệp khó hòa nhập lắm . Con người đánh đá , ngang bướng chịu không nổi .

Thảo Sương phì cười , và tội nghiệp cho anh chàng . Vì chữ hiếu mà nhắm mắt đưa chân

Minh Hùng dăm chiêu suy nghĩ . Hẳn là ai mà cha vợ chàng lại cứ hay tăng bốc trước mặt , và còn đề bạt đưa hẳn lên làm quản đốc thay cho chú Sáu người thân tính nhất của Hùng với lý do là chú Sáu đã cao tuổi , làm việc chậm chạp , ảnh hưởng đến công ty . Hùng thấy khó mà quyết định , chàng phân vân . Vì chỉ có chú ấy là chàng tin tưởng nhất , an tâm giao cho chú mọi việc , khi chàng bận đi đâu đó vài ngày . . . Minh Hùng như sốt ruột chờ đợi , chú Sáu bước vào , Minh Hùng lên tiếng :

- Sao muộn vậy chú Sáu ?

Chú Sáu đáp :

- Tôi có chút việc riêng .

Minh Hùng chỉ chiếc ghế đối diện :

- Ngồi đi chú !

Chú Sáu như biết lời :

- Cậu chờ tôi chắc lâu lắm hả ?

Không trả lời câu hỏi của chú Sáu mà chàng bảo :

- Chú uống gì ? Gọi đi !

Minh Hùng lớn giọng :

- Chú Sáu này . Thăng Hoàng Việt là ai , nó ở đâu ? Trước đây nó làm gì ?

Chú Sáu đưa mắt nhìn cậu chủ rồi từ tốn nói :

- Thật tình thì tôi cũng chưa rành về nó lắm . Nhưng có điều . . .

Thấy chú Sáu ngập ngừng , Minh Hùng càng thêm nóng ruột :

- Chú đừng ngại có gì cứ nói đại ra đi chú hiểu tánh tôi mà .

Chú Sáu hạ giọng :

- Nếu cậu muốn biết tường tận về hấn cũng không khó lắm đâu .

Minh Hùng nhướn mày :

- Bằng cách nào ?

Chú Sáu vè bí mật :

- Tôi sẽ có cách . Nhưng xin cậu đừng có nôn nóng .

Minh Hùng chột hỏi :

- Chú thấy cha vợ tôi như thế nào ?

Chú Sáu ngạc nhiên :

- Cậu hỏi vậy là ý gì ?

- Chú không thấy sự thay đổi của ông ta sao ?

Chú Sáu mím môi :

- Cậu nhắc tôi mới nói , dường như ông ấy quan tâm đến Hoàng Việt khá đặc biệt .

Minh Hùng gật gù :

- Điều này tôi cũng nhìn thấy .

- Có lẽ Hoàng Việt là cháu của ông ấy .

Hớp một ngụm cà phê chú Sáu nói với Minh Hùng về những suy nghĩ của mình :

- Cậu chủ à , tôi thấy cậu nên đề phòng . Tôi thấy thái độ của anh ta có cái gì đó không ổn .

Minh Hùng lắc đầu :

- Chắc không có gì đâu chú .

Chú Sáu nói nhỏ :

- Lường trước vẫn hơn cậu à .

Minh Hùng bật cười :

- Hay tại chú giận ông ấy về việc cắt chức quản đốc của chú rồi chú đâm ra có thái độ không tốt đối với ông ấy .

Chú Sáu phản ứng ngay :

- Này cậu , tôi nói như vậy là có ý tốt cho cậu thôi . Còn tôi , tuổi cao rồi nghỉ cũng phải thôi mà .

Minh Hùng vỗ lên vai người bạn già :

- Chú cứ an tâm . Tôi không nỡ để chú thiệt thòi đâu .

Chú Sáu thở dài , rồi nói :

- Tôi vẫn nhớ vợ và Phương Mai . Ngày trước cậu không chịu nghe tôi . Vợ đẹp người lại đẹp nết , ăn nói luôn hòa nhã với mọi người .

Vậy mà cậu . . .

Minh Hùng khoát tay :

- Thôi đừng nhắc đến cô ấy nữa . Đến bây giờ tôi vẫn chưa biết mình quyết định như vậy đúng hay sai nữa .

Chú Sáu vẫn lảm nhảm :

- Vợ ấy không có tội tình gì cả , chỉ có cái tội là hiền hậu , hay thương người , nên bị người đời hãm hại mà thôi .

Minh Hùng trợn mắt :

- Chú . . .

Thấy cậu chủ có vẻ không hài lòng về câu nói của mình nên chú Sáu mau mắn nói :

- Xin lỗi , tại tôi quá thương tâm đến vợ mà thôi .

Minh Hùng tức giận :

- Thương thương cái nỗi gì ? Người ta đã có hạnh phúc mới rồi chú có cần xôi xa vậy không ?

Chú Sáu ngạc nhiên đến sửng sờ :

- Cậu nói sao ? Mợ đã có gia đình mới rồi ư ?

Minh Hùng nói luôn :

- Và đã sinh con trai rồi .

Chú Sáu ỉu xìu ngồi phịch xuống ghế nhắc lại :

- Mợ đã có gia đình và có con trai . Cậu ơi ! Có đúng không ?

Minh Hùng phì cười :

- Tôi dối chú để làm gì !

Chú Sáu làu bàu :

- Như vậy cô Phương Mai sẽ khổ .

Minh Hùng gật đầu :

- Tôi cũng đang đau đầu về vấn đề đó đây .

Chú Sáu lại khuyên .

- Hay là cậu đến tận nhà gặp mợ ấy đặt vấn đề đem cô ấy về đây .

Minh Hùng tỏ vẻ chán chường :

- Đem nó về đây chú không sợ chần ăn nó sao ?

Chú Sáu tiu nghỉu :

- Ờ , cậu nói cũng phải . Hoa Lan đâu phải là người nhân hậu . Với tôi mà cô ấy còn quát tháo , chửi mắng không tiếc lời kia mà .

Minh Hùng thở dài :

- Tôi có gặp cô ấy đưa một số tiền lo cho Phương Mai . Nhưng cô ấy từ chối .

Chú Sáu phàn nàn :

- Mợ ấy làm vậy là cũng phải thôi . Mợ hận cậu vô duyên vô cớ kiếm chuyện đánh đập chửi bới và cuối cùng li dị đi ra khỏi nhà chỉ đôi bàn tay trắng , cuộc sống bên ngoài đâu phải dễ kiếm tiền . Tay nách con thơ thử hỏi mợ không hận cậu sao được .

Minh Hùng thở dài :

- Chuyện đã như vậy rồi có hối hận cũng đâu có kịp .

Chú Sáu lại trầm tư suy nghĩ :

- Bây giờ cậu nên cẩn thận với cha con ông Toàn . Tôi sợ có ngày cậu sẽ bị trắng tay .

Minh Hùng lắc đầu :

- Chắc không đến nỗi nào đâu . Nhưng trong lúc làm việc chú nên để ý Hoàng Việt giúp tôi nhé .

Chú Sáu khoát tay :

- Việc ấy cậu khỏi phải lo .

Minh Hùng đứng lên :

- Chúng ta về thôi !

Chú Sáu cũng đứng lên theo . hai người bước nhanh ra khỏi quán ,
đâu có ngờ có người đang nhìn theo . . .

Ông Toàn đi qua đi lại vẻ mặt cau có , dừng lại trước mặt tên tay chân thân tín là Tư Trung , ông quát :

- Mà y đã nghe tụi nó nói những gì ?

Tư Trung ấp úng :

- Dạ , đứng xa quá tôi đâu nghe được . Tôi chỉ nghe tiếng ông già Sáu bảo Minh Hùng phải cẩn thận .

Ông Đình Toàn nghiêng rằng :

- Vậy là chúng nó đã đánh hơi được việc làm của chúng ta rồi . Lão già Sáu chết tiệt ấy ta đã cảnh cáo như vậy mà vẫn chưa thức tỉnh .

Hoa Lan ngồi cạnh đó xen vào , giọng cô thật độc ác :

- Vậy cha không chịu tống lão ra khỏi công ty cho rồi .

Ông quay lại nhìn con gái :

- Bộ con tưởng dễ dàng lắm sao ? Còn thằng Hùng đó . Lão ấy là người thân duy nhất của nó mà .

Hoàng Việt cũng bắt đầu húng hắng :

- Việc gì cũng phải từ từ , em làm quá thằng Hùng nó nghi ngờ là mất công toi đó .

Ông Toàn gật gù :

- Hoàng Việt nói rất đúng . Chúng ta phải cẩn thận .

Hoa Lan lo lắng :

- Cha à đến bây giờ nhà cửa tiền bạc , và cả cái công ty này nữa đều là của hãn cả , trên pháp lý con đâu có gì ?

Hoàng Việt mỉm cười nhìn Hoa Lan :

- Em khờ quá ! Còn Hoa Minh chi . Nó là bùa hộ mệnh của em mà .

Hoa Lan đã hiểu ra , cô mím môi :

- Anh ấy rất thương mến Hoa Minh .

Hoàng Việt động viên :

- Em nên cẩn trọng trong lời nói của mình và cố gắng tạo thêm tình gắn bó hơn giữa Hoa Minh và thằng Hùng .

Quay sang Tư Trung :

- Thôi chú mày về nghỉ đi . Sáng ngày mai đến đây có việc .

Tư Trung lui ra , Hoàng Việt nhìn Hoa Lan giọng như mệt mỏi :

- Em vào làm chút gì mang ra đây , để anh và ba có chút chuyện phải bàn .

Hoa Lan lúi vào trong Hoàng Việt thì thầm :

- Ba thấy thế nào về việc con bàn hôm nọ .

Ông Toàn chép miệng :

- Chuyện để ra tiền ai cũng ham . Nhưng tao lo lắm .

Hoàng Việt vội tìm lời trấn an :

- Có gì mà ba phải sợ . Mình để hàng vào xe , tìm cố bảo thẳng Hùng đi chuyển xe ấy . Con sẽ bí mật đi sau xe mà .

Ông Toàn do dự :

- Làm như vậy có an toàn không ?

Hoàng Việt vẽ vờ ra chuyển hàng trót lọt tiền vào túi hàng trăm triệu , làm cho kẻ háu tiền như ông Toàn phải chớp chớp con mắt ti hí của lão , lão gật gù :

- Vậy hãy làm một chuyến xem sao . Nhưng mà hàng ở đâu mà có .

Hoàng Việt đáp gọn :

- Chuyện ấy ba để con lo .

Ông Toàn dằn dò :

- Mà phải cẩn thận đó . Lơ mơ là vào tù nghe con .

Hoàng Việt nói vẻ tự tin :

- Ba hãy an tâm .

Ông Toàn đồng ý ngay :

- Thôi được rồi cứ như vậy mà làm . Trước khi chấm dứt câu chuyện , Hoàng Việt nhắc khéo :

- Chuyện này chỉ có ba và con biết thôi . Ba nhớ đừng cho Hoa Lan

biết , đàn bà dễ làm hư chuyện lắm .

Ông Toàn gật gù :

Được rồi , con an tâm đi .

Hoàng Việt đã trở về phòng của mình , Hoa Lan mang cà phê ra :

- Hoàng Việt đâu cha ?

- Nó về phòng rồi .

Cô lo lắng :

- Anh ấy không khỏe sao cha .

Ông Toàn lắc đầu :

- Không , nó chỉ buồn ngủ thôi .

Hoa Lan sà xuống cạnh ông Toàn :

- Cha và anh ấy đang bàn việc gì quan trọng lắm phải không .

Ông lắc đầu nhìn con gái :

- Sao con lại hỏi như vậy ?

Hoa Lan phụng phịu :

- Cha định giấu con nữa sao ?

Ông Toàn phì cười :

- Gì đâu mà phải giấu . Theo con thì có chuyện gì nào ?

Hoa Lan dỗi hờn :

- Cha và Hoàng Việt đang giấu con việc gì đó .

Ông Toàn nhăn nhó :

- Cha đã nói rồi . Không có việc gì cả . Chỉ là những việc của công ty thôi . Nè con nên cẩn thận khi tiếp xúc với thằng Việt đó . Thằng Hùng mà nghi ngờ thì hỏng việc hết nghe chưa .

Hoa Lan hí hửng đáp :

- Dạ con hiểu mà cha .

Ông dặn thật tỉ mỉ :

- Cả với người ăn kẻ ở con cũng phải dè dặt .

- Tụi nó toàn là người của mình .

Ông Toàn lắc đầu :

- Chưa hẳn là như vậy đâu . Lão già Sáu là cái gai trong mắt chúng ta đó .

Hoa Lan hậm hực :

- Lão ấy dám làm gì con chứ !

Ông Toàn ngắt lời :

- Đây , con lại quá tự tin nữa rồi . Đừng có chủ quan như vậy .

Minh Hùng xuất hiện làm cả hai giật mình . Ông Toàn hắng giọng :

- Con đi đâu mà tai sai mấy đứa công nhân tìm mãi mà không gặp ?

Minh Hùng ngồi xuống ghế , Hoa Lan sà xuống ngồi bên cạnh , hỏi một câu trích trượng :

- Đi đâu cũng không chịu nói một tiếng làm cả nhà lo lắng .

Minh Hùng rít hơi thuốc dài , từ từ nhả khói anh đáp nhát gừng :

- Đi uống bia với mấy thằng bạn .

Hoa Lan chì chiết :

- Anh thì sung sướng quá , đâu cần biết mọi người quan tâm , lo cho anh .

Đổi tư thế ngồi Minh Hùng xoáy sâu vào đôi mắt của vợ :

- Em hôm nay làm sao vậy . Và học đâu lối nói chuyện nghe hay quá ?

Ông Toàn lườm Hoa Lan một cái đầy ý nghĩa . Hoa Lan lúng túng nói

chống chế :

- Thì em lo cho anh nên mới nói vậy thôi . Nếu anh không muốn nghe thì em không nói nữa vậy .

Minh Hùng vuốt tóc vợ , giọng đầy âu yếm :

- Cả ngày em đã bận bịu công việc lại còn lo cho con nữa , chưa thấy mệt sao mà còn lo cho anh . Vì sợ sức khỏe của em anh mới nói thế .

Hoa Lan ngả đầu lên vai chồng thì thầm :

- Em chỉ sợ anh bê tha rồi quên vợ quên con .

Minh Hùng sĩ lên trán sợ :

- Thôi đi cô , cứ ca cẩm điệp khúc ấy mãi . Tôi đâu dám đèo bồng với ai nữa .

Ông Toàn rầy con :

- Hoa Lan này , con quản lý chồng vừa vừa thôi . Con cũng nên để cho nó có những giây phút thư giãn chứ .

Minh Hùng vui vui nhìn cha vợ :

- Con cảm ơn cha . Nhưng con đâu dám có ý thích ấy . Chỉ tổ gây thêm phiền phức cha ạ .

Ông Toàn gật gù :

- Con nghĩ được vậy là tốt phước cho mẹ con nó rồi .

Hoa Lan nướng mày :

- Cha khen quá làm ảnh lên mặt .

Nhìn đồng hồ , Minh Hùng vội giục vợ :

- Đến giờ rước Hoa Minh rồi .

Hoa Lan vờ như không quan tâm :

- Để thẳng Tư Trung đi rước được rồi .

Minh Hùng nhìn vợ lắc đầu tỏ ra không đồng ý :

- Anh đã nói với em bao nhiêu lần rồi , để ai rước anh cũng không an tâm đâu .

Hoa Lan vờ mệt mỏi :

- Em cảm thấy chóng mặt lắm . Anh đi rước con bé đi .

Ông Toàn trách con gái :

- Chuyện ấy mà con cũng đẩy đùn cho chồng con nữa sao ? Người ta làm việc cả ngày rồi . Con thật là . . .

Minh Hùng bênh vực vợ :

- Dạ không sao đâu . Hoa Lan mấy hôm nay cứ kêu đau đầu mãi . Vợ con không khỏe , để con đi rước Hoa Minh , tiện thể con dẫn nó đi mua đồ chơi luôn .

Hoa Lan dằn dò :

- Anh mua ít thôi , đừng bên cả cửa hàng đồ chơi về đây nhé !

Minh Hùng cười với vợ :

- Em lại tiếc tiền với con rồi !

Ông Toàn giục con rể :

- Thôi đi đi , ở đó mà đòi co với nó mãi sao !

Minh Hùng đi rồi . Hoa Lan nói với cha :

- Cha thấy anh ấy thương Hoa Minh đâu có ít .

Ông Toàn gật gù :

- Vì vậy cho nên con mới làm mưa làm gió với nó được .

Hoa Lan nói với cha về những mâu thuẫn đang diễn ra trong lòng mình :

- Cha à , đôi lúc con nhận thấy sống với Minh Hùng con mới thực sự

là hạnh phúc , anh ấy mới là cây tùng cây bách để cho con nương tựa suốt cuộc đời .

Ông Toàn ngăn :

- Nhưng Hoa Minh không phải là con của nó cơ mà . Lỡ nó phát hiện ra liệu con có còn hạnh phúc hay không ?

Hoa Lan gật đầu nói :

- Nếu cha và con không nói làm sao mà anh ấy biết .

Nghiêm giọng ông Toàn bảo con :

- Còn thằng Hoàng Việt con nghĩ sao ! Liệu nó có để yên cho con không ?

Hoa Lan phụng phịu với cha :

- Cha à , cha có thể giúp con được không ?

Ông Toàn tỏ vẻ dăm chiêu , giọng ông trở nên hùng hồn :

- Con an tâm đi . Hoàng Việt không đến nỗi nào đâu . Nó rất thông minh và nhạy bén trong việc làm ăn . Nếu có cơ sở nó sẽ ăn nên làm ra đó con ạ .

Hoa Lan vẫn chưa tin tưởng cô lo lắng :

- Tiền đâu làm vốn để mở cơ sở kinh doanh khác .

Ông Toàn cười khà khà tỏ thái độ đắc thắng :

- Tại sao lại phải mở cơ sở khác , ở đây không tiện sao ?

Hoa Lan ngờ vực hỏi :

- Nhưng mà nhà , đất này là của anh ta .

- Đành là vậy . Nhưng ta có cách thì nó sẽ ngược lại .

Hoa Lan tròn mắt :

- Cha nói vậy có nghĩa là . . .

Ông Toàn khoát tay :

- Con đừng suy nghĩ làm gì cho mệt . Hãy để cho cha và Hoàng Việt tính .

Hoa Lan lo lắng :

- Liệu có thành công không cha .

- Con cứ an tâm mà tin vào kế hoạch của cha và Hoàng Việt .

Hoa Lan mím môi , cô nở nụ cười mãn nguyện . Như vậy là ta đã trả được mối thù với Phương Hà rồi . Nó đã cho ta sống dở chết dở từ khi nó cướp đi Minh Hùng yêu dấu của mình . Từ ngày Minh Hùng cưới Phương Hà là bắt đầu Hoa Lan lao vào con đường nghiệt ngã , ăn chơi trác tán , men rượu say mềm để vui chôn những đắng cay của cuộc đời , dần dà cô trao thân cho Hoàng Việt , kẻ si tình Hoa Lan từ lâu . . .

. . . Bà Phúc cứ hết nhìn người bạn gái năm xưa của mình lại nhìn Phương Hà và nhìn hai đứa nhỏ đang chơi cùng nhau trước sân nhà . Đôi mắt bà rân rât nước mắt , bà nói như không ra lời , vì sự việc quá bất ngờ :

- Phương . . . Lan ! Bạn không nhận ra tôi sao ?

Bà Phương Lan hơi nhú mào , hình dung lại tất cả những hình bóng của đám bạn năm xưa . Phương Lan kêu lên :

- Có phải là Cúc Hương đây không ?

Hai người nhận ra nhau và ôm chầm lấy nhau trong mừng mừng tủi tủi . Phương Lan nói như reo :

- A ! Con nhỏ Cúc Hương đây à . Đâu có ngờ cuối đời lại gặp nhau như thế này . Vẫn đẹp như xưa .

Bà Phúc lườm bạn :

- Vẫn cái tật của ngày xưa .

Bà Phương Lan làu bàu :

- Đã nói là cái tật thì làm sao mà bỏ cho được . Nào hãy kể cho ta nghe về chuyện của bạn , từ lúc bắt tin nhau đến bây giờ sống ra sao ? Chồng con thế nào ?

Bà Phúc ngó bạn trân trân , đôi mắt chột long lanh những giọt nước mắt :

- Bạn không biết gì thật sao Phương Lan ?

Phương Lan lắc đầu nhìn bạn :

- Biết mà biết gì cơ ?

Bà Phúc nghi ngờ :

- Này bạn giả đồ không biết hay sao chứ ?

Phương Lan hơi nhú mày :

- Đừng hỏi vòng vo nữa . Ta chẳng hề biết gì cả . Mi muốn hỏi ta điều gì ?

Cúc Hương buột miệng :

- Về Sĩ Tân !

Phương Lan như chồm người lên , đôi mắt bà ánh lên long lanh , miệng lẩm bẩm :

- Sĩ Tân ư ? Sĩ Tân bây giờ ra sao ? Vì sao bạn lại nhắc đến tên ấy .

Cúc Hương thăm dò ý bạn :

- Này Phương Lan ! Mi vẫn còn nhớ Sĩ Tân chứ ? Mi không hận anh ta sao ?

Phương Lan lắc đầu :

- Hận và thương ngang nhau mà . Vì đây cũng có ta một phần . Tại ta mà anh ấy mới như vậy .

Cúc Hương thở dài :

- Tánh bạn vẫn không hề thay đổi vẫn vị tha , và luôn nhận phần thiệt thòi về mình .

Phương Lan nguyệt bạn :

- Nãy giờ mi chưa trả lời câu hỏi của ta .

Cúc Hương trêu bạn :

- Ôi trời ! Tình yêu sống lại trong lòng bạn rồi sao ?

Phương Lan hậm hực :

- Này , đã già hết rồi nhé ! Đừng có mà nói bậy các cháu nghe được là cười chế .

Phương Hà nãy giờ vẫn ngồi im lặng chú ý lắng nghe câu chuyện giữa hai người . Sĩ Tân là ai vậy ? Hình như người ấy có liên quan gì đó rất gần với mẹ mình . Tiếng bà Cúc Hương lại vang lên :

- Kìa , nhưng ta thấy mi vẫn còn đẹp gái lắm . Vẫn đôi mắt to đen long lanh sáng ngời nhìn vẫn còn thu hút đám mày râu sầm sờm .

Phương Lan nháy nẩy :

- Mi đừng có lấp lửng , mi chưa trả lời câu hỏi của ta .

Cúc Hương lại đùa :

- Nôn nóng như thế thì khỏi người ta hiểu lắm . Mi làm ta nhớ lại những kỷ niệm thời tụi mình là sinh viên .

Phương Lan tròn mắt nhìn bạn :

- Mi nhắc lại chuyện thời ấy để làm gì chứ . Cái quá khứ quý quái ấy ta không muốn nhớ làm gì ?

Cúc Hương bật cười lớn :

- Quá khứ mi không muốn nhớ nhưng hình bóng một người mi không thể nào quên được phải không ?

Phương Lan lườm bạn :

- Mi lúc nào cũng đùa được . Già rồi mà vẫn thế !

Cúc Hương phì cười :

- Người ta thường nói : "Giang sơn dễ đổi nhưng bản chất con người thì khó dời" mà .

Phương Lan mỉm cười theo bạn :

- Nhưng già rồi cũng cần phải chứng chạc một chút chứ ?

Cúc Hương xua tay :

- Bật tin mười mấy năm nay . Ta mất đi người tri kỷ . Cố nén tâm sự bao năm nay , giờ có dịp phun ra mi thông cảm .

Phương Lan lại đùa :

- Ta vẫn nhớ cô bạn Cúc Hương của ta mà , khi nhả ngọc phun châu thì đôi khi không biết đâu mà dừng , cứ thao thao , bất tuyệt rồi cuộc chẳng ai hiểu được điều gì mi muốn nói .

Cả hai người lại cười vang họ , hồn nhiên trở lại cái tuổi còn là sinh viên . Phương Hà cũng vui lây cùng hai bà già . Bà Cúc Hương nhăn nhó :

- Ôi mi , mi vẫn còn nhớ câu chuyện ấy ư ?

Phương Lan bật cười :

- Nhớ chứ ! Đó là kỷ niệm đáng yêu mà .

Cúc Hương xì mũi :

- Mi giễu ta thì có .

Phương Lan trở lại vấn đề . Bà nhìn bạn như van xin :

- Nào , mi hãy nói cho ta nghe về Sĩ Tân đi .

Cúc Hương thăm dò ý bạn :

- Mi không hận anh ta sao mà cứ hỏi hoài vậy ?

Phương Lan vẫn nói :

- Yêu và hận ngang nhau . Nhưng ta vẫn muốn biết ông ấy hiện giờ ra sao còn sống hay chết .

Cúc Hương chưa trả lời thẳng vào câu hỏi của bạn mà hỏi lại :

- Mi có còn hận Kim Hồng không ?

Phương Lan lắc đầu :

- Ta có hận cô ấy đâu mà còn hay hết .

Cúc Hương nhăn mặt , vẻ khó hiểu :

- Mi không hận bà ta thật à ?

- Không ! Mi . . .

Cúc Hương ngắt lời :

- Ta chỉ muốn hỏi vậy thôi .

Phương Lan thở dài :

- Tuy trong câu chuyện đau lòng trước đây Kim Hồng là người có lỗi . Nhưng ta đã quên hết rồi .

Cúc Hương thì thầm :

- Vẫn là Phương Lan . một cô bạn yếu đuối ngày nào , tình yêu và tình bạn , mi luôn vị tha , và cởi mở với mọi người . Chính vì thế mà mi mất Sĩ Tân .

Phương Lan chép miệng :

- Phải , ta mất Sĩ Tân và một người bạn thân . Nhưng đến giờ này mi

vẫn chưa cho ta biết Sĩ Tân hiện giờ ra sao ?

Nhìn vẻ mặt chờ đợi của bạn Cúc Hương không nở đùa nữa mà nghiêm túc nói :

- Sĩ Tân đang sống định cư tại Mỹ .

Phương Lan há hốc mồm :

- Có thật vậy không ?

Cúc Hương nhìn sâu vào đôi mắt bạn :

- Nay mi đang buồn hay vui thế ? Khi hay tin người chồng phản bội của mình vẫn còn sống ?

Phương Lan lắc đầu :

- Ta đã nói với mi rồi . Ta không giận ông ấy . Bây giờ ta chỉ sống vì con vì cháu thôi mà .

Xiết mạnh tay bạn Cúc Hương thật cảm động .

- Mi thật cao cả Phương Lan ạ . Từ ngày ấy đến giờ mi vẫn ở vậy nuôi con ư ?

Phương Lan trầm giọng :

- Vì ta hy vọng ngày nào đó Sĩ Tân sẽ quay về .

Cúc Hương sáng mắt :

- Mi nói có thật không ?

Phương Lan ngắt lời bạn :

- Vì giữa ta và anh ấy có sợi dây ràng buộc . Đó là Phương Hà con gái yêu của ta . Nó cần phải có người cha sau bao năm xa cách .

Phương Hà ôm vai mẹ xen vào :

- Mẹ ơi ! Cha con vẫn còn sống sao ? Cha con hiện ở đâu ?

Cúc Hương nhìn Phương Hà nhận xét :

- Con nhỏ giống Sĩ Tân nhiều quá .

Phương Lan rưng rưng nước mắt , nói như nghẹn lời :

- Tội nghiệp từ bé đến giờ nó có biết mặt cha ra sao ? Nó chỉ biết ông ấy qua những tấm hình .

Cúc Hương cảm động nhìn Phương Hà một cô gái thùy mị nết na .

Khuôn mặt đầy đặn , đẹp một cách ai nhìn qua cũng cảm thấy mến .

Thảo nào thằng Hoài Nhân không si mê làm sao được . Bà thầm

khen con mình có cặp mắt nhìn người thật tinh tường . Bà thoáng

thở dài vì chuyện đã lỡ dở hết rồi . Thấy bạn có vẻ tư lự . Phương

Lan sốt ruột hỏi :

- Sĩ Tân có chuyện gì rồi phải không ? Cúc Hương mi hãy nói thật cho ta nghe đi .

Cúc Hương lắc đầu :

- Có chuyện ư ? Là chuyện gì ? Anh ta đang sống ở phương xa là một tỉ phú đó .

Phương Lan cắn nhẩn :

- Sống giàu sang ư ? Vậy mà không một lần nào tìm kiếm mẹ con tôi .

Cúc Hương lên tiếng phân minh :

- Mi trách anh ấy vậy là không đúng rồi . Có mấy lần hồi hương , anh ấy đi lục lọi tìm hai mẹ con mi khắp mọi hẻm , ngách ở thành phố nhưng không gặp .

Phương Lan gật gù :

- Kể cũng phải . Vì từ khi anh ấy ôm tài sản ra đi , mình bán luôn căn nhà kỷ niệm ấy . Về đây tá túc với ngoại của Phương Hà . Ngày bà

mất mẹ con mình ở đây thờ cúng bà luôn .

Cúc Hương kêu lên :

- Ôi , vậy là đã trách lầm anh ấy rồi .

Phương Lan tần ngần , suy nghĩ :

- Nhưng còn Kim Hồng , cô ấy không theo Sĩ Tân sao ?

Cúc Hương lắc đầu :

- Theo sao được mà theo .

Phương Lan nhíu mày :

- Họ yêu nhau lắm cơ mà .

- Yêu thì yêu . Chỉ có Sĩ Tân là đắm say nhan sắc của cô ta thôi . Còn ngược lại cô ấy muốn lợi dụng anh ấy mà thôi .

Phương Lan như người từ cung trăng rơi xuống :

- Như vậy có nghĩa là

- Ừ , bào thai ấy không phải là của Sĩ Tân , mà là của người khác .

Phương Lan ngạc nhiên :

- Vì vậy mà Sĩ Tân biết được và chia tay với Kim Hồng .

Cúc Hương lườm bạn :

- Mi thông minh đó !

Phương Lan nguýt bạn :

- Mi cho ta là điên độn chứ gì ?

- Hừm ! Không là điên độn . Nhưng yêu quá hóa điên , dùng dùng lại đòi li dị để ôm "bầu tâm sự" một mình .

Phương Lan tâm sự :

- Lúc ấy thật sự ta bị hụt hẫng , bị xúc động mạnh vì nỗi ghen hờn làm ta mất cả lí trí , nên quyết định xin ly hôn .

Cúc Hương trách yêu bạn :

- Thế là kẻ mất chồng chính là mi .

Phương Lan ân hận nói :

- Mi biết không ? Khi sinh con ta buồn chán , bị kẻ xấu lợi dụng xúi giục , ta lao vào cuộc chơi đỏ đen , đến khi tiền bán nhà không còn , nợ nần chồng chất , mẹ ta đau nặng không tiền lo thuốc thang , bà chết trong sự hối hận của ta . Bà chết mới thức tỉnh được ta đó . Con gái ta có lẽ nó hận ta lắm . Tại ta mà nó mới khổ .

Phương Hà vẫn ôm tay mẹ :

- Mẹ , mẹ lại dẫn vật nữa rồi . Mẹ hãy quên đi mà .

Cúc Hương động viên bạn :

- Con nó đã hiểu mi rồi mà đừng nên như thế . Cố gắng vui sống bên mấy đứa cháu . Nó đang rất cần bà ngoại .

Phương Lan hạnh phúc nói :

- Ta cũng rất mừng và được an ủi là được hai đứa cháu rất ngoan hiền , dễ thương cũng làm ấm lại lòng già .

Cúc Hương phân trần , như so bì :

- Mi vậy là hạnh phúc quá còn gì . Còn ta vẫn một mình thui thủi .

Giọng buồn buồn Phương Lan tâm sự :

- Tội nghiệp con nhỏ . Nó cũng bị chồng ruồng bỏ như ta vậy .

Cúc Hương tròn mắt :

- Nó bị chồng bỏ ư ?

Đưa tay chỉ về phía hai đứa bé đang chơi với nhau trên ghế xích đu :

- Nó ly dị khi đang mang thai thằng nhóc đó .

Phương Lan bèn hỏi :

- Này , mi làm sao vậy ? Bị bệnh ư ?

Cúc Hương lắc đầu :

- Không , không đâu . Nhưng mà ta . . .

Phương Lan nắm tay bạn :

- Này , mi làm sao vậy ?

Phương Hà cũng không khỏi ngạc nhiên :

- Dì ơi , dì có làm sao không ?

Cúc Hương nhìn vào mắt Phương Hà hỗn hển nói :

- Cháu và Hoài Nhân yêu nhau phải không ?

Phương Hà tròn mắt , hơi lùi lại , miệng lắp bắp :

- Ai . . . ai nói với dì như vậy ?

Cúc Hương thốt lên :

- Hải Diệp !

Phương Hà mím môi :

- Cô ấy đặt điều nói xấu con . Con chưa bao giờ yêu thương anh Hoài Nhân . Con xem anh ấy như người anh của mình . Nhưng còn anh ấy có yêu con hay không là quyền của anh ấy . Con làm sao mà ngăn được chứ .

Cúc Hương ngập ngừng :

- Như vậy . . . là con không yêu nó và không hề gần gũi với nó .

Phương Hà bậm môi :

- Sao dì lại hỏi con như vậy ? Con là con người buông thả vậy sao ?

Thấy thái độ Phương Hà quả quyết liệt bà Cúc Hương xoa dịu :

- Phương Hà , con đừng hiểu lầm dì , dì hỏi như vậy là tốt cho con thôi .

Phương Lan không hiểu gì cả . Nàng nhăn nhó :

- Nãy giờ hai dì cháu nói gì mà tôi không hiểu gì cả .

Cúc Hương lắc đầu trấn an bạn :

- Tất cả là sự hiểu lầm thôi .

Phương Lan hỏi lại :

- Hiểu lầm ư ?

- Đúng vậy ?

Phương Hà tức giận lắm . Nhưng dì Hương là bạn của mẹ nên nàng đành nuốt giận vào lòng :

- Hải Diệp thật là quá quắt . Anh Hoài Nhân sẽ khổ dài dài .

Cúc Hương nhìn Phương Hà :

- Thú thật dì cũng đang ân hận đây .

Phương Hà tròn mắt :

- Dì ân hận điều gì ?

- Hấp tấp cưới Hải Diệp cho nó bây giờ mới khổ .

Phương Lan tò mò hỏi :

- Hải Diệp là ai ?

Cúc Hương đành phải nói sự thật :

- Nó là con gái của Kim Hồng .

- Là con gái của Kim Hồng ư ? Vậy mi làm xui gia với Kim Hồng rồi à ?

Cúc Hương gật gù :

- Phải , vì một câu hứa ngày xưa .

- Mi hứa gì với cô ta .

Cúc Hương giải bày :

- Ngày xưa khi biết bào thai ấy không phải là của mình nên Sĩ Tân chán nản bỏ ra đi . Lúc ấy Kim Hồng đòi tự tử , mình khuyên ngăn và hứa sẽ nâng đỡ mẹ con họ . Nếu sinh con trai thì kết nghĩa anh em với Hoài Nhân còn như con gái thì kết tình xui gia vì vậy Kim Hồng lấy lại tinh thần mà sống đến bây giờ .

Phương Lan thở dài , giọng trầm buồn :

- Xung quanh ta còn xảy ra biết bao nhiêu chuyện đau thương mà ta nào hay biết . Nghĩ sự đời sao quá trở trêu .

Phương Hà ấm ức :

- Người chịu thiệt thòi nhất là con đây .

Cúc Hương an ủi :

- Nay dì đã biết mẹ con con ở đây rồi , dì không để ai ăn hiếp mẹ con con nữa đâu .

Phương Lan phì cười :

- Mi dám chắc là bảo vệ được mẹ con ta sao ?

- Dĩ nhiên rồi . Này Phương Hà !

- Dạ !

- Con vẫn còn làm chỗ cũ chứ ?

Phương Hà đáp nhẹ :

- Vâng !

- Mấy hôm nay con thấy Hoài Nhân ra sao ?

Phương Hà đáp :

- Dạ , anh ấy vẫn đi làm bình thường . Tuy có điều hơi buồn dì ạ !

Cúc Hương chép miệng :

- Đó là do cái lỗi của dì con ạ . Bây giờ ván đã đóng thuyền rồi . Có

ân hận cũng chẳng được .

Phương Hà ngạc nhiên hỏi :

- Dì nói vậy là sao ?

Cúc Hương thở dài :

- Hải Diệp càng ngày càng quá quắt ! Đi sớm về muộn , coi mẹ chồng và chồng chẳng ra gì cả . Hồn láo , xác xước khó chịu lắm .

Phương Hà chép miệng :

- Nói như vậy là tội nghiệp cho anh Nhân rồi . Anh ấy hiền từ và nhân hậu .

Cúc Hương hỏi một câu vớ vẩn :

- Con có yêu nó không ?

Phương Hà lắc đầu nguầy nguậy :

- Dạ không , cháu xem anh ấy như là người anh của mình . Cháu đâu dám để anh ấy phải gánh nặng gia đình mình . Cháu từ chối tình yêu của anh ấy vì cháu luôn trân trọng đức độ của anh .

Cúc Hương rất cảm động trước người con gái , mà trước đây bà bị Hải Diệp làm cho lú lẫn , không tiếc lời mắng chửi bà cảm thấy ân hận vô cùng . Bà nói với Phương Hà để chuộc lỗi :

- Cháu thật là con của mẹ Phương Lan không hơn không kém . Nhẫn nhục và lòng can đảm .

Phương Lan phì cười :

- Nè , đừng có mà ở đó nói tốt cho người ta nghe .

Cúc Hương cũng cảm thấy trong lòng thoải mái :

- Nhìn mẹ con , bà cháu của mi mà ta phát thèm .

Phương Hà nói một câu như đổ dầu , như an ủi :

- Mai mốt Hải Diệp sẽ sinh cho dì một đàn cháu xinh xắn , cho dì ẵm bồng .

Cúc Hương đang vui nghe Phương Hà nói vậy trở giọng buồn :

- Có lẽ ta sẽ chẳng bao giờ có cháu để ẵm bồng .

Phương Hà ngạc nhiên :

- Sao vậy Cúc Hương ? Mi nói sao mà nghe bi quan đến vậy ?

Cúc Hương lắc đầu :

- Hải Diệp mang chứng bệnh vô sinh .

Phương Lan ngơ ngác :

- Vô sinh ư ?

Cúc Hương mím môi :

- Đó là cái giá mà ta phải trả đó Phương Lan ạ ?

Phương Hà an ủi :

- Dì ơi ! Coi chừng dì và anh Nhân bị Hải Diệp lừa đó . Nó làm sao mà vô sinh được cô chứ ?

Bà Cúc Hương hơi nhú mày :

- Con nói cũng có lý .

Bà Phương Lan xen vào :

- Mấy đứa con gái bây giờ lạ đời lắm có chồng nhưng không muốn sinh con để cái cho tụi già mình ẵm bồng .

Phương Hà nhìn mẹ nở nụ cười :

- Vậy mẹ chưa ngán sao ?

Bà mắng yêu con gái :

- Cha tổ mi ! Ta còn muốn con sinh thêm vài đứa nữa đó .

Phương Hà lè lưỡi cười khúc khích :

- Con đâu mà lảm vậy mẹ .

Bà Cúc Hương cảm thấy vui lâu với niềm hạnh phúc của hai mẹ con của Phương Lan . Nghĩ về phận mình bà chột thở dài :

- Không biết chừng nào ta mới được thấy cảnh này . Thôi mình về đây !

Tiến bạn ra tận cổng , hai người còn rù rì chuyện gì đó . Phương Hà thấy mẹ ánh lên từ đôi mắt đợi chờ một niềm vui , niềm hy vọng .

- Phương Mai ! Phương . . .

Hoa Lan giận dữ đánh mạnh vào vai Minh Hùng , cô quát :

- Dậy đi !

Minh Hùng đang ngủ phải giật mình ngồi dậy , chàng ngỡ ngác :

- Em làm gì mà ầm lên vậy ?

Hoa Lan ném cho chàng cái nhìn nẩy lửa . Chưa bao giờ chàng thấy Hoa Lan giận dữ đến như vậy . Cô hét :

- Anh nhớ nó lảm phải không ?

Minh Hùng ngạc nhiên :

- Nhớ nó là nhớ ai ? Em hỏi gì vậy ?

Hoa Lan cười chua chát :

- Anh còn hỏi cô câu nữa ư ?

Minh Hùng cũng chưa hiểu chuyện gì . Nên khề khà :

- Anh muốn ngủ một chút cũng không yên được với em .

Hoa Lan hầm hừ :

- Đến giấc ngủ mà anh cũng nhớ đến nó . Vậy không đi tìm nó đi .

Minh Hùng phì cười :

- Em lạ thật !

Hoa Lan lay mạnh vai chồng :

- Anh tỉnh ngủ chưa !

Minh Hùng nổi giận :

- Em làm cái trò gì vậy ? Anh muốn ngủ một chút mà . Em không biết điều đó ư ?

Hoa Lan hậm hực :

- Ngủ ư ? Ngủ mà cứ gọi tên con nhỏ đó .

Minh Hùng ngạc nhiên :

- Gọi tên con nhỏ đó . Mà là tên ai ?

Hoa Lan dần từng tiếng :

- Phương . . . Mai .

Minh Hùng cười lớn :

- Em cũng biết nó là con ruột của anh rồi mà .

Hoa Lan điên tiết vì câu nhấn mạnh của Minh Hùng :

- Ai không biết nó là con ruột của anh vậy còn Hoa Minh thì sao ? Nó là con ai ?

Thấy vợ có vẻ là căng nên Minh Hùng bảo đùa :

- Nó là con ai ? Em là mẹ thì hiểu rõ hơn anh mà .

Hoa Lan hiểu lầm nên chột dạ , cô trợn tròn mắt :

- Anh nói vậy là ý gì chứ ? Nó . . . nó . . .

Minh Hùng phì cười :

- Có gì mà em hoảng hốt lên vậy ? Anh chỉ đùa cho vui vậy mà .

Hoa Lan thở phào nhẹ nhõm , nhưng vẫn còn hờn dỗi :

- Nhưng em không muốn nhắc đến tên những người ấy nữa .

Đưa tay sờ nhẹ lên mũi cô , Minh Hùng bảo :

- Này ích kỷ vừa vừa thôi nha . Với con nít mà em cũng ghen nữa sao ?

Hoa Lan chu môi :

- Em vậy đó . Em không muốn chia xẻ hạnh phúc của mình cho ai cả !

Minh Hùng ôm vai vợ :

- Đàn bà cô nào cũng vậy cả . Ích kỷ và ghen tuông .

Hoa Lan sĩ lên trán chàng :

- Đó chẳng qua là vì những người đàn bà ấy thương yêu chồng hết mực mà thôi . Họ chỉ muốn bảo vệ hạnh phúc riêng mình .

Minh Hùng cười lớn :

- Bảo vệ hạnh phúc như em liệu có bền không ?

Hoa Lan ngước mặt nhìn chàng nghi ngờ hỏi :

- Anh nói vậy là ý gì cơ chứ ?

Minh Hùng trêu vợ :

- Này ! Người ta đã có chồng con rồi vậy mà em cứ lo sợ viễn vông rồi buồn , rồi giận anh vô cớ . Anh nói có đúng không ?

Hoa Lan chu môi , giọng nũng nịu :

- Ấy vậy là tại vì em quá yêu anh mà thôi . Lẽ nào anh không hiểu điều đó .

Minh Hùng âu yếm vuốt tóc nàng :

- Nè cô nương , ghen quá coi chừng mất chồng như chơi đó .

Hoa Lan ngã vào ngực chồng :

- Em thách cô nàng nào dám cướp chồng của em đó .

Minh Hùng bật cười :

- Đến lúc đó em sẽ làm gì người ta .

Hoa Lan vênh mặt :

- Em cũng dám sống chết với kẻ đó lắm à !

Minh Hùng cảm động vòng tay ôm chặt vợ vào lòng :

- Anh đâu mong gì hơn nữa Hoa Lan ơi !

Ngước mắt nai tơ nhìn chàng , Hoa Lan nũng nịu :

- Em yêu anh như vậy còn anh thật tình thì đâu có yêu em .

Đặt lên môi vợ nụ hôn cháy bỏng , Minh Hùng thì thầm :

- Hoa Lan sao em lại nói thế . Anh cũng yêu em thật nhiều mà .

Hoa Lan giận dỗi đẩy chàng ra :

- Yêu em mà nhà cửa , cả công ty hổng cho em đứng tên .

Minh Hùng thoáng chau mày :

- Em trách anh về chuyện ấy nữa ư ? Anh đã từng nói với em rồi mà .

Nàng rúc vào ngực chồng than thở :

- Nhưng thường cái công ty xí nghiệp của người ta thường để vợ đứng tên thôi .

Minh Hùng bóp mạnh vai vợ :

- Làm như thế để làm gì ? Vợ chồng thì ai đứng tên mà chả được .

Hoa Lan phụng phịu :

- Nhưng em muốn hãnh diện với đời .

Minh Hùng âu yếm vỗ về :

- Thì anh đã lo cho em có thiếu gì đâu vật chất lẫn tinh thần .

Hoa Lan làm mặt giận :

- Nhưng em chỉ muốn đứng tên tài sản mà thôi .

Minh Hùng nhăn nhó :

- Em à , nếu bây giờ sang tên cho em , anh phải tốn một số tiền nữa và chưa kể mất thời gian đi tới đi lui .

Hoa Lan vẫn một mực giữ lấy ý mình :

- Em biết là anh chẳng yêu em . Em biết rồi lúc nào anh cũng xem em là người xa lạ .

- Này sao em lại nói thế ? Mà tại sao em cứ mãi giữ ý định phải đứng tên vào tài sản của anh . Em làm anh thật là khó hiểu .

Thấy Minh Hùng suy nghĩ Hoa Lan sợ sẽ bị bại lộ nên chuyển tông :

- Em nói vậy thôi . Nếu anh không bằng lòng thì thôi . Em đòi hỏi như thế là vì em sợ anh lại bỏ em nửa đoạn đường .

Minh Hùng lắc đầu :

- Em an tâm . Anh không thể nào bỏ em nếu em vẫn một lòng chung thủy với anh . Đừng nên nghĩ ngợi vẩn vơ .

Hoa Lan tỏ ra tin tưởng chàng :

- Vâng ! Anh nói vậy là em đã an tâm rồi .

Minh Hùng đứng lên :

- Anh đi có chút việc .

Hoa Lan ngoan ngoãn gật đầu :

- Anh đi sớm chiều về sớm ăn cơm nhé !

Đưa tay bẹo má vợ , Minh Hùng đáp :

- Được rồi . Anh sẽ về sớm !

Minh Hùng đi rồi . Hoa Lan thở dài , môi mím chặt . Nàng đâu ngờ Minh Hùng lại quá chặt lòng như vậy . Làm sao mà có thể thực hiện được ước mơ của mình .

1 vòng tay ôm ghì chặt lấy mình Hoa Lan nũng nịu :

- Bảo đi chiều mới về mà . Em . . .

Hoàng Việt ngắt lời :

- Tình tứ quá . Ngọt ngào quá hen !

Hoa Lan giật mình , trách móc khi nhận ra đó là Hoàng Việt :

- Anh , sao anh lại làm vậy !

Hoàng Việt lạnh lùng :

- Chỉ có hăn ta mới làm được thôi sao ?

Hoa Lan nhăn nhó :

- Anh điên rồi à ! Đây là đâu chứ .

Hoàng Việt cười khề khà :

- Anh vừa thấy hăn bước ra khỏi cổng nhà .

Hoa Lan đẩy Hoàng Việt ra :

- Nhưng anh phải thận trọng . Còn kẻ ăn người ở đây chi .

Hoàng Việt xua tay giọng bất cần :

- Tụi nhãi ấỵ dám làm gì chứ ?

Hoa Lan bực mình :

- Nhưng tụi nó là người của Minh Hùng . Anh không được suồng sã quá như vậy .

Hoàng Việt mềm lòng :

- Nhưng anh nhớ em quá . Cứ nhớ đến lúc nào hăn cũng ôm em vào lòng , chỉ nghĩ đến thế thôi thì anh đã cảm thấy khó chịu rồi .

Hoa Lan hậm hực :

- Nhưng anh cũng phải cố giữ được khoảng cách chứ . Cuộc chơi gần tới đích chẳng lẽ chỉ vì một chút ích kỷ ghen hờn mà anh làm cho

hỏng việc . Để hẳn tổng cổ ra ngoài mà đi ăn mày ư ?

Hoàng Việt gật gù :

- Em nói phải lắm . Anh xin lỗi .

Nhưng hai người đâu có ngờ , cuộc nói chuyện này đã lọt vào tai của cô gái giúp việc . Vô tình nghe thấy . Xuân mím môi . Họ đang làm gì mà thì thầm với nhau . Họ đang bàn bạc hại cậu chủ của mình . Xuân nhón nhẹ chân chạy đi tìm chú Sáu . Thấy Xuân hốt hải chạy đến bên mình , chú Sáu buông kềm , bù loong con tán xuống :

- Làm gì sợ mà chạy như ma đuổi vậy Xuân !

Xuân thở hỗn hển :

- Chú . . . Sáu . . . con . . .

Chú Sáu tươi cười , kéo Xuân ngồi xuống :

- Ngồi xuống đây nghỉ mệt rồi nói cho chú nghe xem nào !

Xuân thì thầm :

- Con thấy Hoàng Việt và mợ , hai người ở trong phòng riêng của mợ . Họ nói chuyện với nhau xem ra thân mật lắm .

Chú Sáu rất quan tâm đến lời nói của Xuân :

- Mà con có nghe được gì không ?

Xuân gật đầu , diễn tả :

- Con nghe mợ nói gì , anh nên cẩn thận coi chừng đổ bể , rồi đi ăn mày à .

Chú Sáu trợn mắt .

Xuân nói tiếp :

- Hoàng Việt bảo , anh biết rồi , nhưng tại nhớ em quá !

Như vậy là mười mười vô mười rồi . Họ đang có âm mưu hại cậu chủ

đây . Ta phải làm gì để vạch mặt kẻ lằng loàn trặc nết này mới được . Nghĩ như thế chú Sáu kéo Xuân lại rủ rì điều gì đó , Xuân sáng mắt gật gù :

- Vâng ! Dạ được rồi !

Chú Sáu mỉm cười nhìn Xuân , chợt hỏi :

- Bây nhớ con Thơm lắm phải không ?

Xuân gật đầu :

- Vâng ! Không biết chừng nào tụi cháu mới được gặp nhau .

Chú Sáu xua tay :

- Sẽ nhanh thôi . Chú bảo đảm rồi hai đứa sẽ gặp lại nhau , một ngày gần đây thôi .

Xuân long lanh ánh mắt vì vui mừng :

- Thật vậy hả chú !

- Thật chứ . Nhưng cháu phải làm tốt việc chú đã giao .

Xuân cười đáp lí nhí :

- Vâng ! Cháu hiểu rồi . Chú cứ an tâm đi .

Chú Sáu lại giục :

- Thôi vào làm việc đi . Kẻo bà ấy lại tru tréo lên bây giờ .

Nghe nhắc đến Hoa Lan , Xuân lè lưỡi :

- Vâng thôi cháu vào nghe chú Sáu !

Nhìn theo dáng con nhỏ nhanh chân bước vào nhà chú Sáu mỉm cười :

- Đứa ở đợ mà cũng biết sống vì tình người .

Hoàng Việt bước đến bên chú Sáu , anh vờ tươi cười :

- Nói làm nhảm gì một mình vậy chú Sáu ?

Nhận ra Hoàng Việt , lòng chú dậy lên cơn tức giận . Sẵn giọng nói luôn :

- Ờ , thì tôi đang nói về cái thể thái nhân tình ấy mà . Đời đáng nguyên rủa quá chú ạ .

Hoàng Việt soi mói :

- Chú đang giận vì bị rớt chức đó chứ gì .

Chú Sáu ngừng tay :

- Như vậy là cậu đánh giá sai lầm về tôi rồi . Cái chức quản đốc ấy đâu có phù hợp với tôi , già cả rồi , nói đâu còn ai nghe nữa .

Hoàng Việt hung hăng :

- Chú trêu tôi chứ gì ?

Chú Sáu xua tay :

- Á , chà , sao cậu nói nghe khó nghe quá vậy . Trêu làm sao được . Tuổi trẻ tài cao mà . Tôi già rồi lắm lắm . Ông chủ làm như vậy là đúng thôi mà .

Hoàng Việt khó lòng mà hiểu nổi cái nội tâm của chú Sáu . Nên hăn lại nói :

- Nếu chú nghĩ như vậy là tốt rồi . Tôi cứ sợ chú lại giận tôi .

Chú Sáu cười khì khì :

- Sao lại giận cậu được ? Tôi chỉ là người làm công , còn cậu là người thân tín của ông chủ mà . Cậu cứ tự nhiên . Tôi chỉ thương là thương cho cậu chủ của tôi mà thôi . Cậu ấy suốt ngày chỉ biết vui đầu vào công việc .

Hoàng Việt phán một câu :

- Người ta lo làm ăn như vậy là tốt chứ sao , chú lại lo là sao ? Chú

nói câu ấy có ý gì vậy ?

Chú Sáu cười khề khà :

- Tôi đã nói rồi . Tôi già rồi ăn nói hồ đồ lắm cậu chấp nhứt làm gì .
Hoàng Việt tức lắm . Nhưng không làm gì được lão già nên dùng
đùng bỏ đi .

. . .Minh Hùng không thể tin vào những lời của chú Sáu . Chàng suy
nghĩ mãi lẽ nào Hoa Lan lại phản bội mình sao ? Mình chưa khi nào
để cho nàng bị thiệt thòi điều gì cả . Hay là mình đã đánh giá sai về
cô ấy rồi . một Hoa Lan , khi thì hiền thực dịu dàng , pha lẫn ngây
thơ hồn nhiên đáng yêu . Nhưng cũng có khi nàng lồng lộn , điên tiết
, hậm hực , nổi giận , quát tháo cũng không phải là hiền . Nàng cũng
đã thường đề cập đến vấn đề đứng tên vào tài sản của mình . Khó
hiểu quá . Nàng thương yêu mình thật lòng ư ? Hay là đang có âm
mưu gì đây . Lão cha vợ , Hoàng Việt và cả Hoa Lan , họ đang âm
mưu hãm hại mình ư ? Chàng lắc đầu . Không , họ đang làm việc rất
tốt cơ mà . Minh Hùng bước vào quán tới tâm trạng không vui . . .
Thơm và Phương Mai đang ngồi ăn kem thấy Minh Hùng bước vào ,
Phương Mai quay mặt đi nơi khác , Thơm thấy vậy giục em :

- Phương Mai , gọi ba đi .

Phương Mai lắc đầu lia lịa :

- Không , em không gọi đâu .

Thơm ngạc nhiên :

- Sao vậy ? Cậu ấy là ba của em mà .

Nó phụng phịu :

- Ba không chịu nhìn em !

Minh Hùng có linh tính , quay lại . Chàng trở mắt ngạc nhiên , thốt lên :

- Phương Mai !

Cô bé cúi gầm mặt xuống , Thơm nhanh nhẩu :

- Cậu , cậu có khỏe không ? Cậu đi có một mình sao ?

Minh Hùng nhìn Thơm hơi nhú mào chàng ngạc nhiên :

- Thơm à , em vẫn theo Phương Hà sao ?

Thơm cúi đầu đáp lí nhí :

- Tội nghiệp mẹ quá . Em thương nên không nỡ bỏ đi .

Minh Hùng đến bên Phương Mai . Chàng xoa đầu con gái :

- Phương Mai ! Gặp ba con không mừng sao ?

Câu hỏi của người cha , dường như gọi cho nó nỗi thất vọng trước đây , nên cô bé òa lên khóc :

- Ba đâu có thương con , ba thương con của người ta .

Minh Hùng nghẹn lời , trước lời hờn giận non nớt của con gái . Mím môi để đè nén cơn xúc động . Chàng âu yếm vỗ về con gái :

- Ba đâu có quên con . Ba nhớ con lắm mà .

Nó lắc đầu không tin . Ngược đôi mắt nhòa nước mắt nhìn lên , giọng con trẻ hờn dỗi trách móc làm cho chàng cũng không ngăn được dòng lệ :

- Ba bỏ con một mình , ba ẵm con người ta . Ba đâu có thương con .
. hu . . . hu . . .

Đưa tay quệt nhanh giọt nước mắt Minh Hùng ôm con vào lòng , chàng dỗ dành an ủi :

- Con nín đi ! Tại ba không tốt con đừng giận ba nữa nghe .

Nó ngược mắt nhìn lên , giọng ngây thơ nó hỏi :

- Ba về nhà với mẹ và con nghe . Và có cả em cu Tâm nữa .

Minh Hùng chưa biết trả lời sao cho con hiểu , thì bé Thơm đã lên tiếng đỡ lời cho chàng :

- Em ngoan đi mai mốt ba sẽ về rước em đi chơi .

Vừa ăn kem bé Mai vừa nói :

- Chừng nào ba mới về ? Mẹ nhớ ba lắm mà .

Minh Hùng thở dài , chàng nhìn Thơm như dò hỏi :

- Phương Hà lúc này ra sao ? Có khỏe không ?

Thơm tuy rất giận Minh Hùng . Nhưng cô bé biết thân phận mình nên đáp :

- Mẹ ấy tuy có khỏe , nhưng mà bận rộn lắm . Đâu có thời gian rảnh rang .

Minh Hùng ngạc nhiên nhìn Thơm :

- Mẹ có chồng ư ? Ai nói với cậu như thế ?

Minh Hùng hơi nhúu mày tư lự :

- Vậy còn . . .

Thơm cắn nhần :

- Ai mà độc mồm , độc miệng ghê vậy ? Chuyện như thế mà cũng dựng lên để nói được , thật là quá đáng .

Hùng bối rối , trước thái độ của Thơm :

- Nhưng còn . . .

Thơm tròn mắt :

- Có phải cậu muốn hỏi về bé Minh Tâm không ?

- Nó tên là Minh Tâm ư ?

Thơm ngậy thơ gật đầu , nói tiếp :

- Thì cậu là Minh Hùng , mợ đặt tên cho nó là Minh Tâm thì đúng quá rồi còn gì ? Bộ cậu ghét mợ đến nỗi đặt tên con cùng với chữ lót của cậu , cậu cũng không cho ư ?

Biết Thơm đã nghĩ lầm ý mình nên khoát tay :

- Không , không cậu đâu có ý đó ! Thơm đừng hiểu lầm cậu .

Thơm làm mặt giận quay đi , cô bé nói với Phương Mai :

- Mình về ghen Mai !

Bé Mai chu môi :

- Em muốn ăn nữa cơ !

Thơm nhăn mặt :

- Kem ăn nhiều không tốt đâu , sẽ bị đau bụng đó .

Phương Mai nũng nịu :

- Em muốn ăn nữa .

Minh Hùng xen vào :

- Hãy để cho em ăn thêm ly nữa đi Thơm .

Thơm đành ngồi lại . Cô bé nhìn Minh Hùng thật kỹ rồi nói :

- Cậu hôm nay ốm và đen đi rất nhiều . Hồi cậu còn ở với mợ đâu có thế .

Hùng cười khỏ lấp :

- Tại cậu làm việc nhiều đó mà .

Thơm lại nói :

- Tội nghiệp mợ lắm . Dường như mợ vẫn còn thương cậu .

Minh Hùng rít hơi thuốc thơm , nhả khói chàng đắm suy tư , chàng biết trong chuyện này Phương Hà là người vô tội . Nhưng bây giờ

chuyện lỡ dở hết rồi biết làm sao hơn được . Hùng nói với Thơm :

- Cậu muốn đưa Phương Mai đi mua một ít đồ .

Thơm nhanh miệng :

- Phải biết gặp cậu ở đây tôi dắt cu Tâm theo là được rồi .

Minh Hùng nhìn Thơm , ngập ngừng :

- Nó . . .

Thơm cười ánh lên một niềm vui :

- Nó giống cậu không thể tưởng tượng được .

Minh Hùng hơi nhồm người lên :

- Thơm nói sao ? Nó giống tôi à !

Thơm nhăn mặt :

- Cậu làm sao vậy ? Con cậu không giống cậu chứ nó giống ai bây giờ ?

Minh Hùng nghe xoắn xang trong lòng . Lẽ nào cu Tâm là con của mình ư ?

Tại sao lúc li dị cô ấy không nói gì . Phương Hà có lẽ giận mình lắm

.Nếu như Minh Tâm thực sự là con của mình . Minh Hùng ôm đầu :

- Cậu không tin điều đó đâu Thơm ơi ! Cậu có thằng con trai sao cậu chẳng biết gì cả .

Thơm chua xót tâm sự :

- Chính mợ không muốn cậu biết đó thôi . Mợ bảo thà để một mình mợ khổ chứ không muốn liên quan gì đến cậu nữa . Bởi vì cậu đối xử với mợ tệ bạc quá .

Minh Hùng ngó Thơm trăn trăn :

- Thơm trách cậu đó có phải không ?

Cô bé lắc đầu :

- Thơm chỉ thương cho mợ mà thôi . Tội nghiệp mợ đã nhịn nhục cậu quá nhiều vậy mà cậu nỡ đối xử với mợ như thế . Tuy có hai con nhưng nhiều đám đến xin cưới mợ . Nhưng mợ một mực chối từ . Chờ cho Phương Mai ăn hết ly kem thứ hai . Minh Hùng dắt con ra chợ mua rất nhiều thứ đồ chơi mà Phương Mai ưa thích . Cô bé vui lắm , miệng cứ bi bô mãi . Thơm rầy em :

- Này , mua nhiều quà quá về sợ mẹ Hà rầy đó .

Phương Mai chu môi cãi lại :

- Ba mua cho em mà !

Minh Hùng mỉm cười nhìn con gái nó có vẻ vui và hạnh phúc lắm .

Nên nói với Thơm :

- Đừng trách nó Thơm ạ !

Phương Mai chạy vòng vòng siêu thị nó đứng thật lâu nơi quầy bán xe đồ chơi trẻ con thật lâu . Hùng cúi xuống âu yếm hỏi con :

- Con muốn mua xe à !

Rụt rè nó đưa tay chỉ về phía chiếc xe honda có người ngồi cầm lái , nó nói như reo :

- Ba ! Em cu Tâm thích chiếc xe ấy lắm . Xe có dây thiều chạy vui mắt lắm .

Hùng cười bảo :

- Vậy sao ?

Cô bé phụng phịu :

- Ở xóm nhà cạnh bên thằng cu Hòa có chiếc xe như thế đó ba . Cu Tâm thích lắm , nó giành lấy , bị thằng Hòa đánh . Mẹ buồn lắm vì

không có tiền mua cho em chơi .

Nghe con kể Minh Hùng nghe xót xa . Nhưng liệu có phải thằng bé là con của mình không . Thôi kệ , con ai cũng được xem như mình mua cho Phương Mai vậy . Hùng bảo người bán lấy chiếc xe ấy .

Phương Mai mắt sáng lên . Niềm vui của con trẻ làm Hùng thấy phần chần trong lòng .

. . . Bà Phương Lan ra đón cháu tận cổng , bà lo lắng bảo :

- hai đứa đi sao mà lâu quá , làm bà ở nhà sốt cả ruột .

Phương Hà cũng bước vội ra . Nàng vô cùng ngạc nhiên , kêu lên :

- Ôi , hai đứa ! Tiền ở đâu mà mua nhiều quá vậy .

Thơm lúng túng chưa biết trả lời sao . Còn Phương Mai thì lo chia quà cho cu Tâm .

Bà Lan trả lời thay :

- Vậy là hai đứa gặp mẹ nuôi chứ gì ?

Thơm cúi đầu , đáp lí nhí :

- Dạ không có !

Phương Hà tròn mắt , nhìn món quà , rồi hỏi Thơm :

- Vậy chứ ở đâu mà có những món đồ đắt tiền này .

Thơm sợ sệt đáp :

- Dạ của cậu Minh Hùng mua cho !

Phương Hà kêu lên vì ngạc nhiên :

- Của anh ấy ư ?

- Vâng ạ !

Phương Hà mím môi , tỏ vẻ không bằng lòng :

- Em lấy làm gì của người ta ?

Thơm rung rung :

- Dạ , em . . .

Tiếng của Phương Mai to rõ như người lớn khi chia quà cho em :

- Cái này là của em , cái này là của chị .

Cu Tâm phụng phịu :

- Em . . . cái . . . này . . .

Phương Mai phùng má :

- Ba mua cho chị . Còn xe này của em . Em thích lắm mà .

Cu Tâm cười tít mắt :

- Thích !

Phương Mai lại nói :

- Còn bánh này ba bảo chia đều ra . Còn gói này là của ngoại .

Con bé chìa gói quà trước mặt bà rồi thủ thỉ :

- Ba con gửi biếu bà ngoại !

Phương Hà mắng con :

- Sao con biết bà ngoại nhận mà con mang về ?

Phương Mai sợ sệt lấm lét nhìn mẹ . Nó đưa mắt cầu cứu chị Thơm của nó . Hiểu ý Thơm rụt rè nói :

- Dạ , cậu cứ năn nỉ mãi , chứ em không chịu nhận .

Phương Mai vô tư , hồn nhiên hỏi mẹ :

- Sao mẹ không cho con nhận quà của ba chứ ?

Phương Hà mím môi , cố dẫn cơn xúc động :

- Vậy con hứa gì với mẹ con quên rồi sao ?

Phương Mai ôm mẹ , con bé dụi dụi đầu vào ngực nàng :

- Nhưng con thương ba mà mẹ . Ba nói ba cũng rất thương con . Tại

hoàn cảnh thôi .

Phương Hà tròn mắt nhìn con , nàng đâu ngờ Phương Mai càng lớn càng hiểu biết đến như vậy . Thấy con gái đâm ra khó xử trước những lời nói ngây thơ của bé Mai , bà Phương Lan từ tốn nói :

- Thôi kệ nó con . Dù sao chúng nó cũng là cha con với nhau mà , có lẽ giờ đây thằng Hùng đã nhận ra được cái sai của nó rồi .

Thơm cũng xen vào :

- Lúc này em thấy cậu gầy , và đen hơn trước nhiều lắm . Lúc gặp nhau ở quán kem cậu luôn miệng hỏi thăm mợ đấy .

Phương Hà quay mặt đi , giọng buồn tênh :

- Hỏi thăm ta để làm gì nữa .

Bà Phương Lan an ủi con :

- Đừng như vậy mà Phương Hà . Mẹ đã ăn chay , đi chùa cầu khẩn xin có ngày thằng Hùng suy nghĩ lại mà đến rước mẹ con con về lại bên ấy .

Phương Hà sững sờ nhìn mẹ :

- Mẹ , tại sao mẹ làm vậy . Bộ mẹ hết thương con và hai cháu rồi sao ?

Bà Phương Lan lắc đầu :

- Chính vì thương con và hai đứa cháu cho nên mẹ mới làm như vậy Phương Hà ạ ! Bởi mẹ đâu muốn cảnh cha ghẻ với con vợ đâu . Mẹ đã từng thấy ngoài xã hội . Với lại mẹ đâu sống hoài để ở bên cạnh con và cháu mãi được .

Phương Hà nhăn mặt :

- Mẹ ơi ! Con không thể làm thế được vì anh ấy còn vợ con nữa mà .

- Mẹ tin rằng nó sẽ có cách dàn xếp nếu con không cự tuyệt .

Phương Hà lắc đầu tỏ vẻ cương quyết :

- Mẹ đừng buồn . Con không thể nghe lời mẹ được .

Bà Phương Lan trầm giọng :

- Con hãy gạt bỏ tự ái sang một bên mà hãy nghĩ đến tương lai của hai đứa nhỏ . Liệu con có thể lo cho nó học hành đến nơi đến chốn được không ?

Phương Hà ấp úng :

- Nhưng đâu vì vậy mà con phải về sống với anh ta .

Bà Phương Lan nghiêm khắc nhìn con :

- Mẹ đây cũng đã có một thời lầm lỗi . Đâu ai hoàn toàn đúng cả cuộc đời đâu .

Phương Hà vẫn cứng nhắc :

- Ấy là do cha ngày xưa phụ bạc mẹ , chứ đâu phải do mẹ gây nên .

- Đúng là như vậy . Nhưng là đàn bà là phải biết vị tha con gái ạ .

Phương Hà chột hỏi :

- Nếu mai này cha con trở về mẹ có bằng lòng nối lại tình xưa hay không ?

Bà Phương Lan trợn mắt :

- Con hỏi đổ mẹ đó sao ? Phải nếu cha trở về mẹ vẫn chấp nhận .

Phương Hà sững sờ nhìn mẹ :

- Mẹ có nói thật không .

Bà gật đầu , giọng chắc nịch :

- Thật chứ sao lại không ?

- Mẹ không giận cha sao ?

Bà chột thở dài :

- Giận thì vẫn giận . Nhưng mẹ vẫn tha thứ cho ông ấy được . Vì còn con và cháu ngoại .

Phương Hà ôm vai mẹ :

- Làm đàn bà sao khổ quá vậy mẹ . Chúng ta luôn nhận phần thiệt thòi , thật đáng thương .

Thơm đã lui vào trong , bà Lan trở ngón tay về phía hai chị em Phương Mai .

- Con xem kìa tụi nó rất hạnh phúc khi có những món đồ chơi ưng ý . Mình phải biết hy sinh vì tụi nó con ạ . Con đâu nỡ nhìn thấy con mình thiếu thốn cả vật chất , lẫn tinh thần chứ .

Phương Hà buông tiếng thở dài . Nàng đâu còn xa lạ gì với cái cảnh sống thiếu thốn tình phụ tử . Bởi thế ấu thơ của nàng cũng giống như hoàn cảnh của con mình . Cũng bị cha bỏ rơi , sống với mẹ thiếu thốn trăm điều . Thêm thường tình yêu thương che chở của người cha . Nhìn hai con đang vui đùa bên mớ đồ chơi vừa có , Phương Hà cảm thấy chạnh lòng .

. . . Thảo Sương vui mừng ôm chầm lấy Phương Hà . Nàng vẫn hồn nhiên như vậy , Phương Hà ước mình cũng luôn được vô tư như bạn , Phương Hà nheo mắt :

- Này ! Mới sinh con mi không được làm thế .

Thảo Sương phụng phịu :

- Ta nhớ mi ghê ! Vì sao không dẫn mấy đứa nhỏ vào đây .

Phương Hà nguyệt bạn :

- Tụi nó đi học mà .

- Ờ , ta quên mất !

Phương Hà kéo bạn ngồi xuống :

- Nay , mi không được đứng nhiều đâu đấy . Mai một lại than phiền .

Thảo Sương vénh cái mặt :

- Trời ! Mi làm y như bà cụ non .

Phương Hà nhoẻn miệng cười :

- Vậy chứ mà ta lại có kinh nghiệm hơn mi được rồi .

Thảo Sương nhìn bạn chăm chú :

- Ta thấy mi hôm nay tươi tắn lại rồi . Lại đẹp ra đấy !

Phương Hà cười khúc khích :

- Mi khéo nịnh .

Thảo Sương cũng cười theo :

- Ôi hay , ta nịnh mi ư ? Không bao giờ .

Phương Hà nói lảng sang chuyện khác :

- Được cu cậu anh Sang mừng lắm phải không ?

Thảo Sương mỉm cười hạnh phúc :

- Dĩ nhiên rồi . Ngắm con cả ngày không chán .

Phương Hà thoáng buồn , nàng thở dài :

- Mi thật là hạnh phúc .

Thảo Sương vội nói :

- Thôi nghe , không được buồn đó .

Phương Hà lắc đầu :

- Ta chẳng hơi đâu mà buồn . Chẳng qua là vì . . .

Thảo Sương sốt ruột :

- Vì sao mi nói tiếp đi . Đừng chơi trò ú tim với ta ?

Phương Hà chột mỉm cười :

- Tuần trước Minh Hùng mua quà cho hai đứa nhỏ .

Thảo Sương ngạc nhiên :

- Có thể nữa à ?

Phương Hà gật đầu :

- Anh ấy gặp Thơm và Phương Mai đi ăn kem .

Thảo Sương chột hỏi :

- Vậy rồi mi tính sao ?

Phương Hà lắc đầu :

- Đó là tình cha con của họ ta đâu có quyền ngăn cấm .

Thảo Sương gật gù tỏ vẻ hài lòng :

- Mi nghĩ được vậy là tốt rồi .

Phương Hà ngó bạn :

- Mi cũng đồng ý như vậy sao ? Ta quyết định như vậy mi không phản ứng gì sao ?

Thảo Sương lắc đầu :

- Đừng ích kỷ Hà ạ ! Nếu vậy sẽ là mất đi nguồn hạnh phúc của con mình .

Phương Hà do dự :

- Nhưng mình lại sợ . Hoa Lan lại làm khó dễ mình .

Thảo Sương trợn mắt :

- Cô ấy dám ! Đáng lý ra Minh Hùng phải cấp dưỡng nuôi con nữa đấy !

Phương Hà lo lắng :

- Người không hiểu lý lẽ như Hoa Lan chuyện gì mà không dám làm .

Thảo Sương rất hiểu những diễn biến trong lòng của bạn nên an ủi :

- Cũng tùy thuộc vào Minh Hùng mà thôi . Ta tin Minh Hùng không đến nỗi nào đâu . Nếu anh ấy hiểu ra lý lẽ .

Phương Hà đưa tay nựng nịu cằm của cậu bé :

- Này , nó cũng giống anh Sang ghê nhỉ !

Thảo Sương nguýt bạn nói đùa :

- Chẳng lẽ mi bảo nó giống người hàng xóm hay sao ?

Phương Hà cười thật tươi :

- Nếu mà như vậy , mẹ con nhà người có lẽ phải cuốn gói ra vỉa hè rồi .

Thảo Sương trêu bạn :

- Nhưng rất tiếc . Nó lại giống cha như hai giọt nước .

Phương Hà bĩu môi :

- Chưa hẳn đâu nha . Vì cu cậu còn quá nhỏ mà !

Thảo Sương kêu lên :

- Ôi trời ! Bộ mi định làm cho ta lo sợ ư ?

- Mi sợ điều gì ?

- Ra vỉa hè đấy !

Phương Hà mỉm cười nhìn bạn :

- Ngang và bướng bỉnh như cậu mà cũng sợ nữa sao ?

Thảo Sương rụt cổ :

- Sợ chết đi được .

Phương Hà hăm dọa :

- Nếu vậy thì cố gắng mà niệm Phật nha . . .

- Niệm Phật ! Sao vậy ?

Phương Hà bảo :

- Để Phật phù hộ , cu cậu giống ba .

Cả hai cùng cười về ý nghĩ ngộ nghĩnh của Phương Hà . Thảo Sương lại hỏi :

- Đám cưới Hoài Nhân , mi có buồn không ?

Phương Hà bật cười :

- Tại sao ta lại phải buồn . Ta phải vui nhiều đấy ?

Thảo Sương thăm dò :

- Mi chẳng chút nào xao động trước tình cảm của anh ấy sao ?

Phương Hà ngúng nguẩy :

- Chẳng bao giờ . Ta luôn nghĩ Hoài Nhân cũng như anh Sang vậy thôi .

- Thế còn Hải Lâm ?

Phương Hà mím môi :

- Hải Lâm bây giờ chỉ còn là bóng mờ ở trong ta mà thôi . Năm tháng , thời gian đã xóa mờ đi tất cả . Ta bây giờ sống cho hiện tại . Ta không có quyền vương vấn cái quá khứ ấy .

Thảo Sương thầm thán phục bạn , nàng không ngờ Phương Hà có nghị lực , can đảm như vậy . một cô nữ sinh yếu đuối ngày nào bây giờ dần dần , cứng rắn hơn nhiều .

- Phương Hà ! Ta thật sự mừng cho mi .

Quay lại nhìn bạn Phương Hà cất cổ hỏi :

- Mừng cho ta về việc gì ?

Thảo Sương nguyền rủa bạn :

- Không còn u rĩ , sầu muộn nữa .

Phương Hà mỉm cười :

- Buồn rồi chẳng giải quyết được gì đâu .

Trần Sang vỗ tay :

- Hay lắm . Anh vô cùng hoan nghênh em !

Phương Hà sững sốt , nàng đỏ mặt :

- Anh Sang ! Anh về khi nào ?

Trần Sang mỉm cười nhìn em gái họ :

- Về lúc em trút cạn bầu tâm sự với mẹ con của Thảo Sương .

Phương Hà chớp chớp rèm mi :

- Anh cho như là đúng ư ? Anh đồng ý với quyết định của em à .

Trần Sang rất hiểu những diễn biến trong tâm trạng của Phương Hà .

Càng từ tốn khuyên :

- Anh luôn lúc nào cũng ủng hộ ý kiến của em cả . Vì hơn ai hết anh rất hiểu em . Người con gái đôn hậu , hiền lành , vị tha .

Phương Hà đỏ mặt :

- Anh có nói quá về em của mình không ?

Trần Sang ngăn :

- Sống với nhau từ nhỏ , anh đâu lạ gì em nữa . Ba mẹ anh mất lúc anh mới lên hai , anh về sống với dì lúc ấy em còn nằm trong bụng , thời gian qua mau em lớn lên hiểu chuyện , cái gì em cũng nhường nhịn cho anh . Em sợ làm phật lòng anh , anh tủi thân mà buồn . Lúc nào em cũng chịu anh cả .

Phương Hà chớp mi :

- Em lúc nào cũng xem anh là anh ruột của mình .

Trần Sang cười mãn nguyện :

- Vì vậy lúc nào anh cũng quan tâm đến em . Và chính nhờ vào dì và em mà anh mới có ngày hôm nay .

Thảo Sương xen vào :

- Vì vậy có lẽ anh rất giận Minh Hùng .

Trần Sang gật đầu :

- Phải ! Nhưng mà nó lại là bạn của anh .

Phương Hà nói sang chuyện khác :

- Anh ngày mai có dự đám cưới của Hoài Nhân không ?

Trần Sang nhìn em gái :

- Dĩ nhiên là anh phải có mặt rồi . Vậy còn em .

Phương Hà gật đầu :

- Em sẽ đi . Em phải chứng minh cho Hải Điệp thấy mình và Hoài Nhân là tình bạn trong sáng .

Trần Sang nói với Phương Hà :

- Em cứ sửa soạn đến giờ anh đến rước em đi cùng anh .

Phương Hà sung sướng gật đầu :

- Vâng , em sẽ chờ anh !

Như sức nhớ Trần Sang lại hỏi :

- hai đứa nhỏ đâu ! Em không dắt nó đến đây chơi .

Phương Hà lắc đầu :

- Tụi nó đi học .

- Chủ nhật mà .

Phương Hà chép miệng :

- Em xin gửi luôn ngày chủ nhật .

Trần Sang tỏ ý không bằng lòng :

- Em phải cho con thời gian giải trí đừng ép nó như vậy .

Phương Hà phản nản :

- Cu Tâm quậy quá , nên em sợ mẹ không có thời gian nghỉ ngơi .

Còn Phương Mai thì đi học phụ cho gì đó để đi thi .

- Ừ , nhưng em nên nhớ là đừng nên gò bó quá !

Phương Hà nói với Trần Sang và tìm hiểu phản ứng của anh :

- Minh Hùng mua quà cho Phương Mai và cu Tâm .

Trần Sang quay lại nhìn nàng :

- Sao , nó dẫn xác đến à !

- Dạ không , anh ấy gặp Phương Mai và Thơm ở quán kem .

Trần Sang tỏ thái độ bức bối :

- Nó chịu quan tâm rồi sao ? Còn em , em nghĩ sao ?

Phương Hà bối rối :

- Em . . . em không nỡ cắt đứt tình cảm cha con anh ấy !

Trần Sang gật gù :

- Nghĩ như em cũng phải . Đó là nhiệm vụ của nó mà .

Phương Hà an tâm về thái độ của Sang . Vì lúc nào Phương Hà cũng xem anh là người anh trai của mình :

- Anh không rầy em chứ ?

Trần Sang bật cười :

- Sao lại rầy em . Anh ủng hộ hai tay luôn đấy ?

Phương Hà nhoẻn miệng cười :

- Cám ơn anh !

- Đừng cám ơn anh làm gì . Mọi chuyện tùy em quyết định . Nhưng có điều nên thận trọng mà thôi .

- Vâng em hiểu rồi !

Trần Sang lại nói :

- Ngày mai em xuất hiện dự đám cưới thằng Nhân sẽ mừng lắm đấy .

Thảo Sương xen vào :

- Anh ấy thì mừng . Em lại sợ bà chằn Hải Diệp ấy , người gì đâu mà hồ đồ không thể tưởng .

Trần Sang nhướn mày nhìn vợ :

- Là con gái ai cũng ích kỷ vậy mà .

Thảo Sương phản đối :

- Ích kỷ hồ đồ theo kiểu của cô ấy e rằng đổ vỡ hạnh phúc mất .

Trần Sang chép miệng :

- Tờ đăng ký kết hôn là lá bùa hộ mệnh của những bà vợ ấy mà .

Thảo Sương trề môi :

- 10 tờ kết hôn cũng không làm sao mà giữ nổi hạnh phúc nếu một trong hai người có ý phản bội . Đàng này cô ấy chuyên gia là gây rối cho người khác . Người gì mà ăn nói chua như giấm vậy . Hồng biết anh Nhân nhận ra điều tốt của cô ấy ở chỗ nào .

Trần Sang bênh vực cho bạn :

- Thương đâu mà thương . Cậu ấy bị bà già giựt dây đó thôi . Tội nghiệp , cưới vợ mà lòng buồn rười rượi .

Phương Hà tỏ vẻ :

- Đành sống chung nhau sẽ sinh ra tình cảm vợ chồng .

Thảo Sương đùa với bạn :

- Như mi và Minh Hùng vậy phải không ? Con cái đầy đàn . . .

Cả ba cùng cười .

Minh Hùng đi tản bộ từ nhà đến nơi làm việc , lòng chàng đang nặng trĩu những ưu phiền . Hoa Lan ngày càng quá quắt . Cô ấy quản lý gắt gao thời gian của chàng . Ngày càng lộng hành quyền hạn trong nhà . Biến chàng như kẻ người làm công không bằng . Thoáng thấy bóng của Minh Hùng , chú Sáu đơn đả chạy đến :

- Cậu chủ !

Minh Hùng nhìn lại :

- Có chuyện gì vậy chú Sáu ?

Chú Sáu vui vẻ :

- Hàng đã xuất kho xong .

- Đủ hàng chứ chú Sáu ?

Chú Sáu gật đầu :

- Đủ , nhưng có điều .

Thấy chú Sáu ngập ngừng , Hùng ngờ vực hỏi :

- Sao , lại có chuyện gì à ?

Chú Sáu lắc đầu :

- À không , nhưng có điều lần chuyển hàng này Hoàng Việt có tham gia .

Minh Hùng tỏ vẻ bức mình :

- Hẳn đi theo làm gì ? Ai quyết định bảo hẳn đi ?

Chú Sáu lo lắng :

- Là ông Toàn đó .

- Là cha tôi !

- Vâng ! Chứ cậu nghĩ là ai trong cái công ty này chứ .

Minh Hùng thở dài :

- Tôi thật bất lực !

Chú Sáu động viên :

- Vậy thì cậu nên cứng rắn , cân nhắc , vì đây là tài sản của ông bà chủ để lại cho cậu mà . Trên thương trường làm ăn cậu đâu phải là khờ .

Minh Hùng chép miệng :

- Chẳng hiểu tại sao , mấy lúc gần đây đầu óc của tôi không được ổn định .

Chú Sáu khuyên nhủ :

- Vậy cậu nên thư giãn , đừng căng thẳng quá . Đến lúc gượng dậy không nổi là hư việc lớn .

Minh Hùng thở dài . Chàng cảm thấy trong lòng bồn chồn khó tả , chàng tâm sự với chú Sáu :

- Mấy hôm trước tôi có gặp Phương Mai .

Chú Sáu vè mặt râu râu :

- Thật tội nghiệp cho mợ ấy và Phương Mai . Ngày xưa cậu quyết định nông cạn quá !

Minh Hùng chép miệng :

- Chuyện đời ai biết được chữ ngờ .

- Quyết định như thế chứ làm sao biết đúng hay sai . Âu cũng là định số !

Chú Sáu cãi lại :

- Đôi khi cũng là do con người gây ra nữa đó cậu .

- Ý chú muốn trách tôi chứ gì ?

Chú Sáu cười :

- Tôi làm sao mà trách cậu chứ . Nhưng có điều tôi hơi buồn về tình cảm của cậu và mẹ .

Minh Hùng xua tay :

- Thôi đừng nhắc đến chuyện ấy nữa . Tôi nghĩ nó khó cứu vãn lắm chú ạ .

Chú Sáu cười khì khà :

- Được , tôi không nói đến chuyện ấy nữa .

Minh Hùng chột hỏi :

- Công nhân hôm nay sao thưa thớt quá vậy chú Sáu .

Đưa mắt ngạc nhiên nhìn cậu chủ , chú Sáu hỏi :

- Chứ hỏng phải cậu cho người ta nghỉ hay sao ?

Minh Hùng ngờ vực :

- Đâu có , sao tôi lại làm thế được .

Chú Sáu làm nhảm :

- Vậy là do ông Toàn , hoặc là Hoàng Việt .

Minh Hùng tỏ thái độ khó chịu :

- Thế này là quá lắm rồi .

Có người khách xuất hiện với dáng vẻ rụt rè . Chú Sáu liền hỏi :

- Anh tìm ai ?

Người ấy mạnh dạn bước tới :

- Tôi muốn gặp Minh Hùng !

Chú Sáu nghiêm giọng :

- Ai là ai mà tìm gặp Minh Hùng .

- Tôi là Điền đệ tử của Hoàng Việt .

Chú Sáu lại cười nhìn hẩn :

- Đệ tử của Hoàng Việt sao lại tìm Minh Hùng .

Điền nhếch mép cười :

- Tôi có việc cần gặp anh ta . Nếu không có tôi về .

Nãy giờ ngồi quan sát tên Điền , bây giờ chàng mới lên tiếng :

- Tôi là Minh Hùng đây !

Hắn nhìn Hùng cười xắc lắc :

- Ông là Minh Hùng ư ? Tôi không tin và cũng đừng hòng moi tin ở tôi .

Minh Hùng đến bên cạnh hắn mỉm cười :

- Anh không tin tôi là Hùng . Vậy theo anh Minh Hùng phải là người như thế nào ?

Điền bảo chẳng cần suy nghĩ :

- Hoàng Việt bảo , anh ta rất dữ dằn và độc đoán .

Minh Hùng cười lớn :

- Hắn nói với anh như vậy à !

Điền huênh hoang :

- Nếu không cho gặp Minh Hùng tôi về .

Hùng xoay hai vai hắn lại bảo :

- Tôi là Minh Hùng đây . Nào có chuyện gì muốn nói với tôi anh cứ việc thổ lộ .

Điền vẫn còn bán tín bán nghi :

- Có đúng ông là Minh Hùng không ?

Móc túi lấy ra thẻ chứng minh , Điền giật mình líu rú :

- Xin lỗi , tôi thành thật xin lỗi ! Tôi có mắt như mù .

Chú Sáu hét :

- Mày đừng dài dòng nữa hãy nói đi . Mày gặp cậu chủ là để làm gì ?

Minh Hùng đưa tay ngăn :

- Chú Sáu , chú vào trong sắp xếp cho anh em làm việc đi .

Chú Sáu do dự :

- Nhưng mà . . .

Minh Hùng nháy mắt :

- Thì chú cứ nghe tôi đi mà .

Chú Sáu đành phải rút lui . Minh Hùng giục :

- Nào có gì hãy nói đi !

Điền khinh khỉnh nói :

- Ông có tin tôi không đã chứ !

Minh Hùng thoáng chau mày , cười nửa miệng :

- Cũng phải tùy chuyện chứ . Nghe xong tôi sẽ tỏ thái độ .

Hắn ra điều kiện với chàng :

- Ông phải đảm về tính mạng của tôi chứ ?

Hùng bật cười :

- Nghiêm trọng đến như vậy sao ?

Hắn gật đầu :

- Nếu anh bảo đảm tôi mới dám nói vì hắn rất độc ác .

Minh Hùng nhếch môi :

- Được rồi . Tôi hứa ! Hắn là ai ?

Điền đột nhiên thốt lên :

- Hoàng Việt !

Minh Hùng ngó thẳng vào mắt Điền :

- Hoàng Việt ư ? Hắn làm sao ?

Điền rào đón :

- Nhưng anh có bảo đảm được tôi không ?

Minh Hùng chỉ vào ngực mình :

- Thằng này đã hứa thì không gì thay đổi .

Điền nói thẳng thừng :

- Anh cho tôi một số tiền chứ ?

Minh Hùng thộp cổ hăn , nghiêng rằng :

- Mày định bịa chuyện để vào đây kiểm soát phải không ?

Điền nhăn mặt , cố gỡ tay Hùng ra . Hăn thều thào :

- Anh chỉ cho tôi một ít thôi . Nhưng anh có thể cứu bản thân mình và giữ được cái gia sản kết sù này .

Minh Hùng buông hăn ra , nghiêng rằng :

- Được . Tao đồng ý . Nói đi .

Hăn kể :

- Tôi là người thân cận của hăn . Tôi biết tất cả mọi tội lỗi của hăn .

Mấy năm nay anh em sống chết có nhau , đôi khổ điều chia xẻ .

Nhưng mấy lúc gần đây hăn lọt được vào công ty nhưa Cao su này lại trở mặt với anh em . Hăn hại đứa nào dám phản lại hăn . Hăn là tên nghiện ngập ma túy nặng lắm .

Điền lại im lặng . Hùng giục :

- Nói tiếp đi !

- Cho em xin ly nước .

Hùng rót cho hăn ly nước . Uống xong hăn lại nói tiếp :

- Hoa Lan là người tình trước đây của hăn đó .

Minh Hùng sững sốt :

- Cái gì ? hai đứa nó yêu nhau à !

- Vâng ! Và khi biết Hoa Lan có thai hẳn liền "quất ngựa truy phong" . Biết con mình có thai ông Toàn sợ mang tai tiếng nên tìm cách để Hoa Lan tiếp cận anh và anh đã sập bẫy cha con ông ấy .

Minh Hùng ngẩn người ra . Hùng như người từ trên trời rơi xuống , chàng lại chụp cổ áo Điền :

- Mà nói thật chứ ?

Điền nhăn nhó :

- Chuyện động trời như vậy tôi dám bịa đặt hay sao ? Hoa Lan gởi cho hẳn đó .

Móc trong túi ra mấy tấm ảnh của Hoa Lan và Hoàng Việt chụp trong lúc tình tứ với nhau . Minh Hùng cảm thấy tê tái vô cùng , chàng ngó trân trân vào mấy tấm ảnh . Tay đập mạnh xuống bàn :

- Khốn nạn thật mà !

Điền nói tiếp :

- Hoàng Việt lấy có mấy tấm hình này và đe dọa ông Toàn . Hoàng Việt bảo ông ấy nhận hẳn vào công ty này . Và được gần vợ con hẳn .

Minh Hùng mím chặt môi , đôi mắt chàng như nẩy lửa :

- Hừm ! Tụi này gan góc thật . Được ta sẽ cho cậu một số tiền nhưng mấy tấm hình này hãy để lại đây .

Điền gật đầu lia lịa :

- Được , được . Nhưng anh phải cẩn thận bởi vì Hoàng Việt , Hoa Lan và ông Toàn đang có âm mưu hại anh để chiếm đoạt tài sản .

Minh Hùng đặt tay lên vai Điền :

- Được , tôi rất cảm ơn anh , nếu sau này có gì cần hãy đến tìm tôi .
Đưa cho Điền số tiền , hă đi khuất . Minh Hùng ngồi xuống ghế ôm đầu . Anh đâu có ngờ cha con ông Toàn lại là kẻ mưu mô quỷ kế đến như vậy . Chú Sáu nhẹ bước vào đặt tay lên vai chàng :

- Bình tĩnh đi cậu . Biết sớm vậy còn tốt hơn .

Ngước mặt khổ sở lên nhìn chú Sáu . Minh Hùng lắc đầu :

- Tôi thật là ngu ngốc ! Đã bỏ qua những lời khuyên của chú trước đây . Tôi đã nhẫn tâm với vợ con mình . Tôi thật đáng nguyên rủa .

Chú Sáu an ủi :

- Cậu hãy dũng cảm lên để cứu vãn tình thế .

Minh Hùng ngẩng đầu lên :

- Tính sao bây giờ đây chú ?

Ngẫm nghĩ một lát chú Sáu nói :

- Cậu hãy bình tĩnh , khéo léo xem như chưa hề biết gì cả . Chuyện trước mắt bây giờ tìm ra chứng cứ .

Minh Hùng đẩy mấy tấm ảnh ra trước mặt chú Sáu :

- Đây chú xem đi !

Chú Sáu quay mặt đi :

- Chưa đủ đâu . Mà cậu phải bắt cho tại trận .

Chú Sáu kề tai nói nhỏ , Minh Hùng gật gù :

- Được . Lần này tôi nghe lời chú .

Minh Hùng xếp mấy tấm ảnh cẩn thận để vào túi áo , lá thư cũng được xếp gọn lại . Đưa tay sửa lại chiếc cổ áo cho ngay ngắn . Ung dung bước ra khỏi cửa công ty . . .

Hoa Lan bước đến cổng nhà . Cô hơi khựng lại khi nhìn thấy cu Tâm

đang nghịch cát trước sân . Thằng nhóc quá giống Minh Hùng , cô càng điên tiết hơn , sự ganh ghét càng dâng lên tới cổ . . . Sự bức tức vô cớ ấy làm cô mạnh dạn hơn lên . Nghênh ngang bước vào nhà . Cất giọng trịch thượng :

- Chủ nhà đâu rồi .

Bé Phương Mai chạy ra . Thấy Hoa Lan mang chặt mặt hình sự nó há hốc mồm và trong đầu nó hiện ra con người này đã đến trường học cùng với ba nó . Cô bé hơi lùi lại miệng lắp bắp :

- Mẹ ơi . . . !

Phương Hà từ dưới bếp lên , miệng ca cẩm :

- Con hư lắm ! Chơi với em . . .

Phương Hà im bặt , khi bắt gặp Hoa Lan đang nhìn mình như trân trối . Phương Hà lúng túng :

- Cô . . . Cô . . . !

Hoa Lan bật cười :

- Có chuyện gì mà cô lại ấp a ấp úng vậy hử ? Chẳng lẽ cô đã biết mục đích tôi đến đây rồi chứ ?

Phương Hà mím môi cố dằn xúc động . Nhưng giọng nói không kém nhã nhặn :

- Cô làm gì mà vào nhà người ta đặng đặng sát khí như vậy ?

Hoa Lan cười lớn :

- Vậy sao ? Tôi cứ ngỡ rằng cô đã biết mục đích tôi đến đây rồi chứ ?

Phương Hà nghiêm giọng :

- Tôi và cô đâu có quan hệ gì ? Thiết nghĩ tôi chẳng có gì để nói với cô .

Hoa Lan cười khan :

- Hay lắm . Cô giỏi lắm ! Cô là người đàn bà vô liêm sỉ !

Phương Hà hơi tái mặt , nhưng nàng lấy lại bình tĩnh :

- Này câu nói ấy có lẽ tôi nói mới đúng . Cô chửi người ta sao không tự xem về mình . Ai là người vô liêm sỉ chứ ?

Hoa Lan nghiêng rằng :

- Tại sao cô lại quyến rũ chồng tôi . Để anh ấy phải lạnh lùng với tôi .

Phương Hà phì cười :

- Cô thật là quá đáng . Tâm địa của cô xấu xa rồi nghĩ ai cũng như mình vậy sao ? Tôi không ích kỷ như cô tưởng vậy đâu ? Cô nên về đi là hơn .

Hoa Lan lại cười , cái cười đầy mỉa mai :

- Đuổi tôi ư ? Cô dám đuổi tôi à !

Phương Hà không chịu nổi cái giọng ăn nói mất lịch sự của Hoa Lan :

- Với một con người ăn nói quá hồ đồ , trịch thượng , hạng người đó tôi không thích tiếp xúc . Hạng người vừa ăn cướp vừa la làng như vậy .

Hoa Lan vô cớ bước đến bên góc bàn học của Phương Mai vớ lấy những thứ đồ chơi mà Minh Hùng đã mua quăng ra ngoài :

- Đây là gì hả ? Cô đã bòn rút tiền của của chồng ta , để mua sắm cho con mình à . Thứ đào mỏ .

Phương Hà nổi giận , nóng quát :

- Cô quá hồ đồ . Tôi đâu thèm những đồng tiền ấy ! Tại sao cô lại đến đây gây sự với tôi một cách vô cớ như vậy .

Hoa Lan nói rít qua kẻ rằng :

- Tôi cấm cô từ nay không được gặp gỡ chồng tôi . Nếu không thì đừng có trách .

Phương Mai nãy giờ đứng mở to mắt nhìn mọi người . Cô bé ngơ ngác , khóc thét lên khi thấy Hoa Lan quăng đồ chơi của nó xuống đất . Vừa cúi xuống nhặt lên cô bé vừa phụng phịu :

- Lắm hết trơn !

Cu Tâm cũng chạy vào , nhìn chiếc xe gãy gọng văng bánh ra . Nó sụt sịt khóc :

- Xe . . . em . . . hư . . . rồi .

Phương Hà cố nén tức giận . Nàng nghĩ ra một điều , đối với hạng người như có ta có nói nhiều cũng như "đàn khảy tai trâu" mà thôi . Nên ném cái nhìn lạnh lùng về phía Hoa Lan :

- Cô về được rồi . Tôi không rảnh để tiếp cô .

Hoa Lan cười nửa miệng :

- Hừ ! Bộ cô tưởng tôi thích bước vào cái nhà này lắm hay sao ? Vì hạnh phúc gia đình tôi , vì tương lai của con tôi và Minh Hùng buộc lòng tôi mới bước vào đây . Xì , xứng đáng gì đó mà lên mặt !

Nói xong Hoa Lan quài quả bỏ đi . Phương Hà quá đau lòng nàng ngồi khụy xuống ghế . Bây giờ nàng mới khóc . Nàng đâu có ngờ Hoa Lan quá quắt đến như vậy . Cô ta dám đến đây sỉ vả mình một cách thậm tệ . Đúng là "họa vô đơn chí" thật mà . . .

Bà Phúc vừa bước vào nhà đã lên tiếng :

- Có ai ở nhà không ?

Bà Phương Lan bước ra đón đả chào mời :

- Chà , hôm nay rảnh đến nhà tôm , có lẽ ngày hôm nay mình có tin

vui . Cúc Hương vào nhà đi .

Bà Cúc Hương tròn mắt :

- Bạn có tin rằng hôm nay tôi đến đây có tin vui thật sao ?

Bà Phương Lan bảo đùa :

- Thôi , đùa tí cho vui vậy mà !

Bà Cúc Hương lắc đầu :

- Tin vui chứ không phải là đùa .

Bà Phương Lan sáng mắt :

- Tin vui thật sao ?

Bà Cúc Hương mỉm cười tỏ vẻ bí mật :

- Hôm nay mình thấy bạn có vẻ đẹp ra đó .

Bà Phương Lan lườm bạn :

- Già cả rồi , ở đó mà đẹp với xấu . Vả lại chồng không có đẹp để làm gì ?

Bà Cúc Hương ra hiệu . Ông Sĩ Tân bước vào . Phương Lan kinh ngạc , ngờ mình nhìn lầm , đưa tay dụi dụi mắt , bà thốt lên :

- Sĩ Tân ! Anh thật đây sao ?

Ông Sĩ Tân đứng chết lặng nhìn vợ sau bao năm dài xa cách . Bà ấy vẫn không thay đổi . Duy chỉ có mái tóc là lấm tấm sợi bạc . Đôi mắt ấy đã làm cho ông bị dày vò mười mấy năm nay . Ông thốt lên :

- Bà vẫn khỏe chứ !

Bà luống cuống gật đầu :

- Cám ơn tôi vẫn khỏe . Thế ông về đây khi nào ?

Ông Sĩ Tân đáp :

- Vừa về tới là tôi đến thăm bà liền nè .

Bà ngoảnh mặt quay đi :

- Thật không ?

Ông Sĩ Tân ngồi xuống cạnh bà :

- Phương Lan còn giận tôi sao ?

Bà nói giọng hờn giận :

- Thù suốt đời mà .

Bà Cúc Hương xen vào :

- Anh an tâm đi , tôi đâu còn lại gì Phương Lan , tuy bên ngoài nói hận thù như vậy nó chứ thật ra tình yêu bạn ấy dành cho anh vẫn cháy bỏng .

Trước câu nói vui của bạn , Phương Lan phải bật cười , nét già thêm duyên dáng .

- Quý , làm sao mi hiểu được lòng ta chứ . Mười mấy năm với biết bao là thay đổi , có lẽ , lòng người cũng thay đổi chút ít .

Sĩ Tân đưa mắt kiểm tìm :

- Về đây gặp được bà vẫn còn khỏe là tôi mừng lắm rồi . Còn con gái tôi đâu bà . Nó có được khỏe không ?

Nghe nhắc đến con gái Phương Lan cảm thấy chạnh lòng :

- Hạnh phúc của nó đồ vỡ . Nó về đây sống với tôi mấy năm nay .

Phương Hà đã nhận ra cha mình , nàng đứng sau bức rèm buồn quan sát , nàng vừa mừng vừa tủi . Nghe cha nhắc đến mình nàng chạy ra vừa gọi cha vừa khóc .

- Cha ơi !

Sĩ Tân ôm chầm lấy con gái :

- Phương Hà ! Con gái của cha !

Phương Hà cứ ôm chặt lấy cha mà khóc , khóc để quên thương nhớ , khóc để chia sẻ bớt nỗi đau khổ đang hoành hành trong tim và khóc và mừng từ nay nàng đã có cha rồi . Phương Hà ngẩng đầu lên :

- Cha à ! Cha ở đây luôn với mẹ và con chứ ?

Sĩ Tân gật đầu một cách cương quyết :

- Cha sẽ về . Nhưng liệu mẹ con có tha thứ cho cha không ?

Nỗi lo lắng lại hiện lên khuôn mặt buồn buồn của Sĩ Tân làm Phương Hà xúc động . Nàng ôm vai mẹ :

- Mẹ , mẹ tha thứ cho cha ghen mẹ !

Bà giận , phũ tay con gái :

- Công tôi nuôi dưỡng dạy dỗ khôn lớn ai muốn nhìn cũng được sao ?

Phương Hà kêu lên :

- Kìa mẹ !

Sĩ Tân giọng buồn buồn , nhưng đầy yêu thương :

- Phương Lan ! Em không thể tha thứ cho anh sao ?

Phương Lan nhăn nhó :

- Già hết rồi , anh anh em em nghe ghê quá !

Cúc Hương thấy mình không nên ở lại nên tìm lời cáo từ :

- Ôi , trưa quá rồi , tôi phải về lo một số công việc . Anh Tân ở lại vui vẻ nghe .

Sĩ Tân mời mọc :

- Được rồi . Ngày mai mời làm tiệc tôi sẽ nhắc Cúc Hương .

Trước khi ra về Cúc Hương còn véo von một câu :

- Có mời người ta không tôi liên lạc cho .

Sĩ Tân lắc đầu lia lịa :

- Thôi , thôi đi cô nương . Tôi sợ lắm rồi .

Ai cũng phải cười trước cử chỉ của Sĩ Tân .

Cúc Hương nói với bạn :

- Ta về trả lại sự bình yên cho gia đình .

Phương Lan tiễn bạn ra tận cổng :

- Mi về nhé .

Cúc Hương rí nhỏ vào tai bạn :

- Đêm nay tha hồ mà tâm tình ghen .

Phương Lan kêu lên :

- Mi là quý . Già rồi mà tính nết vẫn thế . Hỡi Cúc Hương xí xọn ngày nào !

2 người lại mỉm cười với nhau .

Quay trở vào , Phương Lan chạm phải cái nhìn của Sĩ Tân đầy trĩu mến yêu thương sau bao nhiêu ngày xa cách . Nhìn ảnh cha con đoàn tụ Phương Lan như quên hết giận hờn . Lòng bỗng thấy ấm lại sau bao năm dài giá lạnh . Thôi thì gương vỡ lại lành .

Hoa Lan lồng lộn như con sư tử hà đông . Cô nén cái nhìn sắc lạnh về phía Minh Hùng . Chàng cảm thấy bây giờ Hoa Lan đã hiện nguyên hình là một bà phù thủy độc ác . Chứ không phải Hoa Lan ngày anh mới gặp là một cô gái kiêu sa , đẹp lộng lẫy với thân hình bốc lửa , đã đưa chàng vào choáng ngợp yêu thương . Quên trời quên đất quên cả vợ con để chạy theo một ảo ảnh xa vời . Để bây giờ ảo ảnh kia tan tành theo giọt nước . Tiếng ly tách rơi xuống nền gạch nghe chan chát .

Minh Hùng quay lại mỉm cười chua chát :

- Cô có đập phá đi , cũng như đập phá những công trình mà cha con cô từ trước đến nay đã âm thầm xây dựng . Nó đang mục nát hết rồi .

Hoa Lan chưa hiểu nổi ý của Minh Hùng ám chỉ điều gì . Cô khóc hu hu :

- Tại sao ? Tại sao anh vẫn quan hệ với cô ấy ?

Minh Hùng ngẩn người ra :

- Quan hệ với cô ấy à ? Cô ấy là ai ?

Hoa Lan vẫn khóc :

- Anh còn hỏi em được vậy sao ? Em đã nhìn thấy hết rồi .

Minh Hùng bật cười :

- Thôi đi cô ! Cô đừng có mà đặt điều nữa . Tôi chán cái giọng điệu ấy rồi . Nếu khôn hồn thì hãy im miệng lại đi !

Hoa Lan sưng sờ :

- Tại sao tôi phải im chứ ? Tôi đâu dễ để ai có thể chia sẻ hạnh phúc của tôi .

Minh Hùng cười khẩy :

- Ai mà dám xúc phạm đến cô như vậy . Kẻ đó thật điên rồ ? Hạnh phúc của cô ư ? Làm sao mà cô có hạnh phúc chứ !

Hoa Lan vênh mặt :

- Anh đừng hòng mà rước nó về đây .

Minh Hùng đổi tư thế ngồi :

- Cô nói toàn là những chuyện đầu đầu . Thực tế như thế nào ?

Hoa Lan hậm hực :

- Tuần trước anh đưa mẹ con nó đi sắm đồ phải không ?

Minh Hùng nhướn mày , bình thản nói :

- Chuyện ấy đâu có gì là lạ . Phương Mai nó là con gái của tôi mà . Khai sinh nó là con của tôi . Tại sao tôi không có quyền lo cho nó chứ ?

Hoa Lan trợn mắt :

- Anh dám làm lại một lần nữa .

Minh Hùng vớ gói thuốc trên bàn rút một điếu châm lửa hút :

- Tôi thích làm gì thì làm không ai có quyền cản trở tôi cả .

Hoa Lan hăm dọa :

- Anh dám . Hoa Lan này đã nói thì làm . Anh liệu hồn đó .

Minh Hùng nổi giận :

- Tôi thách cô đó . Ai đụng đến mẹ con nó thì đừng có trách tôi .

Hoa Lan xì mũi :

- Ôi , ai mà thèm bước đến căn nhà tồi tàn ấy nữa , bần chân thêm thôi .

Minh Hùng bật đứng lên :

- Vậy là cô đã quấy rầy người ta rồi sao ?

Hoa Lan trề môi :

- Đến đó để dẫn mặt con nhỏ định phá hạnh phúc gia đình người ta thôi .

Minh Hùng kinh ngạc :

- Cô , cô thật là độc ác . Người ta có làm gì đâu mà cô đến nhà người ta chửi bới chứ ?

Hoa Lan cười khẩy :

- Chửi bới là chuyện nhỏ . Cho nó một lon axít mới là chuyện lớn .

Minh Hùng không chịu nổi thái độ càn rỡ của Hoa Lan . Chàng tát tai Hoa Lan :

- Bốp !

Hoa Lan kêu toáng lên :

- Ôi , mày dám đánh tao ư ?

Minh Hùng cười khẩy :

- Hay lắm rồi đó . Mày với tao , như vậy là cô đã phân tách rạch ròi rồi phải không ? Giữa tôi và cô coi như không còn gì để nói nữa . Tự cô chuốc lấy mà thôi .

Hoa Lan như sực tỉnh cô ngỡ ngàng về thái độ của Minh Hùng hôm nay . Anh ấy hôm nay sao vậy ? Tưởng làm rùm beng lên để anh ấy năn nỉ rồi ôm mình vào lòng thủ thủ xin lỗi . Nhưng hôm nay là lần đầu tiên chàng đánh mình . một cái tát tay thật mạnh , cô thấy như hoa cả mắt . Hoa Lan ngồi ôm mặt khóc :

- Anh tàn nhẫn đến như vậy ư ? Anh độc ác quá . Anh vũ phu lắm !

Minh Hùng vẫn ngồi im bất động trên ghế :

- Hừm ! Tôi độc ác , tôi vũ phu ư ? Sao cô chẳng nhìn lại bản thân mình xem sao ? Đẹp mặt lắm à . một con người mặt dạn mày dày . Ngày xưa người ta gạt nước mắt ra đi là đã nhường cho cô một bước rồi . Vậy mà hôm nay vô duyên vô cớ đến nhà người ta chửi bới sỉ nhục . Vậy cô có còn nhân tánh nữa hay không ?

Hoa Lan xác xược :

- Vì con đàn bà đó mà anh chửi tôi thậm tệ không tiếc lời ư ? Cô ấy có chung thủy với anh không chứ . Người ta đã có con với người khác rồi , anh có biết điều ấy không ?

Minh Hùng bật cười lớn :

- Càng lúc cô càng làm tôi kinh tởm cô hơn . Loại người như cô thật không đáng sống chút nào .

Hoa Lan hăm dọa :

- Vậy thì anh giết tôi đi , chắc cha tôi để yên cho anh à .

Minh Hùng nhướng mày :

- Giết cô làm gì cho bẩn tay tôi .

Biết cứng rắn , nóng nảy sẽ không làm gì được . Hoa Lan đổi chiêu cô hạ giọng :

- Đến giờ anh đi rước con !

Minh Hùng ngồi khoanh tay trước ngực :

- Cô cứ đi đi . Tôi không rảnh .

Hoa Lan ầm ức :

- Rước con mà anh cũng đẩy cho tôi nữa sao ?

Minh Hùng tỏ vẻ thái độ khó hiểu :

- Tôi bận không đi được . Đó là bổn phận của cô mà . Từ nay tôi chẳng rảnh để mà rước nó nữa đâu .

Hoa Lan phùng má :

- Anh nói vậy nghĩa là sao ?

Minh Hùng vẫn ngồi đó , giọng nó có vẻ lạnh lùng hơn :

- Nghĩa là gì cô đã tự hiểu rồi sao còn hỏi tôi nữa ?

Hoa Lan kinh ngạc , cô hét lên :

- Tình cũ không rủ cũng đến . Có phải vì con đàn bà ấy quyến rũ mà anh muốn bỏ bê vợ con ư ?

Minh Hùng vẫn để nụ cười khinh bạc trên môi :

- Đáng lý câu nói ấy cô phải để tôi nói thì đúng hơn . Cô lúc nào cũng muốn lật ngược lại vấn đề cả .

Hoa Lan hơi khựng người lại . Cô sững sờ nhìn Minh Hùng lắp bắp :

- Anh nói vậy có ý gì ?

Minh Hùng xua tay :

- Chờ ông Toàn và Hoàng Việt về rồi nói luôn một thể . Tôi không có thì giờ để mà đôi co với cô .

Minh Hùng bước ra khỏi nhà , với một tâm trạng phẫn chấn . Dù sao chàng cũng đã nhận ra được cái sai lầm lớn của mình ruồng rẫy vợ con , sống khổ sở vất vả , ôm vợ con người ta mang về nuôi cha ăn mặc sung sướng . Và tự cho đó là hạnh phúc . Minh Hùng cho xe chạy với tốc độ nhanh , chàng muốn tạo cảm giác mạnh để với đi phần nào sự hụt hẫng chán chường trong tâm hồn chàng Minh Hùng gởi xe và tìm băng đá trống để ngồi . Công viên buổi chiều rất đông khách , người ta tản bộ , kẻ dắt dìu con cái ra đây để hóng mát để thư giãn cho tinh thần được thoải mái :

- Mẹ ơi ! Bong bóng đẹp quá . Mẹ mua cho con .

Tiếng người phụ nữ nhỏ nhẹ :

- Con thích chơi bong bóng à . Được để mẹ mua cho .

Tiếng nói quá quen thuộc . Minh Hùng quen như quen thuộc lắm .

Minh Hùng thốt lên nho nhỏ :

- Phương Hà !

Anh quay mặt đi che giấu sự xúc cảm đang dâng lên trong lòng .

Dợm đứng lên nhưng Phương Mai nói như reo :

- A ba đây rồi !

Phương Mai nắm tay cu Tâm kéo về phía Minh Hùng đang ngồi .
Phương Hà chạy theo . bốn mắt chạm nhau . Phương Hà quay đi ,
nàng nhắm mắt lại cố xua đi hình bóng ấy . Nhưng tiếng gọi của
chàng nghe tha thiết quá :

- Phương Hà ơi !

Phương Hà có chút xao động nhưng càng lắc đầu cố giữ giọng tự
nhiên :

- Chào anh ! Anh vẫn khỏe chứ ?

Minh Hùng bối rối :

- Vâng ! Anh vẫn khỏe ! Vậy còn em ?

Phương Hà nở nụ cười :

- Như anh thấy nè !

Phương Mai bá cổ chàng vùi vỉnh :

- Ba cho con ăn kem nha .

Minh Hùng xoa đầu con trẻ :

- Được , con muốn ăn bao nhiêu cũng được .

Cu Tâm như tủi thân ôm tay mẹ nũng nịu :

- Ba con đâu mẹ !

Cả Minh Hùng và Phương Hà giật mình nhìn nhau . Phương Hà chưa
biết trả lời sao thì Minh Hùng vội lên tiếng trước :

- Ba con đây nè !

Nó tròn mắt lắc đầu :

- Ba của chị Hai cơ !

Minh Hùng nghèn nghẹn , chàng cảm động muốn rơi nước mắt .

Chàng nói như van lơn :

- Lại đây ba ẳm ! Cu Tâm ngoan nhé .

Câu âu người nhìn mẹ . . . Phương Hà mỉm cười gật đầu khích lệ :

- Ba con đó !

Cu Tâm sung sướng nhảy tọt vào lòng chàng thổn thức :

- Ba ơi .

Minh Hùng xiết chặt hai con vào lòng hôm nay anh mới cảm nhận được một cách sâu sắc về tình phụ tử . Anh thủ thủ với Phương Hà :

- Anh cảm ơn em Phương Hà ơi !

Nàng vẫn đứng trơ ra đó . Hình ảnh ba cha con làm nàng xúc động . Chắc có lẽ con nàng cũng như nàng vậy cảm xúc trào dâng , hạnh phúc đong đầy khi mình có được người cha . Tâm trạng đó đã làm cho Phương Hà bị dày vò mấy đêm liền và nàng đã can đảm dứt bỏ mặc cảm , dứt bỏ giận hờn với Minh Hùng để cha con họ được gặp nhau . Đây là cái quyền của con mình mà . Phương Hà cố giữ giọng bình tĩnh :

- Tôi chấp nhận cho anh gặp con . Nhưng tôi không thể nhận lại những lời xỉ vả của vợ anh . Thật tình tôi không có một ý nghĩ nào khác ngoài việc vì quá thương con và muốn cho nó biết trên đời này nó vẫn còn có cha .

Minh Hùng ngược nhìn người vợ dịu hiền , thiết tha yêu chồng mà chàng đã nhẫn tâm bỏ rơi giọng chàng đầy xúc động :

- Phương Hà anh ân hận lắm !

Nàng lắc đầu :

- Chuyện ấy bây giờ không phải là vấn đề nan giải , tôi vui vì anh không từ chối hai đứa con . Ngoài ra tôi không có gì để nói với anh

cả .

Minh Hùng cúi mặt :

- Em nói cũng phải . Tội lỗi của anh to lớn lắm . Em cho anh nhìn lại con đó là may mắn lắm rồi .

Tiếng Phương Mai ríu rít :

- Ba ơi ! Chẳng nào ba mới về ở với con .

Minh Hùng đặt lên trán con nụ hôn :

- Ba sẽ gặp con thường hơn .

Cu Tâm chu môi :

- Con nữa nè ba !

Minh Hùng ôm ghì nó vào lòng , chàng thì thầm :

- Ôi con trai của ba . Con ngoan lắm !

Minh Hùng nâng con trai lên , Minh Tâm khoái chí cười giòn giã .

Tiếng cười trong trẻo của con thơ làm cho lòng chàng ấm lại . Chàng

đâu còn gì để mơ ước hơn nữa . Minh Tâm giống anh từ đầu đến cuối , từ ánh mắt đến nụ cười . Ôi đâu còn gì hạnh phúc hơn nữa .

Chàng như hối tiếc những năm tháng đã qua .

Phương Hà giục con :

- Tối lắm rồi . Mình về thôi con !

Phương Mai và Minh Tâm bịn rịn không muốn rời khỏi vòng tay của cha . Minh Tâm thở thê :

- Ba về với tụi con nghen !

Minh Hùng nghẹn lời . Phương Hà bối rối :

- Về thôi con !

Minh Tâm bá cổ chàng . Nó hôn lên trán , rồi lên má anh một cách

nhật tình . Phương Hà quay mặt đi nơi khác giấu che cảm xúc .

Phương Mai thở thê :

- Mẹ ơi ! Sao ba không về với tụi con ? Bộ bà ấy không cho ba về hử ?

Phương Hà lắc đầu :

- Không được đâu . Ba còn phải đi làm nữa .

Minh Tâm lại nói :

- Mai mốt ba cho con và chị Hai đi siêu thị nha ba .

Minh Hùng hôn con :

- Minh Tâm con cố gắng học ngoan mai mốt ba sẽ đưa con đi chơi .

Cu cậu sướng lên đáp thật to :

Minh Hùng nói với Phương Hà :

- Anh xin lỗi em về việc Hoa Lan đến nhà em quấy rầy .

Phương Hà lắc đầu :

- Tôi không dám nhận lời xin lỗi của anh . Mà chỉ mong anh đừng để cô ấy đến nhà tôi nữa . Tôi không muốn con trẻ phải nghe những lời khiếm nhã của cô ấy .

Minh Hùng nhìn Phương Hà gật đầu :

- Em an tâm , sẽ không có lần thứ hai đâu .

Nhìn Phương Hà dìu dắt hai đứa con bước đi ra khỏi công viên chàng dõi theo đến khi ba mẹ con khuất dần vào bóng người nhấp nhô trên đường . Chàng thở dài . Bước ra khỏi công viên .

Minh Tâm ríu rít khoe với bà ngoại rằng hôm qua mình gặp ba , được ba ôm vào lòng , được ba hôn lên trán , lên má . Nghe giọng cháu thơ ngây , đầy hạnh phúc mà bà Phương Lan cảm thấy chạnh lòng .

Tiếng nó lại vang lên :

- Ngoại ơi ! Mai một ba con về chở đi chơi nè .

Phương Mai cùng tranh giành :

- Cả em nữa đó ngoại !

Thảo Sương bế cu Hải bước vào liền lên tiếng :

- Nhà có gì vui mà có vẻ nhộn nhịp lên thế ?

Cu Tâm ré lên :

- A ! Mẹ nuôi . Ôi em bé !

Phương Mai cũng chạy đến :

- Mẹ nuôi !

Thảo Sương vò đầu hai đứa :

- hai con ngoan lắm . Mẹ thưởng đây .

2 đứa đón lấy bánh Thảo Sương đưa cho , đồng thanh nói :

- Cám ơn mẹ nuôi !

Phương Lan lắc đầu phàn nàn :

- Đến chơi thì được rồi bày đặt mua quà làm gì cho hao tốn .

Thảo Sương xoa xoa lên má cu Hải nàng trả lời :

- Có gì đâu dì à ! Tội nghiệp chúng nó lắm .

Bà Phương Lan chép miệng :

- Ngày hôm qua lúc mẹ nó dẫn đi chơi công viên . Nghe đâu có gặp thằng Hùng .

Thảo Sương tròn mắt :

- Có chuyện đó nữa sao ? Thế cha có nói gì không Phương Mai ?

Phương Mai cố nhớ lại cô bé khoe :

- Dạ có , ba hứa cho hai đứa con đi chơi !

Thảo Sương cảm thấy vui vui :

- Cầu mong cho hai người được trùng phùng .

Bà Phương Lan cũng nói :

- Dì cũng thường thầm cầu nguyện như vậy . Vì tương lai của hai đứa nhỏ . Con cố gắng thuyết phục Phương Hà giúp dì .

Thảo Sương tỏ vẻ tán đồng ý kiến của dì :

- Vâng ! Dì hãy an tâm .

Ngoài sân tiếng của Phương Mai reo lên :

- Mẹ về , mẹ về !

Thấy mẹ biết là Thảo Sương đến . Phương Hà bước nhanh vào nhà .

Thấy bạn Phương Hà tủm tỉm cười :

- hai mẹ con mới qua đó hả ? Cu Hải nay thấy ghét hông ?

Thảo Sương ngó bạn trân trân , làm cho Phương Hà lúng túng :

- Mi làm gì nhìn ta dữ vậy ?

Thảo Sương nói nhỏ :

- Hôm nay thấy mi tự nhiên đẹp ra đó . Chắc có vấn đề gì đây .

Phương Hà lờm bạn :

- Mi chỉ tổ nói quàng xiên . Tại cha ta về ta mừng nên mặt mày tươi tắn vậy mà .

Thảo Sương vẫn trêu bạn :

- Dượng về thì vui một lẽ , còn chuyện thứ hai thì sao ?

Phương Hà ngơ ngác :

- Còn chuyện thứ hai nữa cơ à ? Sao ta không biết ?

Thảo Sương nguyệt bạn :

- Nhìn cái mặt không quen nói dối của bạn kìa . Nó đã trả lời thay

bạn rồi đó .

Phương Hà thở dài :

- Mi muốn nói đến chuyện ta vừa gặp Minh Hùng chứ g'ì ?

Thảo Sương gật đầu ngó bạn :

- Vâng mới được chứ . Cứ ôm khư khư trong bụng coi chừng có ngày nổ tung ra đó .

Phương Hà cười khúc khích :

- Mi làm như cái bụng của ta đang chứa bom nổ chậm không bằng .

Thảo Sương đùa dai :

- Vậy chứ còn gì nữa . Nào hãy khai báo đi . hai người gặp nhau đã nói những gì ?

Phương Hà nhăn mặt , lắc đầu :

- Anh ấy chỉ nói chuyện với hai đứa nhỏ thôi mà .

- Như vậy lúc đó mi đứng ở đâu .

Phương Hà ậm ự :

- Thì đứng gần đó .

- Như vậy là ta không tin . Nhất định là phải có hỏi thăm .

Phương Hà nhăn nhó :

- Mi đừng có hỏi nữa được không ? Ta khóc bây giờ đó .

Thảo Sương bấu môi :

- Đứng trước anh ấy mà không chịu khóc , với ta mi khóc có ích lợi gì đâu .

Phương Hà phì cười :

- Đã làm mẹ thiên hạ rồi mà còn như con nít không bằng . Ta không hề tha thứ cho những gì anh ấy đã gây ra cho ta . Nghĩ thương hai

đứa nhỏ mà thôi .

Thảo Sương động viên :

- Dù sao cũng là tình nghĩa cơ mà .
- Này vợ con người ta sờ sờ ra đó , mi không thấy sao ?

Thảo Sương thở dài :

- Vậy mới nói !

Phương Hà nguýt bạn :

- Toàn là chuyện không đâu .

2 đứa phá lên cười . Thảo Sương thăm dò .

- Mi thấy dạo này Hoài Nhân ra sao ? Có còn nhìn mi đăm đỗi nữa không ? Hay đã bị bà Hải Diệp quản lý chặt rồi !

Phương Hà ậm ự :

- Thì vẫn vậy thôi . Vợ thương chồng nên mới ghen mà thôi .

Thảo Sương phàn nàn :

- Nhưng mà những việc bà ấy làm hơi quá đáng .

Phương Hà cười khi :

- Khi yêu người ta hay ích kỷ vậy thôi .
- Ích kỷ luôn cả lời nói hay sao ? Ta chẳng biết mi ra sao nữa . Lúc nào cũng nói tốt cho người ta .

Phương Hà nhón chân lên mũi cu Hải :

- Thôi dẹp mấy chuyện ấy sang một bên hãy để dành thời gian mà chăm chút những đứa trẻ dễ yêu này . . .

Minh Hùng tỏ thái độ bức dọc , đi tới đi lui trong căn phòng lớn .

Chàng đâu ngờ sự thể xảy ra ngoài sức tưởng tượng của mình như vậy . Đình Toàn khẩn khoản :

- Cứu cha lần này đi Hùng ơi . Nếu không cha sẽ đi tù mất !

Hùng vẫn lạnh lùng . Giọng chàng cay cú :

- Vậy lúc cha hành động có nghĩ đến con không ? một thằng rể hờ để cho cha tự tung tự tác . Bây giờ xảy ra chuyện cha hãy cố mà gánh lấy hậu quả .

Ông Toàn rên rỉ :

- Chỉ có con mới cứu được cha mà Hùng .

Hùng cười buồn :

- Con đâu phải là thượng đế mà ban phước lành cho cha được . Có vay ắt có trả mà thôi .

Hoàng Việt lăm lét nhìn Hùng . Hắn ta van vỉ :

- Anh đừng bắt khó ông ấy làm gì . Tại tôi tất cả . Tôi làm tôi sẽ gánh chịu .

Hùng cười nhẹ :

- Chà , vậy té ra anh cũng là người quân tử ấy chứ . Dám làm dám chịu chí khí lắm . Vậy còn mẹ con Hoa Lan , anh tính sao đây !

Hoàng Việt hơi lúng túng :

- Chuyện vợ con anh , tôi đâu biết gì ?

- Vậy sao ? Anh không biết gì thật à !

Hoàng Việt nhăn nhó , vẻ mặt rất thảm hại :

- Anh đừng vội tin người mà nghi oan cho vợ con anh .

Hùng cười lớn :

- Anh nói đúng , tôi quá tin người ta nên vợ con tôi đã khổ . Còn gì đau xót và sỉ nhục cho tôi nữa không . Vợ con mình thì vứt ra đường , mang vợ con người ta về đây nuôi nấng chịu đựng .

Ông Toàn trợn mắt :

- Mà y vừa nói gì vậy ? Mà y định bỏ Hoa Lan để chạy theo người khác nữa ư ?

Minh Hùng cười khẩy :

- Lâu nay mấy người vẽ rồng vẽ rắn lên mặt tôi mà tôi nào hay biết .
Đúng tôi là một thằng ngu ngốc trước mắt mọi người .

Ông Toàn run giọng :

- Lẽ nào con thấy chết mà không cứu ! Thôi thì chín bỏ làm mười .

Chuyện gì ta cũng xin chịu tội cả . Con hãy cứu ta lần này thôi .

Minh Hùng bất chợt quăng ra mấy tấm ảnh và bức thư do Hoa Lan viết cho Hoàng Việt , trước mặt hai người .

- Chứng cứ đây ! Còn ai than van gì nữa không ?

Hoàng Việt vẫn chối cãi :

- Anh coi chừng người ta hãm hại anh đó . Đừng tin lời người ta !

Minh Hùng bật cười lớn :

- Vậy anh vào làm ở đây do ai xin giùm . Chính là ông Toàn không .
Các người âm mưu chiếm đoạt cả tài sản của tôi cơ mà . Cũng may là tôi phát hiện sớm cũng may là bên cạnh tôi còn những người thân tín như chú Sáu . Nếu không cả cơ nghiệp này đã lọt vào tay của các người rồi . Các người thật là độc ác !

Hoàng Việt bây giờ coi như bong bóng xì hơi . Hắn tiu nghỉu trông thật thảm hại , giọng nói của hắn như yếu ớt :

- Tôi nghe lời này để bây giờ đeo gông vào cổ . Tôi không nên bị lôi kéo vào quỷ kế của cha con ông .

Ông Toàn trợn mắt :

- Mà . . .

Hoàng Việt cười sắc súa :

- Còn gì đâu nữa mà giấu giếm , còn gì đâu nữa mà che đậy . Chính ông đã lôi kéo tôi vào con đường này .

Ông Toàn chối phăng :

- Chính mày thì có . Mày vạch kế hoạch mày bảo là an toàn .

Minh Hùng cười lớn :

- hai người cùng đồng tội như nhau . Tôi sẽ không tha thứ cho bất cứ ai .

Hoa Lan và bé Hoa Minh đột ngột xuất hiện . Thấy Minh Hùng , Hoa Minh reo lên :

- Ba !

Minh Hùng quay mặt đi nơi khác . Bé Hoa Minh ôm tay chàng lắc mạnh , giọng nũng nịu :

- Hôm nay sao ba không rước con ? Con chỉ chịu mình ba đi rước con thôi .

Minh Hùng cố dẫn lòng , nói với Hoa Minh bằng giọng buồn buồn :

- Từ nay ba sẽ không còn nhiệm vụ đưa đón con nữa đâu .

Bé Minh òa lên khóc , nó lắc đầu :

- Không , con không chịu đâu ! Ba ơi !

Lúc trước những lần nó khóc , hoặc làm nũng thì Minh Hùng hết lời ngon ngọt êm dịu , âu yếm dỗ dành . Nhưng bây giờ chàng đứng lặng yên , trơ ra đó càng làm bé Minh khóc dữ hơn :

- Ba ơi ! Ba làm sao vậy ?

Hoa Lan không còn chịu nổi nữa , cô đã khụy xuống trước mặt Minh

Hùng :

- Tôi van anh đừng làm như vậy . Nó còn nhỏ có biết gì đâu . Tôi nghiệp con tôi .

Minh Hùng không một chút cảm động , chàng lạnh lùng bảo :

- Tôi nghiệp ư ? Vậy lúc cô đối xử với con gái tôi cô có cảm thấy tội nghiệp không ? Nhưng mà tôi nói cho cô biết tôi vẫn xem nó là con của tôi . Nhưng có điều rồi đây nó vẫn xa tôi kia mà .

Hoa Lan cố nuốt hận vào lòng . Cô đâu có ngờ sự việc lại xảy ra nhanh đến chóng mặt như vậy . Nhìn cảnh cha mình và Hoàng Việt sắp bị tù đầy lòng Hoa Lan nặng trĩu lo âu . Cô van xin Minh Hùng , cô khẩn khoản :

- Anh Hùng ! Em van anh , hãy nghĩ chút tình mà bỏ qua tội lỗi của cha em .

Minh Hùng rùng vai :

- Đây là chuyện của pháp luật . Tôi làm gì có quyền bỏ qua . Nếu biết có ngày này thì hôm qua mình đừng làm vậy .

Hoa Lan quỳ dưới chân than thở , kể lể :

- Nhờ cha em , anh mới thành lập được công ty nhựa cao su này . Ít nhiều cũng có công . Anh nên nghĩ tình mà xóa tội bớt cho cha .

Minh Hùng xua tay , giọng bức bối :

- Tôi đã nói rồi . Tôi không có quyền . Buôn bán ma túy đâu phải là tội nhỏ . Hãy để họ vào nhà đá gở lịch vài năm cho họ biết chừng .

Ông Toàn thở dài :

- Nghĩa là mày cắt đứt mối quan hệ với tao .

Hùng cười :

- Đó là ông cắt , con ông cắt chứ không phải tôi .

Hoàng Việt hậm hực :

- Mày đừng tưởng như vậy là mày ngon .

Minh Hùng cười vào mặt hắn :

- "Gậy ông đập lưng ông" dành cho những con người độc ác xấu xa , lừa dối muốn chiếm của người ta làm của riêng mình mà không phải đổ một giọt mồ hôi .

Hoàng Việt khuyên Hoa Lan :

- Em dẫn con về nhà đi . Đừng để cho nó chứng kiến cảnh tượng đau lòng này .

Hoa Lan quệt nước mắt :

- Mẹ con em phải sống sao đây ? Nếu không có người thân bên cạnh .

Ông Toàn dặn con gái :

- Hãy cố gắng làm việc để nuôi bé Hoa Minh ăn học .

Hoa Lan khóc nức lên vì đau đớn :

- Cha ơi ! Con chết mất .

Hoàng Việt cúi đầu khổ sở giục :

- Em đưa con về đi .

Ông Toàn dặn tiếp :

- Nếu có thể con hãy bán căn nhà ấy đi , mua lại căn khác nhỏ hơn để có tiền mà sinh sống .

Hoa Lan mắt nhòa lệ :

- Cha ơi !

Tiếng xe cảnh sát hú vang đưa ông Toàn và Hoàng Việt về trại giam

. Hoa Lan ngất xỉu tại chỗ . Hoa Minh sợ quá khóc thét lên :

- Mẹ ơi ! Mẹ . . .

Minh Hùng bảo công nhân nữ dìu Hoa Lan lên phòng khách của công ty . Hoa Minh sợ quá ôm cứng chàng :

- Ba ơi ! Đừng bỏ con .

Minh Hùng không nỡ bỏ rơi nó nên chàng bế lên đỡ dành :

- Nín đi con , đừng khóc nữa . Lát nữa mẹ con sẽ tỉnh lại .

Hoa Minh được chàng đỡ nên nín ngay . Nhưng nó lại nói trong tức tưởi :

- Ba đừng bỏ đi . . . nghe . . . ba .

Minh Hùng miễn cưỡng gật đầu :

- Con nín đi . Ba sẽ ở đây với con !

- Mẹ làm sao vậy ba ? Mẹ ngủ hả ?

Chàng đành gật đầu :

- Ừ , mẹ ngủ .

Cô bé tuột xuống khỏi tay chàng chạy đến bên mẹ lay gọi :

- Mẹ , dậy đi !

Hoa Lan hồi tỉnh cô ngơ ngác nhìn lên . Hoa Minh ngồi khóc một mình , cô đã nhớ lại , vội ôm con vào lòng :

- Nín đi con ! Mẹ đây !

Minh Hùng nãy giờ ngồi hí hoáy viết . Và đưa cho Hoa Lan :

- Đây , cô đọc đi rồi ký vào đưa cho tôi .

Hoa Lan cầm tờ giấy Minh Hùng đưa cho . Cô run run đọc . Cô kinh ngạc :

- Anh Hùng ! Anh ly dị em ư ?

Hùng đáp lạnh lùng :

- Giữa chúng ta đâu còn gì để vương vấn nữa . Hãy trả tự do cho nhau là vừa .

Hoa Lan thần thờ , cô yếu ớt nói :

- Nhưng em vẫn còn yêu anh mà .

Đưa tay ngăn :

- Này , cô đừng nói gì thêm nữa . Cô nói nhiều thì tôi lại càng căm ghét cô nhiều hơn đấy .

Hoa Lan ngập ngừng :

- Nhưng mà vợ chồng nói thôi là thôi nhau được liền sao ?

Hùng cười chua chát :

- Vợ chồng ư ? Cô có xem tôi là chồng của cô à ? Thật mai mỉa cho tôi .

Hoa Lan lại khóc :

- Anh có thể cạn tàu ráo máng vậy sao ?

Minh Hùng nổi giận :

- Cạn tàu ráo máng ư ? Còn cha con cô thì sao đối với tôi như thế nào ? Chắc tốt lắm hả ?

Hoa Lan vẫn tìm cách chối quanh :

- Nhưng mà cha em bị Hoàng Việt lợi dụng mà thôi .

Minh Hùng giục :

- Cô ký đơn đi . Rồi mẹ con bỗng bề nhau mà đi đi , đừng để tôi phải nói nhiều .

Hoa Lan cắn chặt môi , cô thật sự hết cách thuyết phục chàng rồi , nên đành đặt bút ký tên . Minh Hùng chụp lấy lá đơn và bước nhanh

ra khỏi phòng . . .

o Không o

Trần Sang đưa mắt nhìn Minh Hùng đầy thông cảm . Khi chàng vừa dứt lời . Trần Sang buông tiếng thở dài :

- Cuộc đời với muôn màu vẽ và lòng người cũng trăm mối tính toán .
Bây giờ cậu hiểu ra lý lẽ cũng chưa muộn màng gì đâu .

Hùng ngược đôi mắt buồn nhìn bạn :

- Nhưng liệu Phương Hà có còn giận tôi không ?

Trần Sang ngẫm nghĩ giây lát chậm rãi nói :

- Để xem cậu có bản lĩnh hay không mới được . Chuyện ngày xưa thú thật tôi rất giận cậu .

Minh Hùng gãi đầu :

- Vì vậy mà cả cậu và Thảo Sương không thèm nhìn mặt mình một lần .

Đưa tay ngăn :

- A , này Thảo Sương là người lên án cậu nhiều nhất đấy . Nhưng cũng lại là người biết hiểu lý lẽ .

Minh Hùng gật gù :

- Tôi biết điều đó . Và nhờ cậu nói vào giúp với nghe .

Sang cười :

- Điều này dĩ nhiên rồi . Ai thấy chết mà không cứu .

Minh Hùng đã vui vẻ trở lại . Chàng như vừa mới được lột xác . Rót thêm đầy hai ly bia Minh Hùng nói , bằng giọng vui vui :

- Xin chúc mừng tình bạn như xưa .

Trần Sang cũng nâng ly , anh nói :

- Uống ly bia này là ta mừng cho cậu đã biết phân biệt trắng đen , và mừng cho cậu thoát nạn .

Minh Hùng cảm động :

- Cậu hiểu tôi được như vậy là tôi mừng lắm . Cám ơn cậu Sang ạ !

Trần Sang xua tay :

- Đừng nói tiếng cám ơn làm gì ? Hãy sống tốt với em gái ta là được rồi .

Minh Hùng tâm sự :

- Thú thật với anh nhìn hai con tôi sống vất vả thiếu vắng tình cha , tôi thật sự rất đau lòng . Tôi đã nhiều đêm thức trắng và nhớ thương chúng nó .

Trần Sang bảo đùa :

- Nhớ chúng nó hay là nhớ mẹ nó đó . Chuyện ấy có trời mà biết .

Minh Hùng rít hơi thuốc lá , giọng chàng trở lại trầm buồn :

- Tôi không mong gì Phương Hà tha lỗi cho tôi . Vì tôi biết ngày xưa mình quá phũ phàng với cô ấy rồi . Điều mơ ước của mình bây giờ là được chăm sóc hai đứa nhỏ .

Trần Sang lại nói :

- Đây , dượng của ta đã trở về sau hai mươi mấy năm tha phương đó .

Minh Hùng ngạc nhiên :

- Cha vợ tôi trở về rồi sao ?

- Phải . Lại là một nhà tỉ phú nữa đó cơ .

Minh Hùng chép miệng :

- Giàu sang thì có ý nghĩ gì chứ . Cũng chính vì hai từ đó mà ta đã sa

cơ lỡ bước .

Đặt tay lên vai bạn Trần Sang an ủi :

- Đừng tự dày vò mình mãi như vậy . Cậu biết mình sai sửa chữa là được rồi .

Hùng dẫn đo :

- Có trễ lắm không Sang ?

Trần Sang lắc đầu :

- Không trễ đâu . Và cô em họ của ta vẫn có ý chờ cậu đó .

- Anh nói thật à !

Sang bảo :

- Có mấy đám tỏ ý đều bị nó cho de hết . Với lý do là không muốn hai đứa con nó khổ .

Minh Hùng chép miệng :

- Nàng thì thánh thiện quá . Còn ta thì là kẻ chẳng ra gì .

Trần Sang thấy Hoài Nhân cùng Hải Diệp bước vào quán liền gọi to :

- Hoài Nhân !

Hoài Nhân đã nhìn ra bạn , vội nắm tay Hải Diệp bước tới :

- Trời xui khiến sao vậy ta ?

Hoài Nhân vừa định ngồi xuống nhận ra Minh Hùng anh kêu lên :

- Ôi thằng quý , mấy năm nay mày chui vào đâu mà mất biệt vậy .

Hùng đứng dậy :

- Trời ơi ! Hoài Nhân ! Tao đâu ngờ gặp lại mày nơi đây .

Thấy Hùng ngó sang Hải Diệp . Hoài Nhân hiểu ý liền giới thiệu :

- Hùng à , đây là phu nhân của tao ?

Hùng cười xã giao :

- Chào chị !

Hải Điệp cười xinh xắn :

- Vâng chào anh !

Trần Sang gọi cho Hải Điệp ly nước . Anh nói :

- Hôm nay thấy Hải Điệp xinh xắn hơn nhiều .

Hải Điệp nở nụ cười mãn nguyện :

- Dạ đó là nhờ anh Nhân quan tâm chăm sóc cho em thôi .

Trần Sang kêu lên :

- Chà , nghe câu nói của Hải Điệp tôi biết chắc hai người đang rất hạnh phúc .

Hoài Nhân vênh mặt :

- Tất nhiên rồi . Sau hôn nhân tình yêu sẽ đến nhanh chóng , nếu hai người biết nắm bắt cơ hội .

Nghe cuộc đối thoại giữa hai người , Minh Hùng chột buồn , Hoài Nhân lại hỏi :

- Sao , chuyện vợ con đến đâu rồi ? Và việc làm ăn của cậu ra sao ?

Trần Sang đáp đùa :

- Vợ thì gởi bà già vợ , còn làm ăn thì vẫn đều đặn . Đang là một ông chủ nhỏ ở hãng nhựa cao su ấy .

Minh Hùng nhìn Hoài Nhân nhận xét :

- Đã lâu không gặp hôm nay thấy cậu có nhiều thay đổi .

Hoài Nhân cười :

- Ta vẫn vậy thôi . Nhưng có điều chuẩn bị có tin vui đấy .

Minh Hùng vui lây cùng bạn :

- Sắp lên chức hay gì ?

Hoài Nhân nhìn Hải Điệp :

- Phải , nhưng mà là chức làm cha ấy .

Trần Sang trợn mắt nhìn Hoài Nhân :

- Ôi trời ! Cậu mà cũng làm được việc ấy nữa sao ?

Hải Điệp cười bẽn lẽn . Nàng xấu hổ quay mặt đi . Biết vậy Hoài

Nhân choàng qua vai vợ :

- Đây là niềm hạnh phúc nhất của vợ chồng tôi đấy . Phải hông em ?

Hải Điệp lườm chồng :

- Cái anh này kỳ ghê !

Trần Sang cười cười nhìn Hải Điệp :

- Cô cũng nên thông cảm cho nó . Lần đầu làm cha , thì cảm thấy sung sướng ghê lắm . Tôi đã một lần như thế nên hiểu tất .

Rót đầy ly bia Hoài Nhân nói :

- Thưởng cho anh đó vì câu nói quá hay .

Trần Sang hào hứng :

- Được tôi sẽ uống cạn .

Hoài Nhân rĩ tai :

- Đây , hôm nay làm sao đi ? Uống nhiều về bà xã phạt đấy nghe .

Trần Sang nhướn mày , mặt anh đỏ lên vì chất men :

- Không sao đâu . Thảo Sương của tôi rất hiểu lý lẽ . Cô ấy không bao giờ trách tôi , à hôm nay anh lại uống rượu , à hay anh lại bê tha . . . Nàng cũng chịu chồng hết mực .

Hùng miễn cưỡng nở nụ cười . Vì xem ra trên mặt ai cũng nở nụ cười đầy hạnh phúc , còn chàng đáng lý ra hạnh phúc nhiều hơn so với mọi người . Nhưng anh đã tự đánh mất nó . Minh Hùng cảm thấy

nao nao khi nghĩ đến Phương Hà . Người vợ hiền nết na thùy mị của mình . Thở dài anh nói qua hơi men :

- Ai cũng hạnh phúc quá . Chỉ có tôi là đơn độc .

Hoài Nhân ngạc nhiên :

- Từng tuổi này mà mày chưa gặp người ưng ý hay sao ? Long bong có ngày vướng vào cái bệnh đáng kinh sợ hôm nay đó .

Như sức nhớ ra , Trần Sang nói cho mọi người biết .

- Đây vợ nó là Phương Hà , em gái của tôi đây . một vợ và hai con đang hoàng .

Cả hai vợ chồng Hoài Nhân , Hải Diệp đều ngược về phía Minh Hùng . Hoài Nhân lúng túng :

- Cái gì ? Phương Hà là vợ của nó ư ? Trời đất ơi ! Sao ông không nói cho tôi biết sớm . Nếu chẳng may cô ấy chọn tôi là hỏng hết .

Hùng nhú mày :

- Ông nói vậy là ý gì chứ ? Hổng lẽ . . .

Trần Sang đứng lên giải bày :

- Phải , nhưng mà có được gì đâu . Hùng à , vợ mày đâu phải thẳng đàn ông nào cũng lọt vào mắt nó được đâu . Thằng Nhân đẹp trai , có danh phận vậy mà Phương Hà nó vẫn ngó lơ thôi hà .

Hoài Nhân lẩm bẩm :

- Thế mới biết , trời cho ai thì người đó hưởng . Đâu dễ gì có thể tranh giành được .

Trần Sang vỗ lên vai Minh Hùng khuyến khích :

- Cậu hãy phấn chấn lên . Ta tin rồi đây Phương Hà sẽ nguôi giận mà thôi . Cậu đừng nên nản lòng . Đàn bà họ cũng có điểm yếu của họ .

Vả lại , hai đứa con của cậu là bảo bối đó .

Minh Hùng gục gặc đầu :

- Tôi gật cảm ơn anh .

Trần Sang xua tay :

- Khách sáo làm gì cho nó mất vẻ thân mật . Thôi trể lắm rồi , mình về kéo bà xã lại mong .

Họ chia tay nhau tại đây . Minh Hùng cảm thấy phấn chấn hẳn lên .

Bản nhạc trong quán lại phát ra . "Đừng xa anh đêm nay , hãy nói em cần anh" . . .

Minh Hùng bước đến nơi lấy xe , chàng quyết định đi tìm Phương Hà để chàng nói hết những gì chất chứa trong tim . Nếu Phương Hà vẫn một mực từ chối không tha thứ cho mình thì có lẽ Minh Hùng sẽ ngã khuya , khó mà gượng đứng dậy được . . .

Hùng đứng tần ngần trước cổng rào chàng ngập ngừng không dám bước vào . hai đứa con chàng đang vui đùa trước sân . Minh Hùng đứng ngẩn nhìn không chán . hai đứa hồn nhiên , dễ thương quá . Kẻ làm cha như chàng chưa làm tròn trách nhiệm , chàng tự trách mình như vậy .

- Ai như thằng Hùng vậy con ?

Tiếng bà Phương Lan làm Hùng giật mình , chàng ngại ngùng khi đứng trước mẹ vợ :

- Dạ . . . con . . .

Vừa mở cổng bà vừa vồn vã :

- Vào đi con !

Minh Hùng bước vào miệng lắp bắp :

- Mẹ vẫn khỏe !

- Ừ , khỏe chứ làm sao đâu ?

2 đứa đang đùa giỡn thấy chàng chúng nó chạy ào đến :

- Ba đến !

- Ba về !

2 đứa tranh giành lấy chàng . Minh Hùng cúi xuống ôm hai con vào lòng . Thương cho mỗi đứa một cái hôn lên trán , giây phút này chàng cảm thấy sung sướng và hạnh phúc lắm rồi . Phương Mai thủ thỉ :

- Hôm qua cu Tâm đòi đi tìm ba bị mẹ mắng cơ !

Cu Tâm phụng phịu :

- Tại con nhớ ba cơ ?

Phương Mai cũng nói :

- Chị cũng nhớ ba lắm . Nhưng không dám nói .

Minh Hùng xúc động hai giọt nước mắt lăn xuống má . Chàng kín đáo quay đi nhanh tay gạt nước mắt . Cu Tâm lè nhè bên tai :

- Ba đừng đi nữa nghe . Ba ở đây với tụi con .

Minh Hùng ôm cu Tâm vào lòng . Chàng chưa biết trả lời con sao thì bà Phương Lan lên tiếng :

- hai đứa mừng ba như vậy là đủ rồi . Ra ngoài chơi để ngoại nói chuyện .

2 đứa còn quyến luyến không muốn rời xa như sợ chàng vụt mất đi không được gặp lại . Minh Hùng cười âu yếm nhìn hai con :

- Ba sẽ dẫn hai đứa đi chơi . Ngoan nào .

2 đứa vỗ tay :

- A , chiều nay mình được đi chơi với ba .

- Thích lắm cơ !

Đây là chuyện sinh hoạt bình thường . Nhưng đối với con chàng lại thật hiếm hoi . Từ đây chàng sẽ dành thời gian gần gũi con hơn để bù đắp lại những mất mát của tụi nó . . .

Tiếng bà Phương Lan vang lên làm cắt đứt dòng suy nghĩ của chàng :

- Chuyện gia đình con bên ấy ra sao rồi Hùng ?

Hùng cúi mặt tránh cái nhìn của bà mẹ vợ , đáp :

- Dạ đã xong hết rồi mẹ !

Bà lại hỏi :

- Nghe đâu ông Toàn là kẻ chủ mưu trong việc làm hại con .

Hùng gật đầu :

- Vâng ạ !

- Vậy con tính sao ?

Hùng đáp nhỏ :

- Dạ , chuyện ấy con để công an họ xử lý .

Bà nhìn Minh Hùng . Nó gầy và xanh xao đi nhiều . Bà lo lắng :

- Con bị bệnh à ?

- Dạ đâu có mẹ .

- Sao mẹ thấy con gầy đi và xanh xao lắm đó . Coi chừng ngã bệnh .

Minh Hùng cảm động trước những lời lo lắng . Chàng nghĩ tại sao bà không mắng chửi chàng sẽ thấy dễ chịu hơn . Bà là vậy , lúc nào cũng vị tha , giàu lòng nhân ái .

- Dạ , con không sao đâu mẹ .

- Đừng có chủ quan !

Minh Hùng cúi đầu :

- Con cảm ơn mẹ !

Bà lại hỏi :

- Còn vợ con bên ấy ra sao ? Nó vẫn khỏe .

Minh Hùng ngần ngại , chàng chưa biết trả lời thì bà lại nói tiếp :

- Tại con nên xảy ra cứ sự này . một tay mà hai vợ liệu con có lo nổi không ?

Minh Hùng bối rối :

- Dạ , con đã ly dị với Hoa Lan rồi .

Bà Phương Lan tròn mắt :

- Ly dị rồi ư ? Còn đứa nhỏ ?

Minh Hùng thưa :

- Dạ , nó không phải là con của con .

- Trời , vậy nó là con của ai ?

- Trước khi về với con cô ấy đã có mang với người khác .

Bà Phương Lan thở dài :

- Vậy sao ?

Phương Hà bước ra nàng xen vào :

- Nói vậy mà mẹ cũng tin được .

Minh Hùng sững sờ nhìn nàng . Chàng thật bất ngờ . Phương Hà hôm nay trông càng xinh đẹp hơn . Với bộ đồ kate xanh lơ có chấm những hoa mai nhỏ , làm cho nàng thêm mềm mại đáng yêu . Bà

Phương Lan rầy con :

- Nó đến đây là đã có thiện chí , con không nên có thái độ như vậy .

Phương Hà nhăn nhó :

- Mẹ à , bộ chịu đến đây là có thiện chí sao mẹ ? Con không muốn gặp mặt anh ấy trong nhà này đâu .

Bà Phương Lan rầy con :

- Con ăn nói gì kỳ vậy Hà ?

Minh Hùng đỡ lời

- Tại con có lỗi với vợ con , nên cô ấy giận con phải lắm mẹ ạ .

Bà bênh vực con rể :

- Đành là con có lỗi trước . Nhưng bây giờ con đã thay đổi rồi . Chịu đến đây là được rồi .

Phương Hà tròn mắt nhìn mẹ :

- Mẹ ơi ! Bộ mẹ muốn con lại khổ nữa sao ? Mình nghèo luôn bị giới thượng lưu coi chẳng ra gì . Họ luôn khinh bạc mình .

Bà Lan kêu lên :

- Con đừng quơ đũa cả nắm như vậy chứ ?

Phương Hà quay mặt đi tránh cái nhìn của chàng :

- Mẹ lại bênh vực cho người ta . Con bị tổng cổ ra khỏi nhà trong lúc bụng mang dạ chửa , sống cam khổ vất vả như vậy mẹ không thấy sao ?

Bà dịu giọng :

- Thì mẹ biết chứ . Nhưng bây giờ đã khác rồi . Hồi đó do cha mẹ của Hoa Lan âm mưu lại chồng con mà thôi . Đứa con ấy đâu phải của thằng Hùng .

Phương Hà cười mỉa mai , nhìn Hùng :

- Anh tài ghê , lấy lòng mẹ tôi nhanh thật .

Minh Hùng vẻ mặt đau khổ nhìn vợ :

- Em hãy tha lỗi cho anh , Phương Hà ạ . Anh không thể sống thiếu em và hai con được .

Phương Hà lại cười , cái cười khô khan :

- Vậy sao ? Mẹ con tôi quan trọng đối với anh như vậy à ? Hay vì một lý do nào khác . Anh nên về đi , đừng để vợ anh đến đây sỉ nhục tôi một lần nữa .

Minh Hùng ngạc nhiên . Phương Hà hôm nay thay đổi nhiều quá .

Chàng đứng lên :

- Nếu em đã cự tuyệt như vậy thì thôi , anh về .

Bà Phương Lan cũng chẳng biết nói gì trước sự phản ứng quyết liệt của con gái bà đành nói với chàng :

- Con về đi , để dần dà rồi mẹ khuyên nó . Mẹ biết nó còn thương con lắm . Yêu và hận trong nó vẫn còn mâu thuẫn với nhau .

Minh Hùng chạy rút ra cửa . Chàng không ngoái đầu nhìn lại , mặc dù chàng nghe rất rõ tiếng gọi của hai đứa con mình :

- Ba . . .

- Ba ơi !

Nổ máy chàng vọt nhanh ra khỏi cổng . Cỗ tình không nghe tiếng gọi xé lòng của con . Minh Hùng chạy , chàng không hiểu mình chạy đi đâu . Đến khi gây tai nạn , chàng nằm vật xuống bên đường . Bất tỉnh .

Phương Hà ôm chồng khóc sưng cả đôi mắt . Nàng ân hận vì những lời nói nặng nề khiến chàng không còn hy vọng gì nữa . Trong cơn xúc động chàng không làm chủ được tốc độ , đến ổ gà chàng không

để ý nên bị ngã .

Trần Sang bước vào kéo nàng đứng lên :

- Em bình tĩnh lại đi Phương Hà . Hùng nó không sao đâu !

Phương Hà vẫn rấm rức khóc . Nàng tự trách mình :

- Tại em mới xảy ra cố sự . Em thật có lỗi với anh ấy .

Thảo Sương bước đến ôm vai bạn :

- Biết đâu qua cơn sốc này hai người lại hiểu nhau hơn .

Đưa tay quạt nước mắt Phương Hà ẩm ứ :

- Anh Hùng có chuyện gì chắc mình ân hận lắm !

Thảo Sương trêu bạn :

- Hén , xưa đuổi để rồi bây giờ ân hận rõ thật là Phương Hà .

Nàng nhìn Minh Hùng đầu quẩn bằng trắng đôi mắt nhắm nghiền ,
thân hình bất động giọng nàng rưng rưng :

- Nhờ chú Sáu nói ta mới biết được anh ấy bị cha con Hoa Lan lừa
đảo . Bây giờ chỉ cầu mong cho anh tỉnh lại mà thôi .

Trần Sang nói với hai người :

- Phương Hà , Thảo Sương hai người đi ăn chút gì đi , anh ở đây
canh chừng cho .

Phương Hà lắc đầu :

- Em không ăn đâu . Em ngồi đây chờ anh ấy tỉnh lại !

Thảo Sương trêu bạn :

- Bộ mi nghĩ rằng có mi ngồi đây rồi Hùng tỉnh lại sao ?

Phương Hà vẫn lắc đầu :

- Ta muốn khi anh ấy tỉnh lại người anh ấy nhìn trước tiên là ta .

Thảo Sương bẹo má bạn , cười :

- Này , mi học cái nững nịu lẳng mạn ấy ở đâu thế . Ai có ngờ một Phương Hà thường ngày sâu lắng , dịu dàng lại có một trái tim yêu cuồng nhiệt đến như thế .

Phương Hà then đỏ mặt . Trần Sang lên tiếng cứu bồ :

- Sương à , em đừng nên chọc cô bé ấy . Nó bỏ về là nguy cho thằng Hùng .

Mặc dù tâm trạng rối bời , nhưng Phương Hà không khỏi phải bật cười trước hai người . Nàng biết hai người tìm cách nói chuyện cho nàng vui mà quên đi buồn phiền . Phương Hà nói với hai người :

- Anh chị về rước em bé đi . Em ở lại với anh Hùng được rồi .

Thảo Sương lắc đầu phản ứng :

- Bỏ mi một mình ở đây sao được . Về nhà cũng không an tâm .

Phương Hà lườm bạn :

- Mi làm như ta là con nít !

Thảo Sương đùa dai :

- Cũng gần giống như thế . Này , mi sẽ làm gì khi Minh Hùng tỉnh lại ?

Phương Hà đỏ mặt ấp úng :

- Thì ta . . . ta . . . sẽ . . .

- Sẽ ôm chầm lấy anh ta mà bảo rằng : "Anh yêu . . . đừng bỏ em mà đi nữa nhé !" !

Phương Hà xấu hổ , đánh vào vai bạn :

- Mi là quỷ , cứ phá ta hoài !

Tiếng cười khúc khích lại vang lên .

Minh Hùng từ từ mở mắt chàng ngơ ngác nhìn căn phòng toàn một

màu trắng môi chàng mấp máy :

- Bệnh viện ư ?

Phương Hà vì quá mệt mỏi , gục đầu bên cạnh chàng ngủ thiếp đi .

Nhận ra nàng , Minh Hùng vô cùng cảm động . Vậy là nàng đã tha thứ cho anh . Phương Hà ơi ! Anh cảm ơn em . Chàng âu yếm vuốt ve mái tóc , Phương Hà giật mình , nàng ngẩng đầu lên , xúc động vì vui mừng .

- Anh tỉnh rồi sao ?

Minh Hùng mỉm cười , hạnh phúc chàng gật đầu :

- Vất vả cho em quá !

Phương Hà lo lắng hỏi :

- Anh thấy trong người ra sao ? Anh có muốn uống nước không ?

Chàng lắc đầu mỉm cười nhìn vợ :

- Anh chẳng thấy sao cả . Nếu em chịu tha thứ cho anh , thì anh sẽ hết ngay .

Phương Hà làm mặt giận :

- Còn nếu như không ?

Minh Hùng nhắm mắt lại :

- Còn nếu như không thì . . . anh thà chết tại chỗ này còn hơn .

Thấy chàng nhắm nghiền đôi mắt lại , nàng cuống quýt :

- Anh . . . anh sao vậy ?

Minh Hùng vẫn nằm im không nhúc nhích . Nàng rất hoang mang , chàng mới tỉnh lại , đáng lý ta không nên làm chàng xúc động . Vậy mà . . . nàng ôm chồng rấm rức khóc :

- Anh Hùng , em tha thứ cho anh rồi mà . Em chỉ đùa với anh một

chút thôi . Anh mở mắt ra nhìn em đi .

Minh Hùng vẫn nhắm nghiền đôi mắt . Nàng nắm chặt bàn tay chàng áp lên má mình thốn thức :

- Anh tỉnh lại đi . hai con sắp vào rồi . Anh đừng làm cho chúng nó phải sợ .

Hùng vẫn im lặng . Nàng đứng lên kề mặt mình sát vào mặt chàng , nước mắt nàng rơi xuống má chàng nóng hổi chàng mỉm cười mở mắt ra hai tay choàng qua cổ ôm nàng , chàng thủ thủ :

- Đừng khóc nữa em . Anh sẽ không sao đâu .

- Hử ! Anh tỉnh thật đấy chứ .

Minh Hùng phì cười , nhìn vợ , âu yếm bảo :

- Anh đùa với em thôi . Anh không sao đâu .

Phương Hà phụng phịu :

- Đùa gì mà ác thế !

Nắm chặt tay nàng , anh khẽ nói :

- Hãy tha lỗi cho anh nghe cưng .

Phương Hà trở nhẹ ngón tay lên mũi chàng , nũng nịu :

- một lần này thôi nhé !

Minh Hùng lè lưỡi , lắc đầu bảo :

- Anh tổn tới già rồi em ơi !

Anh nắm tay vợ xiết mạnh . Phương Hà rụt lại kêu lên :

- Đau tay em !

Hùng cười nhìn vợ :

- Anh muốn biết xem đây là sự thật hay chiêm bao .

Phương Hà đẩy chàng ra , giọng âu yếm .

Chàng phì cười :

- Anh ngủ nhiều rồi . Nghe tiếng em gọi anh mới thức đó .

Phương Hà đỏ mặt , nằng chối quanh :

- Ai thèm gọi làm gì . Ai đó gọi đấy thôi .

Minh Hùng lắc đầu :

- Nếu đã tha lỗi cho anh , em đừng nên nhắc những chuyện đã qua , nghe em !

Cửa phòng mở , Phương Mai , Minh Tâm chạy vào . Cu Tâm lém lỉnh nhất nói tranh với chị :

- Ba !

Phương Mai cũng gọi :

- Ba !

Ông Sĩ Tân và bà Phương Lan cũng bước vào . Bà Phương Lan lên tiếng :

- Con tỉnh rồi hả Hùng .

Minh Hùng mỉm cười gật đầu :

- Vâng ! Con tỉnh rồi . Cám ơn mẹ .

Bà lờm :

- Cám ơn tôi thì có ích gì . Chỉ tội cho cô vợ của cậu kìa .

Phương Hà lúng túng :

- Mẹ . . . !

2 đứa nhỏ mỗi đứa một bên thi nhau rồi rít như đôi chim non . Cu Tâm sờ sờ lên vết băng trên đầu bố hỏi :

- Ba đau lắm hả ?

Phương Mai lờm em :

- Chảy máu mà không đau sao được ?

Cu Tâm lại nói :

- Ba mở mắt được . Vậy là ba hồng có chết phải hông ba ?

Phương Mai lại rầy em :

- Em nói gì nghe ghê vậy ?

Cu Tâm vạch áo , vạch quần lên tìm kiếm , cu cậu phàn nàn , xuýt xoa :

- Tay chân của ba bị trầy xước hết trơn ! Chắc là ba đau lắm hả ba ?

Chàng mỉm cười thật hạnh phúc nhìn hai con . Chàng âu yếm vuốt tóc hai đứa con thân yêu của mình :

- Có hai con , ba không còn đau nữa .

Ông Sĩ Tân bây giờ mới lên tiếng :

- Con nên cố gắng dưỡng . Lần này cha về đây là sẽ giúp hai con gầy dựng lại sự nghiệp .

Minh Hùng nhìn mọi người :

- Dạ . . . con biết rồi cha ạ . . .

Ông Tân cùng vợ ra về . Cu Tâm lại mè nheo :

- Ba ơi ! Chẳng nào ba về được , để đưa con và chị Hai với mẹ đi chơi .

Phương Mai lườm mắt nhìn em :

- Ba đang đau chân cơ mà .

Minh Hùng ôm hai con vào lòng . Chàng cảm thấy hạnh phúc trào dâng . Còn Phương Hà nàng đâu mong gì hơn thế nữa . Bây giờ hạnh phúc mới thật sự về với nàng . Cu Tâm và Phương Mai cất lên tiếng hát :

- "Ba thương con vì con giống mẹ . Mẹ thương con vì con giống ba .
Cả nhà ta đều yêu thương nhau , xa lại nhớ gần nhau lại cười . . ."
Tiếng cười của con trẻ làm cho hai tâm hồn sau cơn giông tố xích lại
gần nhau hơn . Họ hạnh phúc hơn sau bao năm tháng xa nhau .
Ngoài sân bệnh viện nắng vẫn chan hòa reo vui cùng với đàn bướm
lượn quanh vườn hoa đang nở rộ .

Hết

Nguồn: may4phuong.net
Được bạn: mickey đưa lên
vào ngày: 14 tháng 7 năm 2004